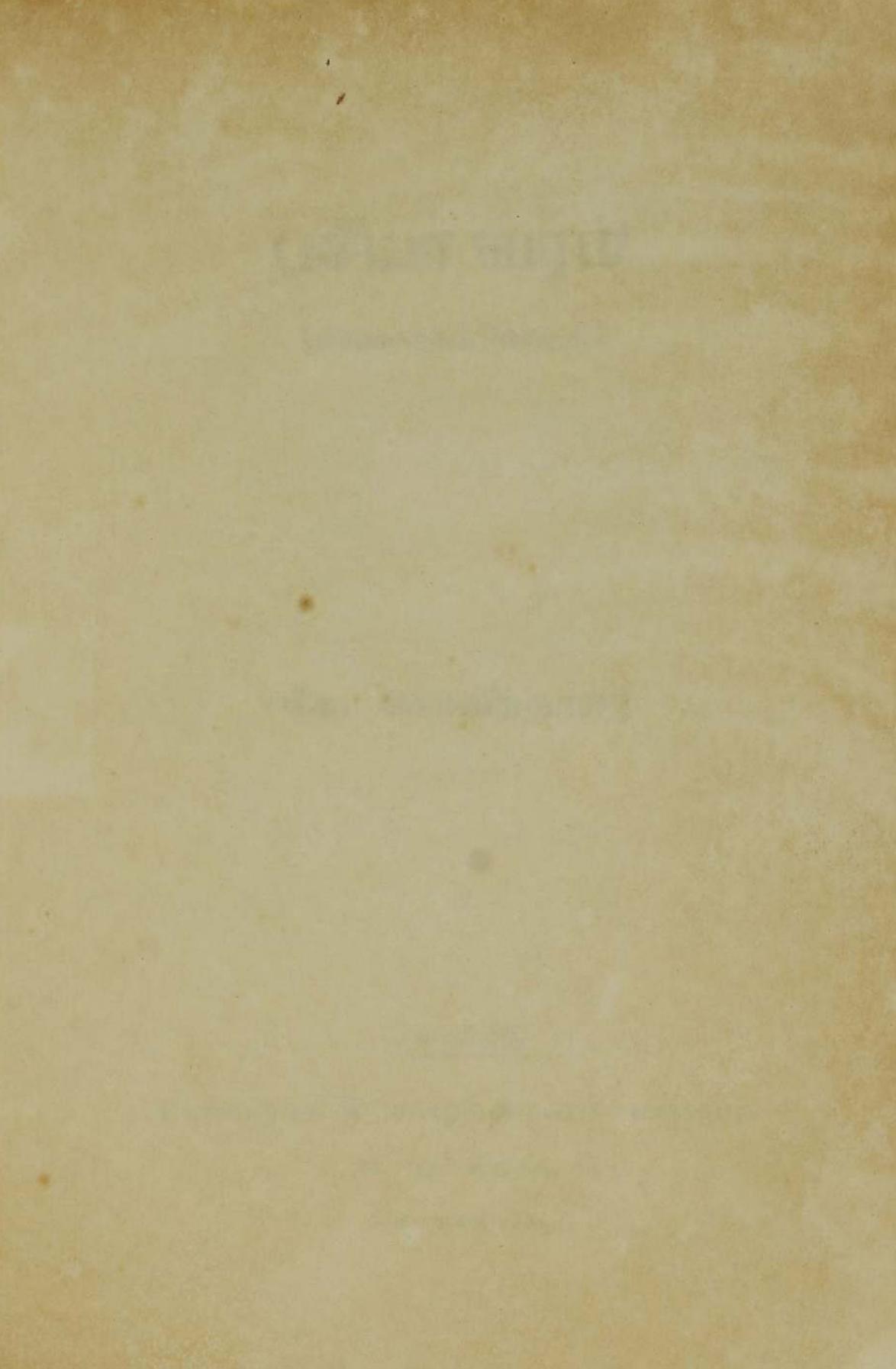

பசியா வரம்

(சிறுக்கைத்தொகுதி)

கே.கோவிந்தராஜ்

பச்யா வரம்

(சிறுகதைத்தொகுதி)

கே. கோவிந்தராஜ்

வழகு

இல்லையில் இல்லை

கீடு கால்பாடு கீடு கால்

புதுப்புறை

வெளியீடு

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்

95, ரஜமல்வத்த,

கொழும்பு-15.

பச்பா பெரம் (சிறுக்கத்தொகுதி)

முதற்பதிப்பு நவம்பர் 1996

(கிளைக்குத்தானம்)

விலை ரூபா

100/-

வெளியீடும் விற்பனை உரிமையும்

மலைநாடு எழுத்தாளர் மன்றம்
மற்றும்

குறிஞ்சி வெளியீடு

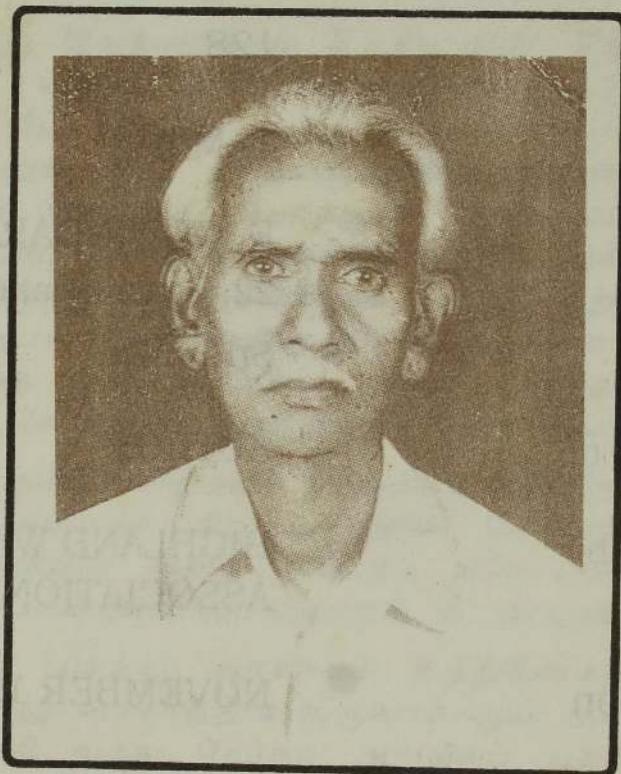
129/25, ஜெம்பட்டா வீதி,

கொழும்பு-13.

அச்சிட்டோர்

குவாலிட்டி பிரின்டர்ஸ்
423, ஜம்மா மஸ்ஜித் ரேட்,
மாளிகாவத்த, கொழும்பு-10.

கால்வீசுங்காச

என் அன்புத்தந்தை
திரு.பெருமான் கிருஷ்ணசாமி
அவர்களின் பொற்பாத கமலங்களுக்கு
இந்நுால் காணிக்கை.

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the Book	- PASIYA VARAM
Pages	- 128
Language	- TAMIL
Written by	- K. GOWINDARAJ 22, Kalyani Lane, Wattala Sri Lanka.
Copy right of	- AUTHOR
Published by	- HIGHLAND WRITERS' ASSOCIATION
First Edition	- NOVEMBER 1996
Types Used	- 10.5 POINT
Number of Copies	- 1000
Printed by	- KWALITY PRINTERS
Subject	- SHORT STORIES
Price	- Rs. 100/-

முன்னுறை

இந்தியாவுக்கு வெளியே தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழ் வழங்கும் நாடுகளில் தமக்கென ஒரு இலக்கிய வரலாற்றைக் கொண்ட முக்கிய நாடாக இலங்கை இருக்கிறது.

கடல் குழ் இலங்கைக்கும் இந்தியாவின் கண்ணித் தமிழ் நாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பு வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலந்தொட்டே இருந்து வந்துள்ளது. கடலால் பிரிக்கப் பட்டிருந்தாலும் இரு நாடுகளுக்குமிடையிலான அரசியல் சிந்தனைகள் இலக்கியப் போக்குகள் ஆகியவை ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டனவாகவும் ஒத்துப் போகக் கூடியன வாகவுமே இருந்து வந்திருக்கின்றன. இன்னும் சற்று அழுத்திக் கூறுவதென்றால் இலங்கையின் இப்போக்குகளை முக்கியமாக இலக்கியத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை தமிழகமே வழிநடத்திக் கொண்டும் நிரணயித்துக் கொண்டும் வந்துள்ளது.

அழுத்துத் தமிழ்ச் சிறுக்கதை இலக்கியத் தோற்றத்தின் முதற் காரணமே தமிழகச் சிறுக்கதைகளின் செல்வாக்குத்தான். ஆங்கிலக்கல்வியின் மூலம் கிடைத்த ஜேரோப்பிய இலக்கிய அறிமுகம் போன்றவைகள் எல்லாம் இரண்டாம் பட்சமே.

ஆங்கிலம் படித்து அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களாகிய ஒரு மத்திய தர வர்க்கத்தின் உருவாக்கமும் அவர்களுடைய தேவை கருதி வந்து சேர்ந்த ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளும் இம்மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே ஒரு இலக்கிய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்! அந்த இலக்கிய ஆர்வமும் - மேனாட்டு இலக்கிய அறிமுகத்தால் தாங்களும் எழுத வேண்டும் என்னும் ஒரு விழிப்புனர்வை ஏற்படுத்தியதாகக் கொள்ள முடியாது. ஆங்கிலக் கல்வியறிவின் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்துக்குள் வந்த சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன் போன்றோரின் ஆதர்ஷ எழுத்தாளர்களாக புதுமைப்பித்தன், கு. ப. ராஜகோபாலன், மெளனி, பிச்சமுர்த்தி போன்றோரே இருந்திருக்கின்றனர்.

தமிழ் நாட்டின் சிறுக்கதை மூலவர்களாக - முன்னோடிகளாக பாரதி, மாதவையா, வ. வே. சு. ஐயர் என்னும் மூவரைப்

போல் சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் என்று முவரை அந்த எண்ணிக்கை போலவே குறித்துக் காட்டுவதிலும் நாம் பெருமை கொண்ட காலம் ஒன்று இருந்தது.

வெகு அண்மைக் காலம் வரை இரு நாட்டுப் படைப்புக் களுக்கும் அதிக வேற்றுமை இருக்கவில்லை. இலங்கை படைப்பாளி ஒருவரின் சிறுகதை தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதை போலவே இருக்கும் படைப்புக்களே அதிகமாக வந்து கொண்டிருந்தன.

கலைமகள், ஆனந்தவிகடன் போன்ற தென்னிந்திய ஏடு களின் தயவை எதிர் பார்த்தமையும்; அவைகளில் தமது கதைகள் வரவேண்டும் என்னும் மோகமுமே இந்த நிலைமைக்குக் காரணம்.

1945 க்குச் சற்று முன்னதாகத் தோன்றிய மறுமலர்ச்சிக் குழுவுடன் இப்போக்கில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஈழத்துச் சிறுகதைகள் ஈழத்து மக்களின் வாழ்வியல்புகளைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்னும் சிந்தனை மறுமலர்ச்சிக் குழுவினருடையே ஆரம்பித்தது.

1948 ல் இலங்கை சுதந்திரமடைந்தது என்றாலும் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கதான் சமூக மாறுதல்கள் ஏதும் நடந்து விடவில்லை. ஈழத்தின் இரண்டாவது பெரும்பான்மை இனமான தமிழன்த்தின் ஒரு பிரிவினரான மலைநாட்டு மக்களின் குடியுரிமை பறிக்கப்படுவதற்குக் காரணமான குடியுரிமைச் சட்டம் இதே 48ல் தான் இயற்றப்பட்டது.

எட்டு வருடங்களின் பின் 1956ல் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாற்றம் ஒரு மாபெரும் சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அது வரையில் இருந்து வந்த ஆங்கிலக் கல்வியின் உயர் அந்தஸ்ததை தாய்மொழிக்குத் திருப்பியது புதிய அரசு. இப்பெருமாற்றத்தின் பின் ஈழத்துக் கலை இலக்கியத்துறைக்கு முக்கியத்துவம் கிடைத்தது. தாய்மொழி மூலக் கல்வி, இலவசக்கல்வி ஆகிய கல்வி முறை மாற்றம் சமுதாயத்தின் அடிமட்டத்தில் கிடந்த மக்களை வீறுடன் எழச் செய்தது.

இடதுசாரிக் கொள்கைகளுக்கு முக்கியத்துவமும் முதலிடமும் கொடுத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் புதிய அரசுடனான இணக்கமும், தீவிர செயற்பாடுகளும் சமூகத்தின் அடிநிலையில் இருந்து எழுத்துடித்த மக்களுக்கு ஒரு சக்தியாக அமைந்தது. இலங்கை இலக்கியத்தின் தனித்துவத்தை வலியுருத்தும் ஒரு சக்திமிக்க குரலைப் பலமாக எழுப்பியது இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்தான்.

உயிருள்ள இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு தேசிய சமூதாய பின்னணி அவசியம் என்பதற்கிணங்க பிரதேச மன்வாசனை முன் நிறுத்தப்பட்டது.

பேராசிரியர் அமர் கைலாசபதி தினகரன் ஆசியராக இருந்து இவ்வெழுச்சிக்குத் துணையாக நின்றார். என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” என்னும் சிறுகதை மலையக மன்வாசனை கமழு வந்து பரவலாகப் பேசப்பட்டதும் சமூகத்தின் மிகவும் அடி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவர்களாக இருந்த மலையக மக்களிடையேயும் ஒரு விழிப்புத் தோன்றியது. படித்த வாலிபர்கள் உத்வேகத்துடன் எழுத்துத் துறைக்குள் நுழைந்தனர். மலையகத்தில் எழுந்த இந்தப்புது இலக்கிய அலைக்கு ஒரு உந்துதல் அளிக்கும் முகமாக வீரகேசரி தனது தோட்டமஞ்சரி மூலம் மலையகத்துக்கென தனியாகச் சிறுகதைப் போட்டிகள் நடத்தியது. மலை நாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் உருவாக்கப்பட்டது.. மலையக மக்களின் வாழ்க்கை, அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள், தன்னலமற்று இந்நாட்டிற்குழைக்கும் இம் மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் துரோகச் செயல்கள், அவற்றினால் ஏற்படும் விரக்தி, இம்மக்களின் போராட்டங்கள் ஆகியவை இலக்கியமாகின.

மலையக இலக்கியம் ஒரு உத்வேகத்துடன் புது வீரியத்துடன் கிளம்பிய அறுபதுகளின் இறுதிக்கூரில் இலக்கியத்துடன் தொடர்புடையவராக இருந்திருக்கின்றார் இந்நூலின் ஆசிரியர். இருந்தும் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்குபற்றிய; பரிசு பெற்ற பெயர்ப் பட்டியலில் இவருடைய பெயரைக் காணவில்லை. 1962 லிருந்து 1970 வரை நடைபெற்ற நான்கு

சிறுக்கதைப் போட்டிகளிலும் பரிசுபெற்ற சிறுக்கதைகள் “கதைக்களிகள்” என்னும் பெயரில் 1971 ல் நாலுருப்பெற்றபோது கதைக்கனிகள் தொகுப்பாளரும் அப்போதைய வீரகேசரியின் பிரதம துணை ஆசிரியருமான திரு. எஸ். எம். கார்மேகம் தனதுரையில் இவருடைய பெயரைக் குறிப்பிட்டு (பி. கே. கருப்பையா) நன்றி தெரிவித்துள்ளார். அறுபதுகளின் இறுதியிலும் எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலும் மலையக இலக்கியத்துடன் இவர் தன்னை தொடர்புபடுத்திக் கொண்டுள்ளமை இதனால் புலனாகிறது.

1960 களின் ஆரம்பத்தில் பள்ளி மாணவனாக இருந்த இவருடைய இளமனதில் மலையகத்தின் கொடுரங்கள் மின்னலடிக்கத் தொடங்கியுள்ளன. நான் வாழும் இந்தக் தோட்டத்தில் - எனது இச் சமுதாயத்தில் - என்னைச் சுற்றி இத்தனை புண்கள் புறையோடிக் கிடக்கின்றனவா என்னும் சமுதாய சிந்தனை மலையக எழுத்துக்களுடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டதால் இவருடைய உள்ளத்தில் ஊறிஊறி நொதித்து நொதித்து எழுத்துக்களாக வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளன.

தாங்கள் வசிக்கும் லயங்களை - லயங்களின் சூழலை சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளாமை, அதனால் ஏற்படும் சுகாதாரக் கேடுகள்; எடுக்கும் சம்பளத்தில் ஒரு சிறு தொகையையாவது சேமிக்கத் தெரியாமை, சூழந்தைகள் வளர்ப்பு, அவர்களின் படிப்பில் அக்கறையின்மை ஆகியவை பற்றி எல்லாம் அவர் தீவிரமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். பத்திரிகைகள், வானோலி போன்ற மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் மூலம் இவருடைய எண்ணங்கள் கட்டுரைகளாக வெளிவரத் தொடங்கின.

இந்த மக்களைப் பற்றிய கருத்துக்கள் இந்த மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்பதில் கூடுதல் கவனம் இவருக்கிருக்கிறது. பத்திரிகை சஞ்சிகைகளை விடவும் வானோலியையும் தொலைக்காட்சியையும் இவர் கூடுதலாகப் பயன்படுத்துவதன் காரணமும் இதுவே தான். ஒரு மக்கள் கூட்டத்துக்குக் கருத்துக்களை கொண்டு செல்ல இலகுவான

வழியும் இதுதான். தொலைக்காட்சி, வானோலி ஆகியவற்றுடன் இவர் இப்போது நாடக மேடையையும் பயன்படுத்த தொடங்கியுள்ளமை இக்கருத்தை வலியுருத்துகிறது.

இவர் எழுதிய ‘மாப்பிள்ளை வந்தார்’, ‘அரும்பு’, ‘மலையோரம் வீசும் காற்று’, ‘புதுக்குடும்பம்’ போன்ற தொலைக்காட்சி நாடகங்களும், ‘தோட்டத்து ராஜாக்கள்’ என்ற மேடை நாடகமும் இதற்கு சான்று பகர்கின்றன. எந்த ஒரு மலை நாட்டு எழுத்தாளரும் இந்த அளவுக்கு தொலைக்காட்சியைப் பயன்படுத்தவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தன்னுடைய கருத்துக்கள் இந்த மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்பதிலேயே கூடுதல் கவனம் செலுத்தும் இவர் தான் சொல்லவந்த கருத்துக்களுக்காக தான் எடுத்துக் கொண்ட இலக்கிய வடிவம் எது என்பது பற்றி எல்லாம் கவலைப்படுவதுமில்லை. கவனம் எடுப்பதுமில்லை.

இந்தச் சிறுகதை கட்டுரை போலவும் இந்த நாடகம் மேடைப் பிரசங்கம் போலவும் இருக்கிறதே என்று விமர்சனம் சொல்பவர்களுக்கு இவருடைய பதில் ஒரு புன்னகை மட்டுமே!

இவருடைய கோபம், குழுறல் எல்லாம் இந்த அப்பாவி மக்கள் கூட்டம் இப்படிச் சீரழிகிறதே என்பதற்காகவே தவிர இவருடைய படைப்புக்கள் பற்றிய விமர்சனங்களுக்காக அல்ல.

மாத்தளையை அண்மித்த அங்கும்புற என்னும் தோட்டத் தில் 29. 11. 1949ல் பிறந்து வளர்ந்து கல்வி கற்று தனது சமுதாயத்தை மதிக்கவும் தெரிந்த ஒரு மனிதாபிமானியின் சிறுகதைத் தொகுதி இது. பசியாவரம் இம்மக்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும். அப்போது தான் தங்கள் பிள்ளைகளை பெரிய வீடுகளுக்கு வெறும் சோற்றுக்காக வேலைக்காரச் சிறுவர்சிறுமிகளாக அனுப்பமாட்டார்கள். படிக்க அனுப்புவார்கள் என்பது இவருடைய ஆதங்கம்.

உயிர்வாழ உணவு மிக முக்கியமானது தான்! ஆனால் உணவு மட்டுமே வாழ்வாகி விடுவதில்லை. உணவுக்காக உழைப்பதையே வாழ்வாக்கிக் கொண்டுள்ள - வாழ்வாக்கிக்

கொள்ள நிரப்பந்திக்கப்பட்டுவிட்ட - இம்மக்களுக்கு வாழ்வின் மற்றைய எது பற்றியும் நினைக்க நேரமில்லை. “உணவினால் மட்டுமே மனிதன் உயிர்வாழ்ந்து விடுவதில்லை” என்று இருந்து விட இவர்கள் இயேசு பிரானுமில்லை. ஆகவே வாழ்வின் மற்றைய அம்சங்கள் பற்றியும் சிந்திக்க இவர்களுக்கு பசியாவரம் வேண்டும்.

தினபதியின் தினமொரு சிறுகதைத் திட்டம் 1967ல் தொடங்கியது. 1968ல் இவருடைய முதல் சிறுகதை “திருந்திய உள்ளம்” இத்திட்டத்தின் கீழ் வெளிவந்துள்ளது. வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, முரசு, சுடர், சிரித்திரன், கதம்பம் போன்ற பத்திரிகைகளில் இவருடைய படைப்புக்கள் வந்துள்ளன. நீரப்பாசன தினைக்களாம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் (1980 ல்) மொய்க்காசு பாராட்டுப் பெற்றது. மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியுடன் நடத்திய ஆறாவது சிறுகதைப் போட்டியில் இவர் எழுதிய “குத்தகை” பரிசு பெற்றது. 1993ல் நடந்த கலைஞரியின் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவருடைய ‘கப்பல் எப்பங்க?’ சிறுகதையும் பரிசு பெற்று வீரகேசரியில் பிரசரம் பெற்று மலையகப் பரிசுக்கதைகள் என்னும் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது. செயோகநாதன் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள இந்த நூற்றன்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் இரண்டாவது தொகுதியிலும் இச்சிறுகதை இடம்பெற்றுள்ளது. ஒரு இரு பத்தைந்தாண்டுகால மலையக இலக்கிய உலகத்துடனான தீவிர தொடர்பும் கூட இவரிடமிருந்து இந்தப் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் மட்டுமே அறுவடை செய்திருக்கிறது.

சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை போன்ற இலக்கியப் பிரிவுகளில் மலைப்பிரேதசம் பற்றிய படைப்புக்களில் சிறுகதையே முதலிடம் பெறுகிறது என்று பேராசிரியர் அமரர் கே. கைலரசபதி அவர்கள் “தோட்டக் காட்டினிலே” சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கோவிந்தராஜைப் பொறுத்தவரை முதலிடம் மலைப்பிரதேசம் பற்றிய சிறுகதையல்ல. மலைப்பிரதேச மக்களின் வாழ்வும் அதன் விழிப்பும்.

என்னதான் கொடுத்தாலும் என்றோரு கதை இருக்கிறது. படிப்பறிவற்ற ஒரு தொழிலாளி தொழிற்சங்கத்துடனான தனது உறவு தனக்குக் கிடைக்கும் ஒரு சில சலுகைகளுக்காக விட்டுக் கொடுக்க மறுக்கும் உயர்ந்த பண்பைக் காட்டுகிறது. இக்கதை. எத்தனையோ எத்தனையோ இல்லாமைகளுக்கு மத்தியில் உழன்றாலும் தங்களது மனஉறுதியை, மனிதப் பண்புகளை இல்லாமலாக்க முடியாது என்பதை உணர்த்தும்: ஒரு படைப்பு இது.

மொய்க்காசுக்காக காதுகுத்தும் சடங்கை செய்து கொண்ட பெற்றோர்கள் அதே சடங்கு தங்கள் மகனுக்கு எமனாகவும் மாறிலிட்டதைக் கண்டு பதறுகின்றார்கள். அவன் அழகாகத் தான் சிங்களம் பேசினான். ஆனாலும் காதுகுத்து அவனைத் தமிழனென்று காட்டிக் கொடுத்துவிட இனக்கலவரக் காடையர்கள் அவனை அடித்துக் கொல்லுகின்றனர்.

மலையக சமூகத்தின் படித்த இளைஞர்கள், மன்னை மறந்து, நம்பியிருந்த பெண்ணை மறந்து, பெற்றவர்களை மறந்து, இம்மக்களை மறந்து உதிரிகளாசி விடுவதைக் காட்டும் கதை சீதனம். உயர்படிப்புப் படித்து உயர்ந்த தொழில் பார்ப்பதால் இந்தத் தோட்டக்காடு தனக்கு உகந்ததில்லை, இந்தக் கூலிக்காரர்கள் தனது பெற்றோர் இல்லை என்ற உணர்வு படித்த இளைஞர்களிடமிருந்து மாறவேண்டும். படித்த இளைஞர்கள் தமது சமூகத்தை மதிக்கத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தங்களது படிப்பை சுகபோகத்துக்குச் சீதனமாக்கிக் கொள்ளக் கூடாது என்பதைக் கூறும் கதை சீதனம்.

ஊருக்குப் போதல் என்பது இம்மக்களைப் பொறுத்தவரை தமிழகம்தான். இந்தியப் பயணத்தின் சிரமங்கள், சட்ட திட்டங்கள், கெடுபிடிகள் ஆகியவை இந்த நெடுங்கதையில் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஊருக்குப் போகும் கந்தசாமி திடீரென கஸ்டம்ஸ் ஆபீசரை கொலை செய்துவிடுகின்றான். வாசிப்பவர்கள் கூட கதையின் இத்திடர் மாற்றத்தை ஒரு கணம் ஜீரணிக்க மறுதலிப்பதை என்னால் உணரமுடிகிறது. கந்தசாமியின் ஆவேசம், கோபம், கொலை என்பவை வெகு

சாதுர்யமாக, நிதானமாக, நியாயப்படுத்தப் பட்டுள்ளமை நேர்த்தி.

ஒரு கொலை நடந்தவிட்டது என்பதை விடவும் இந்தக் கொலை ஏன் நடந்தது என்பது பற்றிய விமர்சனங்களே பத்திரிகைகளில் முக்கியத்தவம் பெற்றன. இந்த மக்கள் மீது மனிதாபிமான முறையில் நடந்து கொள்ள ஆபீசர்கள் பணிக்கப்படுகின்றனர் என்னும் போது கந்தசாமியின் தீஸர் ஆவேசம் நியாயப்படுத்தப்படுகிறது.

இந்த மன்னின் வளத்துக்காகத் தங்களின் வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்த இம்மக்கள் இதே மன்னின் எந்தவொரு வளத்தையும் வெளியே கொண்டு சென்றவர்களோ செல்பவர்களோ அல்லர். இவன் என்ன கூலிக்காரன் தானே என்னும் அசட்டை இவனால் என்னை என்ன செய்துவிட முடியும் என்னும் அதிகார மமதை ஆகியவை அவனை எப்படி சீண்டி விட்டிருக்கிறது! சாது மிரண்டால் காடு மட்டுமல்ல கஸ்டம்ஸ் ஆபீசம் கொள்ளாது தான்!

ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் கானுதல் உண்மை எனில் இறைவனின் கோபத்துக்கு எப்படி ஆளாகக் கூடாதோ அப்படியே இந்த அப்பாவி ஏழைகளின் கோபத்துக்கும் யாரும் ஆளாகிவிடக் கூடாது. எது வேண்டுமானலும் நடந்து விடலாம்!

பயங்கர அனுபவங்கள் வாழ்வில் ஏற்படுவதுண்டு. பயங்கர அனுபவங்களே வாழ்கையாகிவிட்ட இப்பரிதாபத்துக்குரிய மக்களின் முதற் பயங்கரமே இவர்கள் கப்பல் ஏறி வந்த கதைதான். கடலில் செத்தவர்கள் கரையில் செத்தவர்கள், வழியில் செத்தவர்கள் போக மீதி தான் மலைநாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தது. வந்த சேர்ந்து ஒன்றரை நுாற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகவும் ஆகிவிட்ட பிறகும் இந்நாட்டிலிருந்து “கப்பல் எப்பங்க” என்று ஏங்கும் பயங்கரத்தை என்னவென்பது?

இது எங்கள் பூமி என்று விஸ்வாசத்துடன் உழைப்பவர்களை “கப்பல் எப்பங்க?” என்று ஏங்கும் ஒரு பயங்கர முடிவு நோக்கி விரட்டும் பயங்கரவாதிகளை என்ன செய்யக் கூடாது?

சமுக அநீதிகளுக்கு எதிரான ஒரு ஆவேசத்தை மனித நேயமிக்க ஒரு படைப்பாளியின் ஆத்திரத்தை இக்கதைகளில் நாம் காண்கின்றோம்.

அநீதிகளுக்கெதிரான சமுக விழிப்பு ஏற்பட அவைகளுக்கெதிரான ஆத்திரம் மக்களிடையே ஏற்பட வேண்டும். மக்கள் என்பவர் வாசகர்கள் எனக் கொண்டால் இந்த மாறுதலுக்கான சிந்தனையை படைப்புக்கள் தர வேண்டும். எனவே எழுத்தாளன் எனப்படும் ஒரு தனிமனிதனின் ஆத்திரத்தை விடவும் கோபக் குழுறல்களை விடவும் மக்களின் மன மாறுதலே முக்கியமானது.

இந்த மாறுதலுக்கான வாழ்வின் தேடல், மனித தர்மம் ஆகியவற்றை படைப்புக்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மலையகத்தைப் பொறுத்தவரை என்னுடைய நாமிருக்கும் நாடேயிலிருந்து இந்தத் தொகுதி வரை இதற்கான செயற் பாடுகள் ஆசிரியர்களின் அனுபவங்கள், ஆளுமை, எழுத்தாற் றல் ஆகியவைக்கேற்ப நடைபெற்றுக்கொண்டே வந்துள்ளன. பொழுது போக்குவதற்காகவோ, தங்களை கிணங்கிணுக்க வைத்துக் கொள்வதற்காவோ மலையகக் கதைகள் எழுதப் படவில்லை.

ஆயிரம் மலாகள் மலர வேண்டும் என்பதற்கிணைய பெருந்தோட்ட மக்களின் இலக்கியத் தோட்டத்தில் இன்னு மொரு மலர் மலர்ந்திருக்கிறது. அங்கேயும் பூ மலரும் என்பதற்கு சாட்சியாக.

கோவிந்தராஜின் எழுத்துப் பணிகள் தொடரவும் மேலும் வளம் பெறவும் எனது ஆசிகள்.

கெளிவத்தை ஜேரசப்

35, N. H. S.

Hekitta,

Wattala.

என்னுமூர்

1968 ம் ஆண்டு எழுத்தொடங்கிய நான், மலையக மக்களின் அவலங்களைப்பற்றி உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டி அவர்களின் வாழ்விலும் வசந்தம் வீச வேண்டும் என்ற குறிக்கோருடன் இன்றும் எழுதிக்கொண்டு இருக்கிறேன்.

எனது ஆசைக்கு அத்திவாரம் போல் 1970 ல் வீரகேசாரி காரியாலயத்தில் சேர்ந்து (1970-1981 வரை) பதினெட்டு வருடங்கள் பணிபுரிந்தேன். இக்கால கட்டத்தில் மலையகமக்கள் வாழ்வு விடிவுபெற எழுதி குவித்துவிட்டேன் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் இக்கால கட்டத்தில் நான் சந்தித்தவர்கள் பழகியவர்கள்-அவர்கள் எந்தவகையில் மலையக மக்கள், கலை, கலாச்சார, சமூக பொருளாதார ரீதியில் உயர்வு பெற உழைத்தார்களோ அவர்களின் ஆசை நிறைவேற பலவழிகளிலும் துணைநின்றேன்.

அப்போது வீரகேசாரியின் பிரதம துணைஆசிரியராக இருந்த திருகார்மேகம் அவர்களின் நிழலில் இருந்ததால் எனக்கு இச்சேவையை தொடர வசதியாய் இருந்தது. இப்போது வளர்ந்துநிற்கும் மலையக இலக்கிய பயிர்களின் வளர்ச்சிக்கு நீர்பாய்ச்சியவர் அவரே.

“கதைக்கனிகள்”, “காலங்கள் சாவதில்லை”, “நாமிருக்கும் நாடே”, “ஓரு கூடைக்கொழுந்து”, “வீடற்றவன்”, “தோட்டக்காட்டினிலே”, “மலையகத்தின் பாரம்பரியகலைகள்”, “சௌமியம்”, (மாதழிதழ்) போன்ற மலையக படைப்புகள் நூலுகு வம் பெற மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற் சிகளில் எனக்கும் நிறைய பங்குண்டு என்பதில் பெருமைபடுகின்றேன்.

நாம் எதற்காக எழுதுகிறோமோ, யாருக்காக இலக்கியம் படைக்கின்றோமோ அவர்கள் அதை புரியும் வகையில் எழுதவேண்டும். நாம் எழுதுபவை அவர்களிடம் போய் சேர வேண்டும். அவர்கள் அதை புரிந்துகொள்ள வேண்டும் அல்லது புரிய வைக்க வேண்டும் என்பதில் நான் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவன்.

கதை எழுதினாலோ, கட்டுரை, உரைச்சித்திரம், உரையாடல், நடைச்சித்திரம், நாடகம் என்று எதை எழுதினாலும் இலக்கிய வரம்பிற்குள் நின்று இப்படித்தான் எழுத வேண்டும் என்ற அக்கறையில்லாதவன். எழுதுவதை மக்கள் புரிந்து கொண்டால் சாரி.

பத்திரிகை, வானேலி, தொலைக்காட்சி, மேடை என்ற ஊடகங்கள் மூலமாக மக்களிடம் ஏதோ சொல்லியிருக்கிறேன் என்ற வகையில் மலையக மக்களுக்கு ஏதோ பங்களிப்பு செய்திருக்கிறேன் என்ற திருப்தி எனக்குண்டு.

இதற்கு எனக்கு உதவிய தினமணி துணைஆசிரியர் திரு எஸ். எம். கார்மேகம், ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் தனக்கென ஒரு தனி இடத்தை வசிக்கும் இலக்கியச்செம்மல் திரு தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களுக்கும் புத்தகம் வரவேண்டும் என ஆலோசனைகள் தந்துதவிய அன்னன் மாத்தளை கார்த்திகேச, ஊக்கமும் உற்சாகத்தையும் தந்த நண்பர் திரு. எச். எச். விக்கிரமசிங்க, என் எழுத்திலும் முன்னேற்றத்திலும் ஆழந்த ஈடுபாடு கொண்ட சோதரர் திரு என். எஸ். சிவலிங்கம் அவர்களுக்கும் நன்றிகூற கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இப்புத்தகத்துக்கு “டைப்செட்டிங்” செய்துகொடுத்த செல்வி ரம்ஸியா பாறுாக், ஆர். ஏ. ரட்னசிரி, அவர்களுக்கும், அச்சக தோழர்கள் அனைவருக்கும் குறிப்பாக ஸ்ரீ லால் லியனகே, கே. ராஜா, செல்வி கமலா அவர்களுக்கும், அச்சிட்டு உதவிய குவாலிட்டி பிரின்டர்ஸ் உரிமையாளர் திரு ஸ்பரின் ஹாசிம் அவர்களுக்கும் எனது பணிவன்பான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நன்றி வணக்கம்.

அன்புடன்
கே. கோவிந்தராஜ்

22, கல்யாணி வேந்,
வத்தளை, ஸ்ரீ லங்கா.
29-11-1996

உள்ளே....

1. சீதனம் (சிந்தாமணி 1975)
2. என்னதான் கொடுத்தாலும்..! (சிந்தாமணி 1979)
3. அவகாசம் 24 மணித்தியாலம் (சுமதி 1980)
4. பசியா வரம்.....! (கதம்பம் 1981)
5. திருந்திய உள்ளம் (தினபதி 1968)
6. குத்தகை (1987 மலையக சிறு கதைப் போட்டியில் பரிசெற்ற கதை)
7. சாதிகள் (காங்கிரஸ் 1987)
8. மொய்க்காச (கடர் 1982)
9. கப்பல் எப்பங்க.....? (1993 கலைஒளி முத்தையாபிள்ளை ஞாபகார்த்த சிறு கதைப் போட்டியில் பரிசெற்ற கதை)
10. புனிதன் (காங்கிரஸ் 1987)
11. ஓரு வீடு இரு வாழ்வு (வீரேகசாி 1975)
12. கந்தசாமி ஊருக்குப் போகிறான் (தினகரன் 1986)

சீதாம்

மரியாத்தா வேலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

சேலைக்கு மேல் இறுக்கிக்கட்டிய படங்கு, எட்டு முழு வேட்டியை நான்காக மடித்துப் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் தலைவேட்டி, முன்தலையில் அமுக்கி அமுக்கி நிறைக்கும் ஒரு கூடைக் கொழுந்தையும் தாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய முன்றுவரி கூடைக்கயிறு, நெற்றியில் தார்பூசிய லயத்துத் தகரத் தில் அடுப்புப் புகையுடன் பனிகோர்த்திருந்ததில் தொட்டு வைத்த பொட்டு, பொட்டுக்குக் கீழே ஒரு வரியில் திருந்று!

அக்கம் பக்கத்து லயத்திலுள்ளவர்களும் புறப்பட்டு விட்டார்கள். யாருடைய பேச்சையும் கேட்கும் மன்னிலை அவளுக்கில்லை.

நெஞ்சின் நினைவுச் சமைகள் கூடையின் கொழுந்தைவிட பாரமாக கனத்தது!

“மேலுக்கு சரியில்லாட்டி வீட்டுல இரு. அதுவும் இன்னைக்கு ஒம்பதாம் நம்பர் மலைக்குப் போவனும். பகலைக்கும் சாப்பாட்டுக்கு வர ஏலாது...” என்று அம்மா சொன்னதையும் கேட்காமல் புறப்பட்டு விட்டாள்.

லயத்திலிருந்து முன்று மைல் தூரத்தில் இருந்தது ஒன்பதாம் நம்பர் மலை. அந்த மலைக்கு - கொழுந்துக்குப் போனால் - வேலைக்குப் போனால் மத்தியான சாப்பாட்டை

கையோடு கொண்டு போக வேண்டும் அல்லது யாராவது கொண்டு போய் கொடுக்க வேண்டும்.

நெஞ்சில் கமை நிறைந்திருக்கும் போது வயிற்றுக்கு என்ன கேடு - பசி வந்தால் தானே சாப்பிட முடியும்.

இன்று அவளுக்கு வேண்டியது முத்துசாமியின் கடிதம் தான்! 'சரி' என்று ஒரு வார்த்தை எழுதிவிட்டால் போதும். கமை குறைந்து வயிறு நிறைந்துவிடும்.

"மாரி. தேயிலைக் கொழுந்தை நீ கிள்ளும்போது என் இதயத்தையே கிள்ளி எடுக்கிறாயே" என்று அவன் சொல்லும் போதெல்லாம் உள்ளம் பூரித்துப் போவாள் அவள்!

"உறுதி வாய்ந்த உன் கட்டுடலின் திரட்சிகள் என்னை கிரங்கடித்து, எத்தனை நாட்கள் என்னை தூங்கவிடாமல் ஆக்கி இருக்கிறாய்" என்றெல்லாம் முத்துசாமி கூறும்போது அவளையறியாமலே சிரித்துக் கொள்வாள்.

ஆனால் இன்று இளங்கொழுந்தாய் துளிர்த்த அவள் முகம், வாட்டம் போட்ட தேயிலையாய் வாடி வதங்கியிருக்கிறதே!

"உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் கலியானம் செய்ய மாட்டேன்" என்று அவன் சொன்ன உறுதி மொழிகள் உயிர் இல்லாமல்போக நான் என்ன செய்தேன். என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

"முத்துசாமி கொழும்புக்குப் போகாமல், தோட்டத்திலே ஒரு சுப்பவைசர் வேலை அல்லது கணக்கப்பிள்ளை வேலை பார்த்திருக்கலாம். அப்படி வேலை செய்திருந்தால் அவனின் மனமாற்றத்திற்கு காரணம் கேட்டு "தவறு செய்திருந்தால் காலில் விழுந்தாவது மன்னிப்பு; கேட்பேனே" அவள் மனம் அங்கலாய்த்தது.

"ஆரம்பத்தில் தோட்டத்து 'ஸ்டாப்' மார்கள் எத்தனை பேர் என் மேல் ஆசை வைத்தார்கள். ஆனால் முத்துசாமியைத் தான் கலியானம் செய்வது என்ற ஆவல் - ஆசை எல்லாம் எனக்கு ஏன் வந்தது? அழுதாள்.

அந்த லயத்தை தாண்டிப் போகும்போது அவளைப் பார்ப்ப தும், சிரிப்பதும், பேசாமல் போவதும். எத்தனைத்தான் ஆசை மனதில் இருந்தாலும் தெரிந்து கொள்ளாதபடி நடிப்பதிலும் அப்படி காதலிக்கும் நோக்கமும் இல்லை என்பதுபோவிருப்பதிலும் இருவருமே தோற்றுப்போனோமே!

அந்த தோல்வியால் சிரிப்பதும் - பேசுவதும் ஏன் அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதும் போவதும் கூட தோட்டமே தெரிந்த கதைதானே!

காதலில் தோல்வி என்று சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நேசிப்பதும் கலியானம் செய்ய விருப்பதற்கும் அவர்கள் பெற்றோர்களே பச்சை கொடி காட்டிய பிறகு வேறு யாருடைய சம்மதம் தேவை?

பிறகு ஏன் இப்படி, “வீணான் ஆசைகளை மனதில் வளர்த்துக் கொண்டு வாழ்க்கையை வீணாக்கிக் கொள்ளாதே” என்று எழுத வேண்டும்! நான் தோட்டத்தில் வேலை செய்வதனாலா?

ஒன்றாகப் படித்தோம் என்பதற்காக, படித்தவர்கள் எல்லாருமே உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என்பது நியதியா?

அவளால் ஒன்றுக்கும் விடை தெரிந்து கொள்ள முடிய வில்லை.

நிரையைப் பிடித்து விட்டாள். ‘பொலி’ போடுவது கூட மறந்து போய்விட்டது அவளுக்கு.

* * *

கந்தையா கங்காணிக்கு இரண்டு மகன்மார்களில் முத்து சாமி முத்தவன். இளையவன் வீரசாமி.

முத்துசாமி கொழும்பில் பெரிய கம்பனி ஒன்றில் வேலை.

சாதாரண கிளார்க்காக இருந்து, விடாமுயற்சியின் பயனால் படிப்பால் ‘அக்கவுண்டன்ட்’ என்ற டைட்டலும் அவனது பெய்ரோடு ஒட்டிக்கொண்டு விட்டது.

ஜி.எி.ஈ. படித்துவிட்டு இருந்த அவன் கங்காணி கணக்கப் பிள்ளை சிபார்சில் சுப்பவைசர் பதவியில் எப்போதோ ஒட்டிக் கொண்டிருந்திருக்கலாம்.

என்னதான் படித்தாலும் தோட்டத்தில் இதை விட ஒரு மேலான பதவியை எடுக்க முடியாது என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

கூவி என்ற ஸ்தானத்தில் இருந்து ஒரு நுால் இடைவெளி யினால் உயர்ந்து 'ஸ்டாப்' என்ற ஸ்தானத்தை ரொம்பவும் சிரமத்தோடு தொட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு போஸ்ட்தான் 'சுப்பவைசர்' பதவி!

"மாரியைத் தினமும் பார்க்கலாம்" என்ற ஆசையில் ஒத்துக் கொண்டால் தான்!

ஆனால்!

நல்ல ஒரு பதவியில் இருந்து கொண்டு மாரியைக் கைப் பிடித்து வாழ வேண்டும் என்பதே அவனது ஆசையாக இருந்தது ஒரு காலத்தில்!

அவனது படிப்பு பதவிகள் உயர உயர மலைநாடு தாழ்ந்த போனது போன்றதொரு பிரமை!

உயர்ந்த மலைகளில் ஓடி விளையாடிய நாட்களை நினைக்கும் போது அந்த இடங்களை - அந்த வயங்களை அந்த சனங்களை அறுவறுப்போடு பார்க்கும் நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது அவன் வகித்த பதவி!

தோட்டக் காட்டில் இருந்து நல்ல பதவிக்கு வந்திருக்கி நோமே என்ற பெருமையை சொல்ல நினைக்கும் போதெல்லாம், அப்படி சொல்வதனால் இந்த பதவி தன்னை தாழ்த்திவிடுமோ என்ற அச்சமும் பயமும் அவனை ஏதோ செய்வது போலிருந்தது!

தோட்டத்து பையனாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. பையன் 'எக்கவுண்டன்ட்'- பதவிதான் முக்கியம் என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

முத்துசாமி விலை போனார். பணம் ஜந்து இலட்சமும்

கொழும்பில் ஒரு வீடும்! சீதனமாம்!

பெற்றோருக்குத் தெரியாமலேயே - அறிவிக்காமலே - திருமணம் நடந்து முடிந்து விட்டது. சந்தோஷத்தை பகிர்ந்து கொள்ள அப்பாவுக்கு கடிதம் எழுதினான் முத்துசாமி!

கடிதத்தைப் படித்த கந்தையா கங்காணிக்கு இருப்பு கொள்ள முடியவில்லை.

“கலியாணம் முடிந்துவிட்டதாம். நம்மள் வரச்சொல்லி கடதாசி எழுதியிருக்கான்” என்று சொல்ல, வீட்டில் ஒப்பாரி!

ஒப்பாரி ஓய்ந்தது. அனுப்பியிருந்த கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு அடுத்த லயத்துக்கு ஓடினார் கங்காணி.

மாரியாத்தா இவரை கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“இந்தாபாரு மாரி... ஒன்னயத் தான் கட்டிக்கிருவேன்னு ஒத்தக் கால்ல நின்னான். இப்ப பாத்தியா.. எவ்வளேயோ ஒருத்திய கட்டிக்கிட்டானாம் கவோதிப்பய”

மாரியாத்தாவுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது.

“என்னமோ பெரிய படுப்பு படிச்சிட்டானாம். படுப்பு நீ ஒன்னுக்கும் கவலைப்படாத ஏம்டுள்ளைகள் ஒருத்தன் செத்துத் தொலைஞ்சுட்டான்னு தலைய முழுகிட்டேன். இனி நா செத்தாலும் ஏவாசப்படிய அவன் மிதிக்கக்கூடாது எங்க ஒங்கப்பன்..... வரச்சொல்லு நாளைக்கே ஏ எளயமவன் வீராசாமிக்கும் ஒனக்கும் மாரியம்மன் கோயில்ல கலியாணம் வெளங்குதா..நா சொன்னா சொன்னதுதான்” கந்தையா விறுவிறு என்று நடந்தார்!

மாரியாத்தா மயங்கி விழுந்தாள். விழுந்தவள் விழுந்தவள் தான்! மீண்டும் எழும்பவேயில்லை!

படிப்பு மட்டுந்தான் சீதனம் என்பதில்லை. படித்தவர்களும் சீதனச் சொத்துதான். அவர்களும் விலை பொருளாகி விட்டார்கள் மலையகத்தில்!

(1975 சிந்தாமணி)

என்னால் கொடுத்தாலும்..!

கவ்வாத்து வெட்டுவோரின் உடல் வியரவையால் தகதகத் துக் கொண்டிருந்தது.

நிரை பிடித்ததிலிருந்து ஒரே முச்சாக வெட்டிக் கொண்டிருந்த கவ்வாத்தாட்கள் நிமிர்ந்து பார்த்தனர்.

நேரம் பத்தாகியும் இன்னும் தேத்தன்னிக் காரணக் காணோமே!

கடைசி நேரத்திலும் கவ்வாத்து மலையில் உள்ள கொழுந்தை பிடுங்குவதற்கு வந்த ‘கிழுக்கட்டைகள்’ பன்னிரண்டு மணிக்குமுன் மலையை முடித்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

சுக்கு மரங்களை எல்லாம் பிடுங்கிவிட்டதால் ஆனைவிழுந்தான் பள்ளத்திலிருந்து பார்க்கும்போது கூட “தெரிமொடக்கு” நன்றாகத் தெரிந்தது.

எப்போதோ யானை ஒன்று விழுந்து இறந்து விட்டதால் அப்பள்ளத்துக்கு யானைவிழுந்தான் பள்ளம் என்று சொன்னார்கள். காலப்போக்கில் அது ஆனைவிழுந்தான் பள்ளமாக மாறி விட்டது.

யானையே விழுந்து இறந்ததென்றால்...! சாதாரண ஆள் விழுந்தால்...? அந்த படுபாதாள பள்ளத்தல் கூட ‘ஸ்லோப்’ வெட்டி அழகுபடுத்தி விட்டார்கள். அந்தப் பெருமை தலைவர்

காளிமுத்தையே சாரும்.

கவ்வாத்து கங்காணி என்பது அவருக்கு ஓர் ‘அடிசனல்’ பட்டம்!

“என்ன கங்காணி இன்னுந் தேத்தன்னிக் காரன் காணல் லியே..... எங்க தொலைஞ்சி போயிட்டான்”

“அந்தா வாராண்டா, சோவையன்”. வீடு வீடாக சென்று காலை சாப்பாட்டை வாங்கி வந்தாலும் ‘தேத்தன்னி’ கொண்டு வாரான் என்று சொல்வது வழக்கு. அதுதான் “டிரேட் மார்க் ட்ரிங்”

சோவையன் என்பதற்கு அறிகுறியாக, அவன் முகம் சோடாமாவு; போட்ட ரொட்டியாக உப்பியிருந்தது.

ஆறுதலாக இருந்து குடிக்கக்கூட நிழலில்லாத அந்த மலையில் வெட்டப்படாத தேயிலைகளின் மறைவில் அமர்ந்து வெறும் பான்துண்டை ‘அதக்கி’ தேயிலை சாயத்தைக் குடித்தனர்.

கூழாங்கற்களை பொடியாக்கி மரக்கட்டைத் துண்டில் கொட்டி கத்தி தீட்டிக் கொண்டிருந்தான் காளிமுத்து.

வெள்ளியாய் பளபளத்தது கத்தி!

* * *

தேரியில் திடீரென்று எழுந்த கார்ச் சத்தம் எல்லோரையும் ஒரு கணம் திகைக்க வைத்தது.

காணுக்குள் பீடியை இழுத்துக் கொண்டிருந்தவன் டுகையுடன் பீடியை விழுங்கி விட்டானோ என்னவோ, விருட்டென நிரையில் ஏறிவிட்டான்.

பயந்த அடிமைத்தனந்தான்!

கார்ப்பரேசனுக்கு தோட்டம் சொந்தமாகி மூன்று மாதங்களாகியும் இன்று தான் பெரியதுரை மலைபார்க்க வந்து கொண்டிருந்தார். மூன்று மாத தோட்ட ‘ரிப்போட்டும்’ சின்னதுரை மூலம்தான்.

“வாரவேன் எப்படிப்பட்டவனோ... அங்கங்க மலைச்சி நிக்காம வேலை செய்யிங்க...” கங்காணியிடமிருந்து கட்டளைகள் பிறந்தன.

காளிமுத்து ஒரு காணுக்கருகில் நின்றான். மேலே மன் ரோட்டில் கார் நின்றது. பெரிய துரையும் சின்னதுரையும் இறங்கினர்.

துரையின் கறுத்த ‘கூலிங்கிளாக்குள்’ கவ்வாத்து மலை தெரிகிறது. பள்ளம் படுபாதாளமாக தெரிந்ததோ என்னவோ... “ஓ..... இங்க வாரது”

கிழட்டுத் தேயிலைகளை ஊடறுத்துக் கொண்டு துரையின் முன்னால் நின்றான் தலைவர் காளிமுத்து.

“நீ எத்தனை வருஷம் வேல பாக்கிறது?”

“நான் பேர்பதிஞ்சதுல இருந்துங்க...”

“அது இல்ல மனுஷன்! எத்தனை வருஷம்.. வருஷம்...”

“பத்து பதனைஞ்ச வருஷமாங்க”

“இந்த பள்ளத்துல இவ்வளவு ஓயரமா வெட்டுறது சரியில்ல தானே. மேலே மரம் சின்னதாப் போச்ச இல்லையா மனுஷன்”

“அப்படி இல்லீங்க தொர. பள்ளத்துல அடிவெட்டு போட்டா ‘ஸ்லோப்’ எடுக்க ஏலாதுங்க... அய்யாக்கிட்ட கேட்டு பாருங்க...”

“நமக்கு வேல படிச்ச குடுக்கிறதா?”

“வேல படிச்சி குடுக்கிறது இல்லங்க... ஞாயத்ததான் சொன் னேங்க...”

“ஆங்...”

“ஓம் பேரு”

“காளிமுத்துங்க”

“காளிமுத்து... காளி.முத்...து எங்கேயோ கேட்ட பேர் மாதிரி இருக்கே...” துரை சின்னதுரையைப் பார்த்தார்.

“ஹீ இஸ் த பர்சன்” என்று அவர் கண்சாடை காட்ட துரை தொடர்ந்தார்.

“காளிமுத்து... நம்மளுக்கு நல்ல வேல தெரிஞ்ச ஓர் ஆள் வேணும்.... பின்னேரம் ஆபிளாக்கு வா...”

“சரிங்க”

துரையின் கார் மறைந்து விட்டது.

* * *

காளிமுத்துவின் தாத்தா இந்தியாவிலிருந்து வந்ததிலிருந்து இதே தோட்டந்தான். இதே லயம்தான்!

காளிமுத்து சிறுவனாக இருக்கையில் படிப்பில் கெட்டிக் காரனாகத்தான் இருந்தான். தோட்டத்து பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்பு; படித்து முடித்த கையோடு, டவுண் ஸ்காலுக்குப் போய் எட்டாம் வகுப்பு; வரை படித்தது அத்தோட்டத்தில் அவன் ஒருத்தன்தான்.

“படிச்சி என்ன தொர வேலயா பாக்கப்போறான்? ஒப்பம் வைடான்னா வெரல்ல நீட்டாம இருந்தா சரி..” என்ற தகப்பனின் திருப்தியையும் விட, தோடர்ந்து படிக்க வைக்க முடியாத பொருளாதார சிக்கல் தான் அவனது படிப்புக்கு தடங்கலாக இருந்திருக்கும் என்பதை அவன் காலப்போக்கில் உணர்ந்து கொண்டான்.

அவனுக்கு அப்போது வயது பதினெண்து இருக்கும். எந்தவித ‘சம்திங்கும்’ இல்லாமலே தோட்டத்தில் பேர் பதிந்தாயிற்று. பேர் பதிந்ததிலிருந்தே ‘சீக்கு’ இல்லாமல் வேலை செய்து ‘நல்ல வேலைக்காரன்’ என்ற பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டான்.

தர்மம் ஞாயங்களுக்கு கட்டுப்பட்டவனாக இருந்ததால், நீதி நியாயங்களுக்காக போராட முன்னின்றான். இதனாலோ என்னவோ அவன் தோட்டத்தில் கொஞ்சம் செல்வாக்கான ஆளாக மாறினான். எதையும் தட்டிக் கேட்கும் தெரியமும் அவன் உடலோடு வளர்ந்தது. எந்த வேலையையும் சலிப்பின்றி செய்து விடுவான்.

அந்த நேரத்தில் தான் வெள்ளைக்கார துரைகள் மறைய, கறுப்புத்துரைமார் அவர்களின் இடத்தை நிரப்பிக் கொண் டிருந்தனர்.

அவர்களது சிலரது சர்வாதிகாரப் போக்கால் தொழிலாளர் கள் வஞ்சிக்கப்பட்டனர். உரிமைக்காக போராட எவரும் முன்வராதலால் தடியெடுத்தவனெல்லாம் தடியனானான்.

“என்ன செய்யலாம்” என்று மலைத்துப் போனவர்களுக்கு மலைபோல் காளிமுத்து தெரியம் சொல்லி தொழிற்சங்கத் துக்கும் ஆள் சேர்த்தான். தானே தலைவர் பதவியையும் ஏற்றான்.

பத்து வருட காலம் அவன் தான் தலைவர்! தொழிலாளரின் எந்தப் பிரச்சினையையும் தன் சொந்தப் பிரச்சினையாக எண்ணி அதற்காகப் போராடி வெற்றியும் கண்டதோடு, தொழிலாளர் மத்தியில் நல்ல பெயரையும் சம்பாதித்துக் கொண்டான்.

ஆனால், அவனது தொழிற்சங்க ஈடுபாடு காரணமாக அவனது திறமைக்கேற்ற தொழில் உயர்வுகள் சலுகைகள் அனைத்தும் தடைப்பட்டன.

தோட்டம் கார்ப்பரேசனுக்கு கைமாறி முன்று மாதங்கள் உருண்டோடி விட்டன. நிர்வாகத்தில் எல்லாமே தலைசீழீ மாற்றங்கள்.

‘ட்டிய துரையின் முதல்வேலை, தொழிற்சங்க சந்தாவை செக்ரோவில்’ பிடிக்காமல் விட்டது தான்.

நிமிர்ந்து நின்ற கொட்டைக் கோப்பி தேயிலைக்கு ஆணிவேரைப் பிடிங்கினாற் போல் ஆட்டங்கண்டு நின்றது தொழிற்சங்கம்.

‘ட்டிய நிர்வாகத்தின் கெடிபிடிகளுக்குப் பயந்து ஆணாணப் பட்ட உத்தியோகஸ்த்தர்களே ஆலாய்ப் பறந்தபோது, அப்பா வித் தொழிலாளர்களின் கதி என்னவாகும்?

என்றாலும்,

தொழிலாளர் களின் ஒற்றுமையும், காளிமுத்துவின் தலைமையும் நிர்வாகத்துக்கு தலையிடியைக் கொடுத்தன. காளிமுத்து தலைவரை ஒழித்தால் தான் நினைத்தபடி எதையும் சாதிக்க முடியும் என்று நினைத்திருந்த பெரியதுரைக்கு அப்போது தான் அந்த யோசனை உதித்தது.

* * *

“பெரியதுரை ஆபிளாக்கு வரச்சொல்லியிருக்கானே... ஏன்?” என்று யோசித்தபடி அரசுமரத்தடி மாரியம்மன் கோவிலைப் போல இருக்கும் ஆபிளின் ஜன்னல் ஓரமாக நின்றான் காளிமுத்து.

பெரியதுரையும் சின்னதுரையும் ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

சன்னல் அருகில் வந்து, “செலாங்க..” என்றான் காளிமுத்து.
“ம...ம...”

“காளிமுத்து ஒன்னய ஆபிளாக்கு வரச்சொன்னது எதுக்கு தெரியுமா?”

“தெரியாதுங்க”

“நீ இந்த தோட்டத்துல நல்ல வேல தெரிஞ்ச மனிஷன் இல்லையா? நீ ஏன் தொழிலாளி.. தொழிலாளின்னு உசிறவிடுற.. உன் நெலமைய நீ யோசிச்ச பாத்தியா?...பிள்ளைகுட்டிகளை வைச்சுக்கிட்டு நீடும் ஜில்லா ஜில்லான்னு ஓடி வேலையும் ஒழுங்கா செய்யிறது இல்லே... இப்ப தொழிலாளி எந்த நாளும் தொழிலாளியாகவே இருக்கனுங்கிறதில்லே... ஒனக்கு நல்ல தெறமையிருக்கு..... அதனால் ஒனக்கு ‘சுப்பவைசர்’ வேல போட்டு தாரது. இனி உனக்கு கை நெறய சம்பளம் வரும். நிம்மதியா இருக்கலாம். எல்லாம் ஒன் நன்மைக்குத் தான் நான் சொல்றது, வெளங்குன்தா?...” ஒரு பிரசங்கமே செய்து விட்டார் பெரியதுரை.

“இவேன் இல்லியா தொர. தெறமைக்கு எடம் கொடுக்கிற வன் யாரா இருந்தா என்னா? பாராட்டத்தான் வேணும்.

இப்பவாவது என் தெறமை தெரிஞ்சுதே..” என்று நினைத்துக் கொண்டவன், “எல்லாம் ஒங்க தயவுதாங்க தொரே....? என்றான்.

தொழிலாளரிடமிருந்து தலைவனைப்பிரிக்க பெரியதுரை போட்ட ‘சொக்குப்பொடி’ வேலை செய்தது.

“காளிமுத்து... இந்தா இதுல ஜநாறு ரூபா இருக்கு...’சேர்ட்’, ‘சப்பாத்து’ எல்லாம் வாங்கிக்க.. நாளையிலிருந்து ஒன்கு சுப்பவைசர் வேல...”

“நல்லதுங்க.....” என்றவன் மகிழ்ச்சியடன் நடந்தான்.

எப்பவோ ஒரு முறை வெள்ளைக்கார துரை கையில் வாங்கிய இருநாறு ரூபாயடன் “நல்லா வேல செய்ய வேணும்...” என்று மேலும் பத்து ரூபா சந்தோஷமாகக் கொடுத்தது பளிச்சென்று நினைவுக்கு வந்தது.

* * *

சூட்டோடு சூட்டாக வீரமலையை வீட்டுக்கு வரச் சொல்லி, “ஒங்க தலைவர் காளிமுத்துக்கு நாங்க ‘சுப்பவைசர்’ வேல கொடுத்திருக்கோம். இனி நீங்க எல்லாம் தோட்டத்துல ஒற்றுமையா இருக்கணும். ஒத்துமையாயிருந்தாத் தான் நல்லது. இது சோஷலிச அரசாங்கம். நாமனும் அரசாங்கத்தோட சேர்ந்து இருந்தாத்தான் நமக்கு வேண்டியதை பெற முடியும். அதனால் எல்லாரையும் நாங்கள் சொல்ற கட்டியில சேக்கணும்... அந்த வேலையையும் ஒன்கு கொடுக்கிறேன். நீதான் இனிமே தலைவர்... தெரியுமா...” என்றார் பெரியதுரை.

கோவில்மாடு மாதிரி தலையை ஆட்டினான் வீரமலை.

* * *

நேரத்தோடு வேலைக்கு வருபவர்கள் கூட பிந்திப்பிந்தி வந்தார்கள். நம்ம தலைவர்தானே சுப்பவைசர் என்ற நினைப்பில்.

தலைவரோ சுப்பவைசரோ சட்டம் சட்டந்தான்!

“இந்தா பாரு கண்ணுசாமி.. இப்பிடி எந்த நாளும் பிந்தி வந்தா இனிமே வேல குடுக்க மாட்டேன்”. காளிமுத்து அதிகாரத் தோரணையில் போசினான். ஏசினான். ஆனால் தோட்டத்தில் விரட்டப்பட்டு வந்தவர்கள் - பேர் இல்லாமல் வந்தவர்கள் எவருமில்லை.

சிறிற சிறிய குற்றங்களுக்கெல்லாம் ஆட்களிடம் கண்டிப்பட்டன் நடந்து. தொழிலாளர் மத்தியில் தன்னைப் பகைவனாக்கிக் கொள்ள அவன் விரும்பியதே இல்லை.

வேலை வேலை தான்!

“நம் வர்க்கத்துக்கே நான் கோடரிக்காம்பாக இருக்கிறேன்”. என்று அவன் வேதனைப் பட்டான். என்ன தான் உத்தியோகமாக இருந்தாலும் தொழிலாளர் களோடு தொழிலாளியாக இருந்தபோது இருந்த நிம்மதி இல்லை. மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக இருந்தாலும். ‘அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அவனை ஆட்டிப்படைத்தது சுப்பவைசர்’ பதவி.

* * *

புதிய கட்சியில் சேர்ந்த பிறகு தாராளமாக ரேசன் வழங்கப்பட்டது. கூடுதலாக அரிசி, மாவு எல்லாம் எல்லாக் குடும்பத்ததுக்கும் கொடுத்தார்கள். சம்பளத்தன்று பார்த்தால் தான் சதமும் மிச்சமிருக்காது.

நேரம் நான்கு மணியைத் தாண்டிவிட்டிருந்தது.

மட்டக்கொழுந்து, பழையமலை, கைக்காசு பிள்ளைகள் எல்லாரும் வரிசையான நின்று ‘முத்தேல்’ ‘கரட்டெல்’ ‘காதுமுடிச்சு’ பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

கையில் கடிதத்துடன் சின்ன துரையோடு பேசிக்கொண்டு வந்தார் பெரிய துரை.

அவர்களுக்கு முன்னால் பெரியதுரையின் குடையைக் கவ்விக் கொண்டு வந்தது அல்சேன் நாய்!

மனிதனை நாயாக்கி, நாயை மனிதனாக்குவது அவருக்கு

பெரியகாரியமல்ல. என்னத்தையும், என்னவாகவும் மாற்றும் சூளை அவர்கையில்!

துரை கடிதத்தை காளிமுத்துவிடம் கொடுத்து விளங்கப் படுத்திவிட்டு, அதை எல்லாருக்கும் விளக்கிச் சொல்லும்படி சொன்னார்.

அவனைத்தவிர வேறொருவனால் தொழிலாளர்களுக்கு விளங்கப்படுத்த முடியாது என்பது பெரியதுரைக்குத் தெரியாத விஷயமா?

கார்ப்பரேசனுல இருந்து கடிதம் வந்திருக்கு. நம்ம ஆளுக எல்லாம், 'மேதின்'த்துக்கு கொழும்புக்குப் போகணும். குடும்பத்துக்கு ரெண்டு பேர் கட்டாயம். பஸ்ஸாக்கு ரெண்டு ரூபா. உண்மையான கட்டணத்துல இருந்து அஞ்ச ரூபா தள்ளுபடி. சாப்பாடு, 'தன்னி' எல்லாம் கொடுக்கப்படும். நம்ம தோட்டத்து லொறியில் போறவங்களுக்கு சல்லி இல்ல. சும்மா. அதோடு தோட்டத்துல ஆளுக்கு பதினெஞ்ச ரூபா அட்வான்ஸ் கொடுக்கப்பட்டு. அதை முனுமாசத்துல டிச்சிக்கிருவாங்க..." காளிமுத்து கூறிவிட்டு கொழுந்து நிறுக்கும் வேலையைக் கவனித்தான்.

பொங்கலுக்கு அம்பது ரூபா 'அட்வான்ஸ்' கேட்ட போது கொடுக்காத நிர்வாகம் இப்ப பதினெஞ்ச குடுக்குதாம்... ததுா.... காளிமுத்து மனம் ஸ்டோர் அடுப்டுக் கணக்காய் அனலாய்க் கொதித்தது.

எல்லாரையும் கைப்பொம்மையாக்கி விட்டானே பாவி, சொன்னபடியெல்லாம் ஆடுவதற்கு! கொழுந்தை நிறுத்துவிட்டு வந்தவன் நிலைகொள்ள முடியாமல் தடுமாறினான்.

உத்தியோகஸ்த்தர்களோடு தொழிலாளர்கள் அடிக்கடி தொடர்பு கொள்ள முடியாதபடி, லயங்களுக்கு ஒரு மைலுக்கு அப்பால் கட்டப்பட்டிருந்தது 'சப்பவைசர்ஸ்' குவாட்டஸ்கள்.

* * *

மேதின ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ளும் நிகழ்ச்சியால்

களைகட்டி நின்றது தோட்டம்.

‘ஸ்பெஷலாக இரண்டு பஸ்களும், இரண்டு கார்ப்பரேசன் லொறிகளும் நின்று கொண்டிருந்தன.

“கொழும்புக்குப் போகப் போறோம். பெரிய பெரிய தலைவர் களைப் பார்க்கப் போறோம். நாட்டின் முதுகெலும்பாய் நாங்கள் இருக்கிறோம் என்பதைக் காட்ட போகிறோம். உலகமே கொண்டாடும் தொழிலாளர்த் தின ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ள போகிறோம்” என்றெல்லாம் என்னத் தோன்றவில்லை, அவர்களுக்கு!

என்னத்தை உடுத்திக் கொண்டு போவது. உள்ளதே ஒவ்வொன்று. மாத்துக்கு யாரிடம் வாங்கிக் கொண்டு போவது. எல்லாரும் பஞ்சப் பாட்டுத்தானே!

பஞ்சம் யாரை விட்டு வைத்தது!

ஜம்பது ரூபா அட்வான்சில் அரிசி, மாடு, மரவள்ளிக் கிழங்கு எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டோர் அநேகர். லொறியில் ‘சும்மா’ போயிறலாம் என்ற தைரியத்தில்.

உத்தியோகஸ்ததர்களின் குவாட்டர்ஸ்கள் மத்தியிலிருந்தது பெக்டரி. இரண்டு பஸ்களும் - இரண்டு லொறிகளும் பெக்டரி முன்னால் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. சவாரிக்குத் தயாராக!

கிளார்கர்கள் குடும்பம், மைக்கர்கள் குடும்பம் - கண்டாக்கு குடும்பம் இப்படி குடும்பம் குடும்பமாக இரண்டு பஸ்களிலும் அமர்ந்து கொண்டனர். இவர்கள் கொழும்பு செல்வது மேதின ஊர்வலத்துக்கல்ல. ‘பர்ச்சசிங்’ செய்ய!

பஸ்லில் உட்கார இடமில்லாத இரண்டு சுப்பவைசர்களும், கொழும்புக்கு போக வேண்டும்’ என்றே வந்திருந்த அவரது மச்சானும் லொறிகளின் முன்சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

உத்தியோகஸ்ததர்களை சுமந்து கொண்டு வந்த வாகனங்கள் புதுக்காட்டு மடுவத்தருகில் நிறுத்தப்பட்டன.

‘விஷயம்’ தெரியாதவர்கள் - பயத்துடன் முன்டியடித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள் பஸ்லில் இடம்பிடிக்க. யாருக்காவது

இடம் இருந்தால் தானே?

பஸ்ஸிலும், லொறியிலும்தானா இவர்களுக்கு இடமில்லை....!

சீஷன் காலத்து கொழுந்து முட்டைகள் போல் லொறியில் தொழிலாளர்கள் அடைக்கப்பட்டனர்.

எல்லாரும் போயாகனும்.

முச்ச விட முடியாதபடி நெறுக்கத்தில் திக்கித் தவித்தனர். பெண்களும்-பிள்ளைகளும்.

முச... காட்டவும் முடியாது! விடவும் முடியாது!

பஸ்ஸில் நின்றவர்கள் தான். கொழும்பில் ஊர்வலத்தில் தான் நடந்தார்கள்.

வாகனங்கள் புறப்படுமுன் பெரியதுரையின் கார் வந்து நின்றது.

எதிர்பார்த்திருந்தவன் போல் பாதையில் குறுக்கிட்ட வீரமலை, 'சலாம்' போட்டு நின்றான்.

"எல்லா ஆளுகளும் சரியா" துரை கேட்டார்.

"எல்லா ஆளுகளும் சரிங்க... ஆனா காளிமுத்து பேச்சை கேட்டுக் கிட்டு கொஞ்சம் பேர் வரல்லீங்க..."

'ஏற்கெனவே காளிமுத்தையும், அவன் சப்போட்டர்களையும் கவனிக்க ஆள் வைத்திருந்தார்' என்பது வீரமலையின் பதிலிலிருந்து தெரிந்தது.

"ஆங்... வராத ஆட்களை கவனமாகப் பாத்து 'நோட்' பண்ணி வை. நா வந்து பாக்கிறது...!"

* * *

வீரமலை கொடுத்த 'லிஸ்ட்டில்' காளிமுத்துவுடன் நாற்பது இளைஞர்கள் பெயர்களும் இருந்தன.

மற்றவர்கள் எல்லாரும் நோயோ நோடியோ வீட்டுக் கொருவராவது போய் தான் இருந்தார்கள்.

எதிர்காலமும் இருண்டு விடக்கூடாதே என்ற பீதியில்!

இனியும் இவனுக்கு பதவி கொடுத்து தூக்கி வைத்து வேடிக்கைப் பார்ப்பது சரியில்லை. அவனுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பில் காளிமுத்துவை வரச்சொல்லியிருந்தார் பெரியதுரை.

துரையின் முன்னால் கைகட்டி நின்றான் காளிமுத்து.

“இந்தா பாரு காளிமுத்து, நீ நம்மளோடு ‘கோர்ப்பரேட்’ பண்ணி வேல செய்வாய் என்று தான் உனக்கு சுப்பவைசர் வேல கொடுத்தது…

“ஆமாங்க நானும் என்னுடைய முழு ஒத்துழைப்பையும் தந்திருக்கேனுங்க! இந்த நாடு, இந்த தோட்டம், இந்த தேயிலை வளர, உயர என்னாலான எதையும் செய்வேனுங்க. ஆனா நீங்க எதிர்பார்க்கிற மாதிரி ஒரு சில தனிப்பட்ட சலுகைகளுக்காக, தொழிலாளர்களைப் பலியிட்டு, எனது வர்க்கத்தையே காட்டிக் கொடுக்க என்னாலே முடியாதுங்க... அதனாலே”

“அதனாலே” துரை கத்தினார்.

நீங்களா என்னை வெலக்கிறதுக்கு முன்னாலே நானே அந்தப் பதவியிலே இருந்து வெலகி மறுபடியும் ஒரு தொழிலாளியாகவே இருக்கத் தீர்மானிச்சிட்டேங்க...

ஆணித்தரமான அவனுடைய பதில் அவரை அதிர வைத்தது.

உண்மையான ஓர் உழைப்பாளியை விலைக்கு வாங்க முடியாத தோல்வி அவருடைய முகத்தில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது.

காளிமுத்து விறுவிறென்று லயத்துக்கு நடந்தான்.

(11.03.77 சிந்தாமணி)

அவகாசம் 24 மல்தீயாஸம்!

“நாளைக்கு நீ இருக்கிற ‘குவாட்டர்ஸ்’க்கு பதுக்கணக்கப் பூள்ள வாரது. இன்னைக்கே வீட்டைக் காலிபண்ண வேண்டும்... ‘பர்னிச்சர்’ ஒன்னும் எடுக்கப்படாது” சாக்குக் காரன் கொண்டு வந்த கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தது.

நேற்று வந்த ‘கோப்புரட்டி’ மானேஜரின் ஆடர் இது.

இருபத்தினாலு மணிநேர அவகாசம் தான்!

இருபத்தைந்து வருடங்களாக சொந்தப் பிள்ளை போல கவனித்து வந்த தோட்டத்தை விட்டு இன்னும் இருபத்தினான்கு மணித்தியாலத்தில் அவர் வெளியேறிவிட வேண்டும்.

கையில் கடிதத்தை வைத்துக் கொண்டு நிலைகொள்ளாமல் தடுமாறினார் கணக்கப்பிள்ளை. அவருக்கு கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை. வழுமையான அதிகாரமும், ஆட்டமும், கம்பீர நடையும் அவரிடம் இல்லை. வீட்டுக்கு வந்தவுடன் போடும் ‘ஆடர்’ எல்லாம் ஒன்றுமில்லை.

அவரைப் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கச் செய்திருந்தது அந்தக் கடிதம்.

மனைவியும் மகளும் விஷயம் தெரியாமல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழித்தனர்.

“எத்தனையோ வெள்ளைக்காரன்கிட்ட எல்லாம் என்

சர்விளாக்கு சர்ட்டிபிகேட் வாங்கியிருக்கேன். நேத்து வந்த பய வெளிய போடானுட்டானே. என்னய கண்டு 'செலாம்' - போட்டவிங்க அதிகாரம் பண்ண வந்துட்டானுங்களே. 'நீ'ன்னு வேற கேட்டுப்பட்டான், வடுவாபய! ஆணானப்பட்ட எனக்கே வேல செய்ய கஷ்டமா இருக்கிற இந்த தோட்டத்துல.... இவிங்க வந்து வேலபாத்துக் கிழிச்சிறவா போறானுங்க... நா ரோசக் காரன்... இவேன் கிட்ட கைகட்டி சேவை செய்யிறதைவிட எங்கயாச்சும் போய் பிச்சை எடுத்தாலும் பரவாயில்லை..." தனக்குள்ளேயே முடிவ; செய்து விட்டார் சந்தனம் கணக்கப் பிள்ளை.

விடிய விடிய நாலுபேரை போட்டாவது காமான்கள லொறியில ஏத்திறனும்".

கொழுந்து நிறுத்து முடிஞ்சதும் பெருமாள் கங்காணிய, லயத்துல நாலஞ்சி பொடியன்கள் கூட்டிக்கிட்டு வரச சொல்லனும்.' நா சொன்னா கேக்காம இருப்பானுங்களா?

வரட்டு கெளரவமும், தைரியமும் இருந்தாலும், 'ஆகா ஓகோ'ன்னு வாழ்ந்திட்டு இளந்தளிர் கொழுந்தாக வளர்ந்திருக்கும் மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போகையில், தோட்டமே கைகொட்டி சிரிச்சா..... கேவலமாக இருக்குமே..... எவேன் ஸிரிப்பான்? எவனாவது எடக்கு மொடக்கா பேசினா அவனை சிண்டோடு அறுத்திர மாட்டேன்... க...கும!

* * *

காலங்காலமாக கம்பனி தோட்டமாக இருந்த தொங்க தோட்டம், நாளை தேசிய அரசு தோட்டமாக மாறப்போகிறது.

பரம்பரை பரம்பரையாக அடிமைப்பட்டு வாழ்ந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இனி அரசாங்க தோட்டத்தில் வேலை.

"நாம்ம எல்லாம் இனி கட்டுருமந்துவேலடா....." என்ற சந்தோஷத்துல லயத்து பொட்டல்களில், பங்களா முன் இருக்கும் சடைசுக்கு கும்பல் போல கூடிக்கூடி பேசகின்றனர்.

'ட்டுமலை' கொழுந்து போல குளிர்ந்திருந்தது தொழிலாளர் மனங்கள்

நாளை என்ன நடக்கும் என நினைத்திருக்கும் உள்ளங்களுக்கு, சந்தனம் கணக்கப் பிள்ளையின் 'வெளியேற்றம்' பூதாகாரமாகத் தெரியவில்லை!

அந்திக் கொழுந்தை நிறுப்பதற்கு தட்டு பிடித்துவிட்டு, அவசர அவசரமாக 'நாட்டுப்' பக்கம் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார் பெருமால் கங்காணி. பிந்திப் போனால், கள்ளுமுட்டியை கலுபண்டா கவிழ்த்து விடுவானே என்ற பயந்தான்!

"பெருமாலன்னே...ஒங்கள் பெரிய கணக்கப்பட்டள் அய்யா சுறுக்கா வரச்சொன்னாராம்"! பெட்டிக்டைக்கு சாமான் வாங்க வந்த அம்மாளு சொன்னாள்.

"சரி....சரி".... என்றவன் முன்னேறினான்.

அய்யாவின் தேவையை விட, அவனுடைய தேவை அவனுக்கு பெரிதாகப்பட்டிருக்க வேண்டும். சாரைப்பாம்புபோல் நெளிந்தோடும் குறுக்கில் விறுவிறை நடந்தான் பெருமால்.

வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தாலும் கால் எட்டுக்கணக்கிலேயே காண்களைத் தாண்டி விடுவான். வருடக்கணக்கில் நடந்த பழக்கதோஷம்!

"கூப்புட்ட ஓடனே போவாட்டி சீட்டுக் கிழிச்சிடுவாரோ? அதெல்லாம் நேத்தோட சரி... அவருக்குத் தான் சீட்டுக் கிழிச்சாச்சே..."! உள்ளுக்குள் நினைத்தாலும் நினைவு கலுபண்டாவின் முட்டியிலேயே நிலைத்தது.

கடைசிவரை நின்று தட்டுப் பிடித்ததால் கலுபண்டாவிட மும் கடைசியாளகிப்போனான். என்றாலும் எப்படியங் "கங்காணி வருவாங் சொல்லிட்டி முனு போத்தல் எடுத்தி வச்சிருக்காங்" என்று கலுபண்டா சொன்னதும், ஏறங்கி ஓடி வந்த களைப் பெல்லாம் எங்கோ ஓடிப் போய்விட்டது.

வழக்கமாக இரண்டு போத்தல்தான் கணக்கு என்றாலும், கடைசி வரைக்கும் நின்று வேலைகளைச் சொல்லிக் கொடுத்ததால், "ட்டு சுப்பவைசர் மாத்தியா" கொடுத்த முன்று ரூபாய் தண்ணி யும் சேர்ந்து கொண்டது.

எதிராளியாக இருந்தாலும் ஆபத்து நேரத்துல ஒதவ

வேணுந்தான். இருந்தாலும் இந்த சந்தனம் கணக்கப்பிள்ளை செஞ்சு அநியாயங்களை நெனச்சுப்பாத்தா, அவருக்குக் குடுத்திருக்கிற இருபத்தினாலுமணி நேர அவகாசமும் கூடத்தான்.” பெருமால் ஒளறிக் கொண்டே நடந்தான்.

கலுபண்டாவின் மரத்துத்தண்ணி பெருமால் கங்காணியின் கண்களை சேனை நெருப்பாக சிவக்கச் செய்திருந்தது.

உடல் தள்ளாடினாலும்... நிதானம் நிதானம் தான்.

“பெரிய அய்யா வரச்சொன்னார்னியே போகலியா” கலுபண்டா வீட்டில் அகப்பட்ட சன்னாசி கேட்டான்.

நாளைக்கு அவேன் நம்மளவிட்டுப் போகப் போறான்டா... சனியன் தொலையட்டும். இனிமேதாண்டா நமக்கு நல்ல காலம். நம்மள் என்னா பாட படுத்துன்னான் தெரியுமில்லே...”

“அவரு வேணுமுன்னா செய்தாரு... பெரிய தொரமார்க் சொல்றபடிதானே அவரு செய்வாரு.” சன்னாசி சொன்னான்.

“அன்னைக்கு நம்ம பெரியன்னேன் சம்சாரம் நெறை மாசக்காரி, பத்து நிமிஷம் பிந்துச்சுன்னு ஈவு ஏறக்கம் இல்லாம வெரட்டிப் பட்டானே....”

“அட நம்ம பெரியாம்புள்ள ஈந்தியாவுக்குப் போறப்ப அவனுட்டு காம்புராவ, சடையன் பாவம் பத்து புள்ளைக் கேட்டதுக்கு அதெல் லாம் அவகாசப் படாதுனுட்டான்.”

“நாலுக்கு அஞ்சு இருக்கையில் புள்ளைக்கு பால் கொடுக்க வந்த பச்ச புள்ளைகாரிக்கு, பேரு இல்லை அரைப் பேருதான் போடுவேணுட்டான்... பாவிப்பய... இதெல்லாம் பெரிய தொரமார்க்கதான் சொல்றாங்கனு சொல்ல ஏலுமா?”

“அதுமட்டுமா அவேன் செஞ்சு அநியாயத்தையெல்லாம் நெனச்சி பாத்தா... அவேன் மொகத்துல முழிக்கிறதே சரி யில்ல... இருந்தாலும் புதுமாத்தியா தங்கமான மனுஷன்.”

“இந்தா பாரு சன்னாசி இப்ப நாம அவனுக்கு ஒதவி செஞ்சா அது நம்ம சனங்களுக்கு செய்ற துரோகம்டா?”

பெரியவர்கள் செய்த அநியாயங்களை எல்லாம் தட்டிக் கேக்க முடியாவிட்டாலும், சந்தர்ப்பத்தின் போது இப்படி திட்டி தனக்குள்ளே திருப்தி பட்டுக் கொள்வதைத் தவிர வேறு சிந்தனை எதுவுமே தோன்றிவில்லை பெருமாலுக்கு!

படுக்கை விட்டெழுந்ததும் வேலைக்கு ஒடும் அவசரம். பின்னேரம் அஞ்சோ, ஆரோ மணிக்குப் பின் தான் ஓய்வு. வாரத்துக்கு ஒரு நாள் அல்லது இரண்டு நாட்களில் ஒரு வேளை சோறு. மற்ற நாட்களில் முன்று வேளையும் என்றில்லை. கிடைத்தபோது ஆட்டா மாவு ரொட்டியோ, மரவள்ளிக் கிழங்கோ இது தான் ஆகாரம்.

என்றைக்கு இந்தியாவிலிருந்து வந்தானோ அன்று முதல் இன்று வரை இதே தோட்டம், இதே லயம்.. இதே காம்பராதான்.

இதைவிடவும் சிந்திக்க முடியாது. எல்லாமே இந்த எட்டடி காம்பராவுக்குள் தான்! எதைப்பற்றி சிந்திப்பது? எதிர்காலம் பற்றியா? அதற்கு அவனுக்கு நேரம் ஏது? ஏதோ அன்றன்று பொழுது போனால் சரி. சாப்பாட்டு பிரச்சினை தீர்ந்தால் போதும். வேறு எந்த பிரச்சினைக்கும் பயந்தது கிடையாது.

மணி இரவு பத்தையும் தாண்டிவிட்டிருந்தது.

சந்தனம் கணக்கப்பிள்ளைக்கு கொடுத்த அவகாசம் முடிய இன்னும் ஒன்பது மணிநேரம் தான் பாக்கி!

பெருமாலுக்கு ஆள் அனுப்பியும் வராததால் இனியும் பொறுத்திருந்தால் ஒன்றுமே ஆகாது என்று நினைத்த பெரிய கணக்கப்பிள்ளை ‘லயத்துக்குப் போயாவது பயல்களை கூப்பிட்டுப் பாப்போம்’ என்று கூறியபடியே ‘டோர்ச்’ ஸெல்ட்டுடன் நடந்தார்.

‘டோர்ச்’ ஸெல்ட்டின் வெளிச்சத்தைக் கண்ட நாய்கள் குரைக்கத் தொடங்கின. நாய் என்றாலே நான்கு தேயிலைக்கு அப்பால் பாய்ந்தோடும் அவருக்கு பேய் வந்தால் கூட எதிர்த்து நிற்கும் ஒரு துணிவு!

மணி பத்துக்கு மேலாகியும் லயக்காம்பராக்களில் இன்னும்

அநேகர் தூங்கவில்லை. லயத்து வராண்டா சுவர்களில் 'பல்ப்களில் செய்த குப்பி லாம்டுகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

விடிந்தால் வரலாற்றிலே இல்லாத ஒரு 'மாற்றம்' இத்தோட்டத்துக்கு வரும்போது யாருக்குத்தான் தூக்கம் வரும்?

"தயவு; செய்து வந்து என் சாமான்களை எல்லாம் கொண்டு போக உதவுங்கப்பா" என்று எல்லாரிடமும் கெஞ்சிப்பார்த்தார். ஒருத்தரும் உதவிக்கு வருவதாகத் தெரியவில்லை.

"சடையா நீ கூடவா ஒதவிக்கு வரமாட்டே"

"அதெல்லாம் இப்ப அவகாசப்படாதய்யா..." செறுப்பால் அறைந்தது போல் இருந்தது கணக்கப்பிள்ளைக்கு!

"ஏ டுள்ள செல்லாய்யி... ஓம்டுருஷன் இருந்தா வந்து கொஞ்சம் ஒதவி பண்ணச் சொல்லேன்!"

"எதுக்கு ஏம்டுருஷன் வந்து ஒதவி பண்ணனும். அன்னைக்கு ஒரு நா ஏம்மவகிட்ட கொழுந்து கூடைய அனுப்டுனேன். "அப்படி நெறுக்க ஏலாது ஒ அம்மாவ வரச்சொல்லுண்ணு சொன்னது நெனவிருக்கா... இப்ப ஒங்கம்மாவ வந்து சாமான்கள் தூக்கி போட சொல்ல வேண்டியது தானே.." என்றாள் செல்லாய்.

யார் யாரையோ கூப்பிட்டும் ஓடிவந்து உதவி செய்ய ஒருவரும் வராததால் ஒன்றுமே டுரியாமல் உட்கார்ந்து விட்டார் சந்தனம் கேப்பி.

"நா அப்பவே தலையால்ல அடிச்சுக்கிட்டேன். தோட்டத் துல ஆளுக்கிட்ட ஒழுங்கா நடந்துகிரன்னுமுன்னு கேட்மெங்களா? அந்தஸ்து கெளரவழுன்னு போயா அலைஞ்சீங்களே? இப்ப யாரு வந்து ஒதவி பண்ணுவா?" கணக்கப்பிள்ளையின் மனைவி அலுத்துக் கொண்டாள்.

* * *

திக்குமுக்காடி வந்த கோப்டுரட்டி லொறி மடுவத்தருகில் நின்றது. டுதிய கணக்கப்பிள்ளையின் சாமான்களை ஏற்றிக் கொண்டு.

“‘து மாத்தியா வந்துட்டார்டா ஓடியாங்க’ ‘பொட்டி’ காரனை சுற்றிக் கூடுவதுபோல லொறியைச் சுற்றி நின்றனர் லயத்துப் பிள்ளைகள். சிலர் பிறந்த மேனியாய்!

ஆளாளுக்கு கைப்பிடித்து சாமான்களை இறக்கினார்கள்.

பழைய அய்யாவின் சாமான்களை ஏற்றியாக வேண்டும். புதிய அய்யாவின் சாமான்களை குவாட்டர்ஸ்லில் வைக்க!

“தன்னிடம் விசவாசமாக இருந்த பெருமால் கங்காணி இரவிரவாக ஆள்விட்டனுப்பிடும் வராதவன், என் லயத்துக்குப் போய் கூப்பிட்டும் வராவதவன், ‘து மாத்தியா’ என்றதும் ஓடி ஓடி உதவி செய்கிறான்.”

சந்தனம் கணக்கப்பிள்ளைக்கு அவமானம் தாங்க முடியவில்லை.

‘இரவோடு இரவாக ஓடியிருந்தாலும் தேவை’ அவர் மனம் அங்கலாய்த்தது.

தானும் மனைவிடும், பிள்ளையும் முடிந்தளவு சாமான்களை எல்லாம் கட்டி. தானே டவுனுக்குப் போய் நாலைந்து கூலியாட்களையும் கூட்டிவந்து லொறியில் ஏற்றிக் கொண்டார்.

அநேக சாமான்கள் அய்யாவுக்குத் தெரியாமலே டவுனில் உள்ளவர்களுக்குச் சொந்தமாகின.

சந்தனம் கணக்கப்பிள்ளைக்கு கொடுக்கப்பட்ட இருபத்தி னான்கு மணிநேர அவகாசம் முடிந்து விட்டது.

கடந்த பத்துவருட அவகாசத்தில் பணத்தையும் - கர்வத்தையும் தேடிக்கொண்டாரே தவிர பத்து மணிதர்களை அவரால் தேடிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவகாசம் அவரை வென்று விட்டது!

(8.8.76 சமதி)

பச்பா வரம்!

மலையில் பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற்போல் கிடந்த இடமெல்லாம் காய்ந்து சருகிக் கிடந்தன.

சுட்டெரிக்கும் வெய்யிலில் காடே சருகாகி கிடக்கும் போது தேயிலை எம்மாத்திரம்? நிழல்தந்த சவுக்கு மரங்களைத்தான் எப்போதோ பிடிந்கி 'ஸ்டோர்' அடுப்பில் போட்டு எரித்து விட்டார்களே.

மலையில் தொட்டுத்தடவி பிடுங்குவதற்கு என்ன இருக்கப் போகிறது.

சீசன் காலத்தில் ஏழு நாட்களும் போதாதென்று கைக் காசுக்கு கொழுந்தெடுத்தும் மாயாது. ஆனால்.... இப்போது....! 'பேருக்கு' வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்று கிழமைக்கு ஒரு நாள் வேலை கொடுக்கிறார்கள்.

அவர்கள் தான் என்ன செய்யமுடியும்? மழை இல்லாமல், தோட்டத்தோடு ஓட்டி இருக்கும் சிங்கள் நாடுகளில் வீடுகளில் எத்தனை நாளைக்குத்தான் எத்தனை பேருக்குத்தான் வேலை இருக்கும்.

தோட்டத்தில் வேலை செய்தால் தானே வீட்டில், அடுப்பில் சோறு வேக முடியும். ஒலையில் போட ஒரு குண்டுமணி அரிசியும் இல்லை. எத்தனை நாளைக்குத்தான் அரைவயிறும் கால்வயிறுமாக படுக்கைக்குப் போவது?

பெரியவர்கள் சமாளித்துக் கொள்வார்கள், சின்னங்கிறுக்கள்...?

சேர்த்து வைத்த நகைநட்டுகள், ஒரு ராத்தல் பானுக்கு - ஊரே அலைந்த பஞ்சகாலத்தில் விற்று தின்றாயிற்று.

மிஞ்சியிருந்த சட்டி முட்டி வெண்கல பாத்திரங்கள் எல்லாம் 'வன்செயல்' வந்து வாரிக்கிட்டு போய்விட்டார்கள்.

கடன் வாங்குவதென்றாலும்.... ஆணானப்பட்ட அம்மியே பறக்கும்போது.... இலவம் கதி? இருந்தாலும் கண்டாக்கய்யா.... சுப்பையாவுக்கு எப்போதும் இல்லை என்று சொன்னதில்லை.

"என்ன சுப்பையா.... இப்பிடி வந்து கடேன் கேக்கிற... தாரேன்...ஆனா எனக்கு நீ ஒரு ஒதவி செய்யனும் செய்வியா...." என்றார் கண்டாக்கய்யா.

"என்னங்க நீங்க...நீங்க எங்ககிட்ட ஒதவி கேக்கலாமுங்களா? இல்ல நீங்க கேட்டு நாங்க செய்யாமலா இருக்கப் போறோம்... சொல்லுங்க... என்ன செய்யனுமுனு...." என்றான் சுப்பையா.

நீண்ட நாட்களாக கொழும்பில் அவரின் தங்கை ஒரு வேலைக்கார பிள்ளை கேட்டு கேட்டு தொந்தரவு செய்தது ரூபகத்துக்கு வந்தது.

"சுப்பையா...பெருசா ஓன்னுமில்ல...கொழும்புல ஏந்தங்கச்சி வீட்டுல...வேலைக்கு ஒரு டுள்ளதேவையாயிருக்கு. நீடும் சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டப்படுறமாதிரி தெரிய்து. ஓம்புள்ளை ஏந்தங்கச்சி வீட்டுக்கு அனுப்பணும். கைக்கு ஒதவியா வேலை செஞ்சிக் குடுத்திட்டு வீட்டைடிம் பாத்துக்கிறது தான் வேலை. சம்பளமும் ஏதாவது போட்டுத்தர சொல்றேன்..." என்றார் கண்டாக்கய்யா.

சுப்பையாவும் லெட்சுமியும் தீர்மானித்துவிட்டார்கள். பிள்ளையை - சரசை - 'வேலைக்கு' அனுப்புவதென்று!

"என்ன இருந்தாலும் டுள்ள நம்மளோட இருக்கிற மாதிரி வருங்களா..." என்றாள் லெட்சுமி.

"அதுக்கில்ல லெட்சுமி..... நல்லா சாப்புற இந்த வயசல.....

பட்டினியா கெடக்கிறதவிட, டுள்ள எங்கயாச்சும் போய் நேரத்துக்கு நேரம் வயிறு நெறய சாப்பிட்டுக்கிட்டாவது இருக்குமில்ல..." என்று ஆறுதல் சொன்னான் சுப்பையா.

லெட்சுமியும் ஒத்துக் கொண்டாள். பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டிய சரசுவும் கொழும்புக்கு "வீட்டு" வேலைக்குப் புறப்பட்டாள்.

* * *

சரசு வேலைக்குப் போய் சேர்ந்து ஆறுமாதங்கள் உருண் டோடிவிட்டன.

சுப்பையாவும் லெட்சுமியும் சரசுவை வேலைக்கு அனுப்பி விட்டு தனிமையில் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், பிள்ளை எங்கையாவது பசிபட்டினியில்லாமல் சாப்பிட்டுக் கிட்டாவது இருக்குமே என்ற சந்தோஷமே மேலோங்கி யிருந்தது.

ஆனால் 'வீட்டு வேலைக்காரி' என்று சரசு படும் பாடு இவர்களுக்குத் தெரியுமா?

"மகள் சரசு எப்பிடி இருக்கிறாளோ என்ற கவலையில் 'கண்டாக்கய்யா' கொழும்புக்குப் போகும் போது சரசை பார்த்து விட்டுவரும்படி சுப்பையாவையும் அனுப்ப வேண்டும்" என்று தீர்மானித்தாள்.

சுப்பையாவுடன் தான் கொழும்புக்கு வருவதாக தங்கச்சிக்கு டெலிபோனில் கூறிவிட்டார் கண்டாக்கய்யா.

சரசு வேலைக்கு வந்து இரண்டு மாதத்திற்குள் 'எஜமானி அம்மா' குசினிக்குப் போவதைக் குறைத்துக் கொண்டாள்.

காலை நான்கு மணிக்கு எழும்பும் சரசு, இரவு பத்து பதி னொரு மணிவரை விழித்திருந்து எல்லாரும் சாப்பிட்டபின் சாப்பிட்டுப் படுப்பதும் காலையில் ஆளுக்குமுதல் எழும்புவதும் வழக்கமாகி விட்டது.

சுப்பையா வருவதாக செய்தி கேட்டதும் அன்றைய தினம்

சரசுக்கு நன்றாக உடுத்தி எஜமானியம்மாள் மகளோடு விளையாடவிட்டு..... மாலை நான்கு மணியானதும் சரசுவும் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது உள்ளே நுழைந்த சுப்பையா சரசைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுப்போனான்.

“பாத்தியா சுப்பையா ஓம்டுள்ள படிச்சிக்கிட்டு இருக்கிறத” என்றார் கூட்டி வந்த கண்டாக்கய்யா.

‘அப்பா’ என்ற குரலைக் கேட்டும் கூட ‘டுள்ள படிக்கிறதைக் கெடுக்கக் கூடாது’ என்ற நினைப்பில் பிறகு பேசிக்கலாம் என்று இருந்துவிட்டான்.

‘அப்பாவுடன் எப்படியாவது வீட்டுக்குப் போய் விடுவோம்’ என்ற நினைப்பில் இருந்த சரசுக்கு... அப்பாவுடன் பேசுவதற்கே சந்தர்ப்பில்லாமலாக்கி விட்டாள் எஜமானி.

கண்டாக்கய்யா தங்கையிடம் சரசுபற்றிக் கேட்டு, எப்படியும் சரசை கூட்டிக்கொண்டு போகாமல் இருக்க சுப்பையாவோடு சந்தோஷமாகப் பேசிப் பணம், சாராயம், பழைய சாரி எல்லாம் கொடுத்து ஸ்டேசன் வரை வந்து சுப்பையாவை வழியனுப்பி வைத்தார் கண்டாக்கய்யா.

* * *

அய்யா வந்து, சுப்பையாவை அழைத்து அவனோடு சரிசமமாக அமர்ந்து சாராயம் குடித்துவிட்டு இருநாறு ரூபா பணமும் கொடுத்தனப்பியதுபற்றி சுப்பையா பேசாத நாளே கிடையாது.

“லெட்சுமி நம்ம சரச இப்ப அந்த வீட்டுக்கார டுள்ளை யோடத்தான் படிக்குது, வெளையாடுது...நேரத்துக்கு நேரம் நல்லா சாப்ட்டுது.... இந்தா இது ஒனக்கு” என்று சொல்லி விட்டு எஜமானியம்மாள் உடுத்திப் பழசாகிப் போன சேலை இரண்டையும் கொடுத்தான் சுப்பையா.

“நம்ம சம்பாரிச்ச டுள்ளைக்கு உடுப்டத்துணிமணி வாங்கிக் குடுக்க வேண்டிய காலத்துல... நம்ம டுள்ள நமக்கு துணிமணி வாங்கி அனுப்டது...” என்று கண்கலங்கினாள் லெட்சுமி....

“லெட்சுமி நம்ம டுள்ளையைப்பத்தி ஒன்னும் கவலப்படாத... அது நல்லாத்தான் இருக்கு... ஒன்னு சொல்ல மறந்திட டேனே...சரசு இப்ப... அந்த வீட்டு டுள்ளையோட காஸ்மூஸா ன்னு இங்கிலீசு இல்லியா பேசுது” என்றான் சுப்பையா.

“நம்ம மாஸ்டரும் சொல்லுவாறு..... லெட்சுமி ஒங்க டுள்ள சரசு நல்லா படிக்கிற டுள்ள... ஒங்களுக்கு கஷ்டம் கிஷ்டமுனு டுள்ளய பள்ளிக்கொட்டத்துக்கு அனுப்பாம விட்டுறாதீங்கனு... ஆனா இப்ப அவரைக் கண்டாலே பயந்துகிட்டு தெரியாத மாதிரி வந்திருவேங்க....” என்றாள் லெட்சுமி.

“டுள்ள பொறந்த உடனே.. அதுவட்ட சாதகத்தை தெள்ளிப்பளைக்கு எழுதியில்லியா எடுத்துக் குடுத்தாரு கங்காணியாரு. அதுலத்தான் போட்டிருந்திச்சே. டுள்ளநாக்குல சரஸ்வதி நிக்குதுனு... அதனாலத்தானே அதுக்கு சரஸ் வதின்னே பேர் வச்சோம் உனக்கு யாவுகம் இல்லியா...?” என்றான் சுப்பையா.

“அதுவட்டு டுத்திக்கு அது எங்க இருந்தாலும் படிச்சிக் கிருங்க... டுள்ள கண்ணுக்குள்ளேயே இருக்குங்க....” என்றதும் கண்கள் குளமாகின.

“சரிசரி கவலைப்படாம இரு...வர்ர தீவாளிக்கு... போய் கூட்டிக்கிட்டு வாரேன்” என்றான் சுப்பையா.

* * *

கண்டாக்கய்யாவின் ‘தங்கச்சி’யின் கொடுமை வரவர கூடிக்கொண்டேயிருந்தது.

எதற்கெடுத்தாலும் வெடுவெடு என்றிருந்தாள். சரசு சிறுபிழைகள் செய்தாலும் அடி உதைதான் தண்டனையாக மாறியது.

இன்று எஜமானியம்மாவின் முத்த மகளை ‘நிச்சயதார்த்தம்’ செய்ய வருகிறார்கள்.

மாப்பிள்ளை வெளிநாட்டில் வேலை செய்பவராம். வானியாவிலிருந்து இன்று கொழும்பு வருகிறார்கள்.

பகல் சாப்பாடு முடிய “எயார் போட்டுக்கு” போவது என ஏற்பாடு.

வீட்டை ஒதுங்க வைப்பதும், பாத்திரங்களை கழுவதும். கூட்டுவதும் துடைப்பதும் என்று காலையில் எழுந்ததிலிருந்தே சரசுக்கு வேலை ஓயவில்லை.

காலையில் குடித்த ஒரு தேத்தன்னிதான்!

இன்று எல்லாருக்குமே காலை சாப்பாடே மறந்து போய் விட்டது. அவ்வளவு வேலை!

பாத்திரங்களை கழுவியதால் போட்டிருந்த கவன் தொப்பையாக நனைந்துவிட்டது. எப்போதோ சுப்பையா ஒரு தீவாளிக்கு வாங்கிக்கொடுத்த கவனை, சீமெந்து பேக்கிலிருந்து எடுத்து உடுத்திக் கொண்டாள் சரசு.

“என்னடி ஒன்னய பொன்னுபாக்க வர்ரமாதிரி இல்ல அலங்காரம் பண்ணிக்கிற... போய் வேலைகள் பாருடி....” என குமட்டில் ஒரு கிள்ளு கிள்ளி அனுப்பினாள் எஜமானி.

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை. ஏற்றுமதிசெய்யப் போகும் பொன்னு. எல்லாம் சுகமே முடிந்துவிட்டால் வேறு என்ன கவலை இவர்களுக்கு.

வானம் பொழிந்தால் என்ன? பூமி விளைந்தால் என்ன!? ஒவ்வொருமாத அறுவடையும் ‘எயார்மெயில்’ கவர்தான்!

மாப்பிள்ளை வந்தாலும் வந்தாயிற்று...கலியாண திகதியும் குறித் தாயிற் று...எல் லாருக்கும் சாப்பாடு...அதுவும் முடிந்தாயிற்று.

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் கார் விமான நிலையம் போக தயார். மாலை ஜந்து மணிக்குத்தான் ‘பிளைட்’ இரண்டு மணிக்கெல்லாம் கார் ரெடி!

எஜமானியின் சிறிய மகள்...செல்லமாக வளர்க்கும் நாய்க் குட்டிக்கும் தேவையான பிஸ்கட்டுக்களையும் தயாராக எடுத்துக் கொண்டாள்.

எல்லாரும் இரண்டு கார்களில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

“ஏய் சரசு என்னடி வேடிக்கை பாத்துக்கிட்டு இருக்க...அந்த சாமான்களை எல்லாம் தூக்கி டிக்கியில் போட்டுட்டு நீடும் ஏறிக்க....” என்றாள் எஜமானி..

“அம்மா நா இன்னும் சாப்டுடலீங்க....” அழாத குறையாக சொன்னாள் சரசு....

“என்னடி.... நீ இன்னும் சாப்பிடலையா....? ஒரு நேரம் சாப்பிடாட்டி செத்தா போயிருவ...? ஏறுடி....ஏறுமன்னா....” எஜமானியம்மாள் கடுசடு என்றிருந்தாள்.

சாமான்களை டிக்கியில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு....சரசு காரில் ஏறிக் கொண்டாள்..

கார் விமானநிலையத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

(1981 கதம்பம்)

தீருந்தீய உள்ளாம்

எங்கும் ஒரே மேகக் கூட்டங்களாகச் சேர்ந்து, வானத்தில் சஞ்சரித்த பகலவனைத் திரையிட்டு மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. சற்று நேரத்துக்குப் பின் இடிமுழுக்கம் வானத்தை பிளப்பது போலிருந்தது. தொடர்ந்து புயற்காற்று வீச ஆரம்பித்தது. “சோ”வென பெய்ய ஆரம்பித்த மழை யாருடைய பேச்சையும் செவிமடுக்காமல் பெய்து கொண்டிருந்தது.

பத்தாம் நம்பர் மலையை முடித்துவிட்டு, “வங்களா” மலைக்கு வந்து கொண்டிருந்த பெண்கள் கூட்டம், வருணனின் வரவால் ஆங்காங்கே மரத்தடியில் ஆதரவு தேடி நின்றது. அந்திமமை அழுதாலும் விடாதல்லவா? வேலை விட்டுப் போக இன்னும் ஒரு மணித்தியாலமிருப்பதாக அறிவித்த பெரியசாமி கங்காணி, சுருட்டொன்றை இழுத்தவாறே, “நேரமாச்ச! நெரைக்கு போங்க. தொரகிர வந்தா எனக்கு தொப்பி போட்டிருவாறு” என்றவாறு நடந்தார். தொடர்ந்து சென்றது பெண்கள் கூட்டம். அவர்களின் வரிசையிலே..... மங்கம்மாடும் போகிறாள். நிறைமாத கர்ப்பினியாக இருந்தாலும், வேலை செய்தே சாப்பிட வேண்டும் என்ற நியதி ஒன்று இருக்கத் தான் செய்தது. அன்றாடம் வேலை செய்தால்தானே குடும்பம் ஓடமுடியும்!

மங்கம்மாடுக்கு தேயிலையில் தான் கை என்றாலும் அவளின் சிந்தனை வீட்டில் தான் இருந்தது. வீட்டின் மூலையில்

பாட்டும் படுக்கையுமாக இருந்து, எலும்பும் தோலுமாக இருக்கும் மகன் முருகனைப் பற்றிய சிந்தனை அவளில் புகுந்து, அவளின் குளிரேறிய கரங் களின் வேகத்தைத் தளர் த்திக் கொண்டிருந்தது. மணி நான்கு ஆகியும், இன்னமும் அவள் நிரையை முடிக்கவில்லை. மற்றவர்கள் அவளை முந்திக் கொண்டு போவது, அவளை வெற்றி கண்டு விட்டதாக, மகிழ்ச்சியில் எக்காளமிட்டுச் சிரித்தனர்.

கொழுந்தை மடுவத்திலே கொட்டி விட்டு வந்த மங்கம்மா நேரே வீட்டை நோக்கி விரைகிறாள் - இல்லை நகர்கிறாள். என்னதான் சொன்னாலும் அவள் கணவன் பழனியாண்டியை குடியிலிருந்து விடுவிக்க முடியவே முடியாது. வேலையை முடித்து வீட்டுக்குச் சென்றால் அவளின் குழந்தையின் தொல்லையைவிட பழனியாண்டியின் தொண்டொணப்பே அதிகமாக இருக்கும். இத்தொண்டொணப்பட்க்குப் பயந்தே அவள் வீட்டிலே இருப்பதில்லை. அதனால்தான் எட்டு மாதமோ பத்து மாதமோ அவள் வேலைக்குச் செல்லவே விரும்பினாள்.

நேரே வீட்டுக்குச் சென்ற மங்கம்மா கனத்திருந்த கம்பளியை கசக்கிப் பிழிந்து கொடியிலே உலரப் போட்டுவிட்டு “சனியன்... இன்னும் வரலியா...” என்றுதான் கேட்டாள். “இல்லம்மா அப்பா நாலு மணிக்கே நாட்டுக்குப் போயிருச்சி” என்றான் முருகன். அம்மாவைக் கண்டவுடன் ஏதோ ஒரு வித உற்சாகம் வந்து படுக்கையை விட்டு எழுந்து வந்தான். பாவம் கடனுக்கு அடிமைப்பட்டு அனுஅனுவாக செத்துக் கொண்டருக்கிறாள் மங்கம்மா. நெஞ்சத்தில் கிஞ்சித்தேனும் வஞ்சகமில்லாத அவளைத்தான் கடவுளும் சோதனை செய்து பெரும் வேதனைக்குட்படுத்துகிறான். நல்லவர்களை சோதிப்பது அவனுக்கு மகிழ்ச்சி போலும்! அவளின் மனக்குறையை யாரிடம் சொல்வாள். “முருகா! நீ தான் காப்பாத்தனும்...” இப்படி அவள் வேண்டிக்கொள்ளாத நாளே கிடையாது.

ஏழைகளுக்கு பொருட் செல்வத்தை அளித்து அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதைப் பார்க்க, குழந்தைச் செல்வத்தை கொடுத்து, வேதனையில் துன்டற்று வாழ்வதை ஏனோ அவன்

நல்லதென நினைக்கிறான்! கட்டு கட்டாய் பெட்டியிலே பூட்டி வைத்துக்கொண்டு மண்டியிட்டு வாழும் ஒருசில தனவந்தர் களுக்குக் கூட குழந்தை செல்வத்தை அளிக்காத கடவுள், ஏழை மங்கம்மாவின் வயிற்றிலே - முருகன், போதாக்குறைக்கு இன்னு மொன்றை வளர்த்து வருகின்றான்!

பழனியான்டி என்று மங்கம்மாவைக் கரம் பிடித்தானோ, அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை, குரியன் உதிக்கத் தவறினாலும் அவன் குடிக்கத் தவறுவதில்லை. சம்பள தினம் வந்தால் அவனை அன்று வீட்டில் - ஏன் அந்த வாரம் முழுவதும் காணவே முடியாது. கேவலம் ஒரு சில மணி நேரம் மயக்கத்தில் அமிழ்ந்து தெளிவு; பெறுவதில் அவர்களுக்கு அத்தனை இன்பம். அதில்தான் அவனது சீவியமும் மடியப் போகிறது என்பதை அவன் ஒரு போதும் உனரவே மாட்டான். என்றோ ஒரு நாள் உனரத்தான் செய்வான். குடி குடியைக் கெடுக்கும் என்பதை அறிந்தும்கூட அதையே தனது துணையாகக் கொண்டு செத்து மடியும் எத்தனையோ ஏமாந்த பேர்வழிகளை என்னென்று அழைப்பது? குடும்பத்தைப்பற்றிய நினைவே இல்லாமல் மதுவே தஞ்சமென அலைந்து திரியும் பேர்வழிகளை பைத்தியக்காரர்கள் என்றாலும் பொருந்தும்.

பாடும் படுக்கையுமாகக் கிடக்கும் பாலகன் முருகனை ஏறிட்டுக் கூட பார்க்கவில்லை பழனியான்டி. ஏதோ பிள்ளையைப் பெற்றுவிட்டோம்; அது தானாகவே வளரும் என்ற எண்ணம்போலும்... இரவு பத்து மணிக்கு வீட்டுக்கு வருவான். இருப்பதை தடவிப் பார்த்துவிட்டு ராக்கையிலே தூக்கி வீசப்பட்ட பாயை எடுத்து சுருண்டு கொள்வான். விடிந்ததும் எழுந்து வேலைக்குப் போவான். தினமும் வேலைக்குச் சென்றாலும், சம்பளத்தில் சதம் கூட குடும்பத்தைத் தாங்காது.

“அப்பா நாட்டுக்குப் போயிருச்சி” என்று முருகனின் சொல்லைக் கேட்டு தெம்டு ஏற்பட்டவள் போல் இருந்தாள் மங்கம்மா. படுக்கை விட்டெழும்பாத முருகன் எழுந்து நடக்கிறான் என்றால், பெற்றமனம் எவ்வளவு மசிற்றோடிருக்கும் அப்படியே வாரியணைத்து அன்டுப் பெருங்கால் வரண்டி

ருந்த அவளிதழால் முத்தமிட்டு “என் கண்ணாயில்லை” என்றவள் கண்கள் குளமாகின. அப்போது ஜாரம் நூற்றிரண் நூக்கு மேல் இருக்க வேண்டும். அப்படி நெருப்பாய் கண்றது. அவளுக்கு காலும் ஓடவில்லை, கையும் ஓடவில்லை.

குரியனும் தனது கடமையை முடித்து விட்ட மகிழ்ச்சியில் நித்திரைக்கு விரைந்து கொண்டிருந்தான். நேரமும் ஆறைத் தாண்டி விட்டிருந்தது. ஆனால் பழனியாண்டி வேலை முடித்தே இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. என்ன செய்வதென்று அறியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கையில்... பக்கத்து வீட்டுக்காரி வள்ளியம்மை, “என்னா அக்கா, தம்பிக்கு காச்சனு சொன்னியே, எப்படி இருக்கான்” என்றவாரே உள்ளே வந்தான். அவள் முருகனின் கண்ணத்தில் கையை வைத்ததும் அதிர்ச்சியற்றவளாய் “ஏக்கா அழவற்றங்க? தம்பிக்கு ஒன்னுமில்லை. என்று அவள் ஆறுதல் கூறியும் மங்கம்மா அழகையை நிறுத்தவில்லை. வள்ளியம்மை அவளின் கணவன் சுப்ரமணியத்தை அழைத்து, ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்ல ஆக வேண்டியவைகளை மேற்கொண்டாள்.

பிறருடைய துன்பத்தை, தன் துன்பமாகக் கருதித் துணை ட்ரியும் மனித தெய்வங்கள் அங்கு இருக்கத்தான் செய்தார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் இல்லை எனில் அங்கு வாழ்ந்துதான் - பழனியாண்டியுடன் - என்ன பயன் மங்கம்மாவுக்கு.

டாக்டர், முருகனை சோதித்து விட்டு, “ஆஸ்பத்திரியிலே நிறுத்திச் சுகம் பார்க்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீங்கள் கஷ்டப்படுவீர்கள் என்று கூறிச் சென்று விட்டார். அன்று முருகன் ஆஸ்பத்திரியிலே பக்கத்திலிருப்பவர்கள் ஆறுதல் கூறியும் தாயின் அரவணைப்பின்றி அழுது தேம்டுகிறான். பிள்ளையின் பிஞ்சு உள்ளத்திலே தாயின் பாசம் இருக்காதா என்ன? முருகனின் அழகையை சகிக்க முடியாத டாக்டர், மங்கம்மாவையும் வரவழைத்து இருக்கச் செய்தார்.

* * *

இரவு மனி பதினொன்றிருக்கும் இடுப்பில் ஒரு போத்தலு

தன் தள்ளாடி தள்ளாடி வந்து கொண்டிருந்தான் பழனியாண்டி. வரும் வழியில் யாரோ “முருகனை ஆஸ்பத்திரியில் நிறுத்தி விட்டதாக” கூறியது அவன் காதில் ஏறவில்லை. ஏதேதோ வாய் உள்ளிக் கொண்டு வந்தவனுக்கு மற்றவர்கள் கூறியது அவன் காதில் எங்கே ஏறப்போகிறது? செவியேறித் தான் என்ன பயன்?

வீட்டை அடைந்த பழனியாண்டி திண்ணையிலிருந்தவாறு, வீடு அடைத்து வெளியில் பூட்டு போட்டிருப்பதைக் கவனிக் காதவனாய். “ம..ந்..க..ம்மா, மங்..கம்..மா” என்று அவன் குரல் கடுமையாக ஒலிக்கிறது. அப்போதுதான் வள்ளியம்மை, பழனியாண்டிக்கு விஷயத்தை விளக்குகிறாள். அவனோ...? “என்னா...? ஏம் பொண்டாட்டிய...ஓம்டாருஷன்...ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிக்கிட்டு போயிட்டானா? என்டி நியெல்லாம் சேர்ந்து ஏம் பொம்பிளையை கெடுத்து...என்டி?” அதிலிருந்து அவன் வாய் அசறவில்லை.

“பேசிட்டு போறான்...குடிகாரன் பேச்சி விடிஞ்சாப் போச்சி” என்று நினைத்தவாறே சுப்ரமணியமும் வலிய சண்டைக்குப் போகவில்லை. பழனியாண்டி யோ தனது வாய் வலிக்கும் வரை பேசிவிட்டு இடுப்பிலிருந்த மற்றொரு போத்தலையும் ஊற்றிக் கொண்டான். இந்த உலகமே அவன் கைக்குள்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். அவ்வளவு வெறி. ஆனால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. படுத்தே விட்டான்.

அவனின் குழந்தை ஜேயோ பாவம்! இரவு ஒரு மணிக்கு கண்விழித்து “அம்மா, அம்மா...” என்ற அலறவுடன் இந்தப் - பாழாய்ப்போன பழனியாண்டியின் வீட்டில் வாழ்ந்தும் பிரயோசனமில்லை என்றறிந்து பரலோகம் போய் விட்டது.

அணைந்து விடப் போகும் விளக்கு ஒங்கி ஏரிவது போல முருகனும் அணைந்து விட்டான். மங்கம்மாவை வாழ வைக்க வேண்டிய மனிதப் புனிதம் மறைந்து விட்டது.

பெற்றமனம் கதறியது. பித்து பிடித்துவிடும் போன்ற பிரயை. அப்பொழுது, “ஜேயோ..... அம்மா.....” என்ற குரல் வருத்தத்தின் சாயலாக பிரதிபலித்தது கண்டு அங்கு வந்த நர்ஸ், மங்கம்

மாவை - மயக்கத்திலிருந்த - பிரசவ விடுத்திக்குள் எடுத்துச் சென்றாள். மங்கம்மாவின் கைக்களஞ்சியத்தை காலனின் கையில் ஒப்படைத்துவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக இன்னொரு சிக்கவைக் கொடுத்துவிட்டு அவளையே பறித்து கொள்ளப் பார்த்தது “விதி”.

அதிகாலை நான்கு மணியாகியும் இன்னும் இவ்வளகைக் காண பட்டு விருந்தாளி வரவில்லை. அந்த விருந்தாளியை வரவேற்று உபசரிக்க அங்கு யார்தான் இருக்கிறார்கள்?

* * *

விடிந்ததும் எழுந்த பழனியாண்டி நிலை தடுமாறினான்; அப்போது அவனுக்கு வெறியில்லை; சுயநினைவோடுதான் அங்கலாய்க்கிறான். படுத்திருந்த பாயை எடுத்து ராக்கையின் இடுக்கிலே சொரு கிவிட்டு ஒடுகிறான் ஆஸ்பத்திரிக்கு. அங்கே... அவனை எப்படி அனுமதிப்பார்கள்? இரவெல்லாம் துணையின்றித் தவித்த மங்கம்மாவுக்கு, இவனை - யாரென்று தெரியப் போகின்றது. வெளியிலே காத்திருக்கின்றான் - பிரசவ அறையின் சோகம் நிறைந்த துயரத்தோடு.

“ம...அம்மா” என்ற குரல் அவனின் காதைத் துளைத்துக் கொண்டு ஊடுருவுகிறது. அது... மங்கம்மாவின் குரல்தான். சற்று நேரத்துக்குள் ‘நர்ஸ்’ வெளியே வந்தாள். அவளின் முகத்திலே இளையோடிய துயரத்தின் சாயல் பழனியான் டியை ஒரு கணம் பிரமிக்க வைத்தது. பழனியாண்டியை யாரென்று அறிந்து கொண்ட நர்ஸ், “குழந்தை இறந்து தான் பிறந்து இருக்கிறது” என்றாள். பழனிக்கு அந்த கட்டிடமே பெயர்ந்து விழுவது போலிருந்தது. துயரத்தை அடக்கி “மங்கம் மாவுக்கு...” என்றான். “அவனுக்கொன்றுமில்லை. சுகமடையத் தான் சிறிது நாட்கள் செல்லும்” என்றவள் உள்ளே சென்றாள்.

மங்கம்மாவிடம் கதைக்கலாம் என்றறிந்து அவளன்டை அனுகியதும், “வந்து விட்டார்களா? முருகனை அடக்கம் செய்து விட்டார்களா?” என்றாள். அவளின் குரல் கிணற்றுள் இருந்து ஒலிப்பது போலிருந்தது. இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன்

வானமே அவன் தலையில் இடிந்து விழுவது போலிருந்தது.

“முருகா உன்னை நான் கவனிக்காமலே விட்டுட்டேண்டா! என்னை மன்னிச்சிடுடா” என்று கதறினான். இதோ... இந்த உலகில் வாழ விரும்பாத பச்சிளம் பாலகர்கள் தங்கள் இறுதி யாத்திரையை முடிக்கப் போகின்றன. விதியும் தன் இஷ்டம் போல் விளையாடிவிட்டு ஓய்ந்தது.

“விதியையும் மதியால் வெல்லலாம்”. ஆனால் அதை உணராத அறியாத பழனியாண்டி தன்னிரு மதிக்க முடியாத மாணிக்கங்களை பறிகொடுத்துவிட்டு மாலையில் வீடு திரும்புகிறான். வீடு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. தின்னையில் இருந்த போத்தல்தான் அவனைக் கண்டு சிரிப்பது போல் இருந்தது. இந்தச் சிரிப்புக்கு அடிமையாகிதான் இன்று அழுது கொண்டிருக்கிறான். வெறி கொண்டவன் போல் பாய்ந்தெடுத்தான் போத்தலை. அதை வெளியே ஏறியப் போன்போது நாலைந்து பேர் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு மங்கம்மாவை அழைத்து வருவதைக் கண்டதும், அவள் காலில் விழ வேண்டும் போல் தோன்றியது.

“மங்கா, இனிமேல் நான் குடிக்கவே மாட்டேன்! குடிக்கவே மாட்டேன்! இது விடிஞ்சாப்போற பேச்சில்ல மங்கம்மா.... விடிஞ்சாப்போற பேச்சில்ல..... என்னை மன்னிச்சிடு” என்றவனின் குரலில் புதியதோர் ஒளி வெளிப்பட்டது.

(2.10.1968 தினபதி)

சுக்தலாக!

என்ன இப்பிடி தூங்கறீங்க எழும்புங்க. ராமசாமி யண்ணே வந்திருக்கு போய் கதவ தொறங்க"

"இப்பதான் ட்ள்ள கண்ண கொண்டு சொறுவிச்சு, அதுக் குள்ள நீ எழுப்பிட்ட. ராவெல்லாம் இந்த பாழாப்போன நாய்க் தூங்கவா விட்டுச்சி. கள்ளேன் எப்ப வருவான்? எவேன் வருவான்னு? கண்ணுல என்னைய ஊத்திக்கிட்டு இல்ல இருக்க வேண்டியிருக்கு. எப்பதான் நமக்கு நிம்மதியா தூங்க காலம் வருமோ தெரியல போ...?"

விடிந்தும் விடியாத அதிகாலைப் பொழுது...

மலையக மக்களின் வாழ்க்கையைப்போல!

ஓன்றரை வருடத்திற்குப் பிறகு இந்த ஒரு வாரமாகத்தான் வட்ணியா பகுதியில் நல்ல மழை. மழை பெய்தால்தான் இப்பகுதியில் விவசாயம் செய்ய முடியும். பருவம் பார்த்து நடப்படவேண்டிய பயிர்கள் எல்லாமே மழையைப் பொறுத்துத் தான். வானம் பார்த்த பூமி!

ஓன்றரை வருடகால கடும் வரட்சியில் பூமி காய்ந்து, சில இடங்களில் பாலம் பாலமாக வெடித்துக் கிடந்தன. தோட்டத்து நெத்திக் கான்களாய்!

மழை பெய்ய ஆரம்பித்ததும், "இந்த ஸரவிப்பில் வயலை உழுதுவிட வேண்டும்" என்ற யோசனையில் எல்லாரும் வேலை

செய்தனர்.

மழை பெய்தால் வட்னியாவிலுள்ள பெரிய குளம் நிறையும். குளம் நிறைந்தால், குளத்தின் நீர் மட்ட அளவிற்கு எல்லாக் காணிகளிலுமுள்ள கிணறுகளிலும் நீர் இருக்கும். இம்முறை பெய்த மழையில் கிணறுகள் நிறைந்து வழிந்தன.

கிணற்றில் வழிந்தோடிய நீரைக் கண்டதும் ரெங்கனுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. “இந்த தண்ணீய நம்பி நெல் விதைக்கலாம், எப்படியும் ஆறு மாதத்திற்கு தாக்குப் பிடிக்கும்”, என்ற யோசனையில் தான், ராமசாமியிடம் அவனுடைய இரண்டு மாடுகளையும், இரண்டு நாட்களுக்கு வயல் உழுவதற்காக ‘குத்தகைக்கு’ வாங்கியிருந்தான்.

நேற்று இரவு ஏழு மணிக்குத்தான் ஆறுவயல்களும் உழுது முடிந்தது. காலையில், தானே, மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு வருவதாக ராமசாமிக்கு சொல்லியிருந்தான்.

இரவில் மாடுகள் களவு; போவதாக ஒவ்வொரு நாளும் செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்ததால், இரவிரவாக விழித்துக் கொண்டு, சின்ன சத்தம் வந்தாலும் பந்தத்தைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து ஒரு சற்றுசற்றிலிட்டு போவான் ரெங்கன். காணியைச்சுற்றி வேலி போட்டு, காணிக்கதவைப் பூட்டி வைத்திருந்தும் கூட!

இரவு முழுக்க விழித்திருந்தவனுக்கு அதிகாலையில், களைப் பில் தூங்கிவிட்டான்.

எந்த வேலையையும் அதிகாலையிலேயே செய்து கொண்டால் தான். வெய்யில் காலம் என்றால் கேட்க வேண்டிய தில்லை. காலை எட்டு மணிக்கே முதுகில் சூடேறிவிடுவட்னியாவில்.

ராமசாமியினுடைய வயலும் உழவேண்டியிருந்தது! அவன் காலையிலேயே வரவேண்டியதாயிற்று. மாடுகளை அவிழ்த்துக் கொண்டு போக!

கூலிக்கு யாரும் வயல் உழுவதற்கு மாட்டுடன் வந்தால் நூறு ரூபாவும் சாப்பாடும் கொடுக்க வேண்டும். மாட்டை

கொண்டு வந்து உழுதால் ஜம்பது ரூபாய். கூலியின் கிராக்கி அப்படி!

ராமசாமியிடம் ஒரு சோடி மாடு இருந்தது. ரெங்கனிடம் 'வாட்டர் பம்ப்' இருந்தது. அவன் மாடு கொடுத்தால் இவன் தன்னீர் இறைக்க மெசின் கொடுப்பான். இப்படியான பண்டமாற்று ஒப்பந்தம் இருவருக்கும்!

ராமசாமியும், ரெங்கனும் மாத்தளை அங்கும்பற தோட்டத் தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களின் பரம்பரையில் எத்தனையோ பேர் தேயிலைக்கு உரமாகிப் போனவர்கள்.

இவர்களின் தாத்தாமார்கள் வெள்ளைக்காரன் இந்தியாவிலிருந்த இறக்குமதி செய்யும் போது கொண்டுவரப்பட்டதுத்தகைக் கூலிகள்.

'இங்கு எல்லா வசதிகளும் செய்து தருவோம்' என்று கூட்டி வரப்பட்டவர்கள். ஏறக்குறைய ஒன்றரை நூற்றாண்டுகாலம் உரிமையின்றி உழைத்து வந்தவர்கள்.

'உரிமை வேண்டும்' என்று உனரத் தொடங்கிய போது ஏற்பட்ட இந்திய - பாகிஸ்தான் ஒப்பந்தத்துக்கும், ஸ்ரீமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்துக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டவர்கள்.

அந்த காலத்திலேயே 'நாம் இலங்கையிலேயே இருக்க வேண்டும்' என்று இலங்கை பிராஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பித்து இதுவரைக்கும் எந்த மண்ணுக்கும் - மனிதர்களுக்கும் உரிமை கோர முடியாத உறவினர்கள்.

ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தில் இலங்கை பிராஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பித்துவிட்டு அதன் முடிவு தெரியாமலேயே விண்ணுலகிற்கு 'விசா' பெற்று போய் விட்டார்கள் தாத்தாக்கள்.

அவர்களின் வாரிக்கள் தான் இந்த ராமசாமியும், ரெங்கனும்.

எப்படியும் பிரசாவுரிமை வாங்கிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இலங்கை உரிமை கேட்டு மனுபோட்டு ஒரு பதிலும் கிடைக்கவில்லை.

அதற்காக தோட்டத்து 'கிளார்க்கர்' முதல் இமிகிரேசன் 'கிளார்க்' வரை எல்லாருக்கும் 'வாய்க்கரிசி' போட்டும், இன்னும் 'வாச்சான் - போச்சான்' கதை தான்.

"ராமசாமியன்னே நம்ம இப்பிடியே இருந்தா சரிவராது வானியா பக்கம் போய், காணி கீணி எதாவது எடுத்துக்கிட்டு நம்ம நெலத்துல் பாடுபட்டா என்னா? இப்பதான் எல்லாத் தோட்டத்திலியும் வேலை வெட்டி கொடுவு, போற போக்கப் பாத்தா, மாசத்துக்கு ரெண்டு நா போருகூட செக்றோல்ல உழாதுபோல இருக்கு..." என்று ஒருபோர் போட்டு வைத்தான் ரெங்கன்.

ரெங்கனின் அக்கா மகன், தோட்டத்தில் வேலையில்லை என்றதும், நாலைந்து 'பொடியன்களை' கூட்டிக் கொண்டு வானியா பக்கம் போய் இரண்டு மாதங்கள் கூலிவேலை செய்து கையில் ஆயிரம், ரெண்டாயிரம் என்று கொண்டு வந்ததோடு "அங்குபோய் சொந்தத்தில் இல்லாட்டியும் குத்தகைக்கு காணி எடுத்து ஒழைச்சா சம்பாரிக்கலாம்" என்றும் ரெங்கனுக்கு கூறியிருந்தான்.

'எண்டா சொந்தமா நமக்குனு ஒரு அரை ஏக்கர் கானியா வது வாங்க ஏலாதா?"

இந்த நாட்டுல சொந்தமா காணி வாங்கிறதாயிருந்தா, 'பெரசாவுரிமை' வேணும். சொந்தமா வாங்கறதை விட்டு 'குத்தகைக்கு' கொஞ்ச நாளைக்கு காணி எடுத்து வேல வெட்டி களை பழகி, ஊரும் பழகிட்டா கொஞ்சம் சம்பாதிச்சக்கிட்டு அப்டிறம் நமக்கு பெரசாவுரிமை வந்ததும் சொந்தமா வாங்கிக் கலாம்."

அவனுடைய யோசனை சரியாகப்பட்டது ரெங்கனுக்கு. இருந்தாலும் 'நாற்பது அம்பது வருஷமா இந்த தோட்டத்துல குத்தகைக்கு இருந்துட்டு திரும்பவும் 'குத்தகைக்கு காணி எடுப்பதா' என்ற எண்ணம் மேலோங்கியிருந்தது.

ராமசாமியிடம் ஆலோசனை கேட்டான்.

"ரெங்கா நாம நெனச்ச ஒடனே வானியாவுக்கு போய்

காணி எடுக்கிறதுங்கிறது லேசான காரியமா? நம்ம புராவுடன் பண்டு, சர்வீஸ் காகு அது இதுன்னு எல்லாத்தையும் எடுத்துக் கிட்டு, கையில் கொஞ்சம் காசோட் போனாத்தானே நல்லது” என்றான் ராமசாமி.

தோட்டத்தில் வரவரவேலை நாட்கள் குறைந்து கொண்டே வந்தது. பக்கத்து சிங்கள கிராமங்களில், டவுனில் கூலி வேலைக்கு பறந்தார்கள்.

பஞ்சம் வந்தது. பட்டினியால் பலபேர் தேயிலைக்கு உரமாகி னர். தாலிக்கொடியிலிருந்து வெண்கல சாமான்கள்வரை எல்லாமே விற்று சாப்பிட்டு கடைசியில் எச்சிலைக்காக ஏங்கித்தவித்த நேரம் - நாட்டில் தேர்தல் வந்தது.

தேர்தல் வந்த அடுத்த வாரமே! வன்செயல் வந்து தோட்டத்து சனமே மாத்தளை மாரியம்மன் கோவிலில் அகதிகளாயினர்.

அகதிகள் மத்தியில் தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் வந்து ஆறுதல் கூறி அவர்களை மீண்டும் தோட்டத்துக்குப் போகும் படி வற்புறுத்தினர்.

இவர்களை வற்புறுத்திய அரசியல்வாதிகளை ஆறுதல் படுத்த!

“இனிமே நாங்க தோட்டத்துக்கு போகமாட்டோம்” என்று சொல்லி அகதிகளாக வடினியா வந்தார்கள் ராமசாமி குடும்பமும் - ரெங்கனின் குடும்பமும்.

வடினியா அகதிமுகாம்களில் இரண்டு மாதங்கள் இருந்து விட்டு ‘டுனர்வாழ்வு’ அளிப்பதாக கூறி சில குடும்பங்களுக்குனு வடினியா பகுதியிலுள்ள காடுகளைப் பிரித்து கொடுத்தனர். பிரஜாவரிமை இல்லாத காரணத்தால் வேறொருவரின் பெயரில் காணியைப் பதிந்து இவர்களுக்கு ‘குத்தகை’ காணியாக கொடுக்கப்பட்டது.

ராமசாமிக்கும், ரெங்கனுக்கும் குத்தகைக் காணிகிடைத்து ஜிந்து வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. காடுகளை வெட்டி களனி களாக்கி உழைத்து சேர்த்த சொத்துதான் இந்த மாடுகளும்

'வாட்டர் பம்ப்' செட்டும்.

கானிக்கு வருடத்துக்கு 'குத்தகை' பணமாக அறுநாறு கொடுக்க வேண்டும். முதல் முன்று வருடங்களுக்கும் கொடுத்தாயிற்று.

இரண்டு வருட 'குத்தகை' பாக்கி கொடுக்க முடியாத வரட்சி!

வரட்சி காலங்களில் முதல் போகத்தில் கிடைத்த தானியங்களில் சில மாதங்கள் வாழ்க்கை ஓடும். தானியங்கள் முடியும் போது நகை நட்டுகள் அடவி கடைகளுக்கு ஓடும். அதுவும் முடிய மாடுகள் - தன்னீர் இறைக்கும் மெசின்கள் எல்லாம் அடவிக்கு போகும்.

மழை பெய்தால் இவைகள் வீடுகளுக்கு திருப்பி வரும். இப்படியே இவர்கள் வாழ்க்கை ஓடும்.

'என்னா ரெங்கா இந்த வாட்டி எப்பிடியும் அம்பது முட தேறும் இல்லியா"

'தேறும் தேறும்...என்னமோ இந்த வருஷம் குத்தகையை குடுத்திறனும், இல்லாட்டி நம்மள வெரட்டிவிட்டிருவானுங்க பாவிங்க... தெரியுமில்ல....'

'சும்மா சொல்லக்கூடாது. இந்த வருஷம் பூமாதேவி நம்மள கைவிடமாட்டா. தலையெடுத்திறலாம்....!'

'ரெங்கா போன கெழும் வயல்ல ஒரு கருது பழுத்து வெள்ளையா இருந்திச்சு... என்னான்னு பாத்தா அடியில வெட்டுக்கரையான். அப்புறம் வெசாய கந்தோருக்கு ஓட்டமா ஓடினேன். அங்க போன ஒடனே... அவர் என்னா சொன்னார் தெரியுமா?'

'என்ன சொன்னான்?

'அந்த சொத்த கருத ட்டுங்கிட்டு, வெட்டுக்கரையானையும் ட்டிச்சிக்கிட்டு வாபாப்பம், அப்புமன்னாரு. கொண்டு போனேன் பாத்திட்டு ஒரு மருந்து குடுத்து, இத கொண்டு போய்....அடின்னு, குடுத்தாரு.. எனக்கிட்ட ஏது மருந்து டங்கி

சன்முகத்துட்டு மருந்துடங்கிய வாங்கியாந்து அடிச்சேன். இப்ப சரியாப்போச்சு, நீடிம் வயல சுத்தி நல்லாபாரு கருது ஏதும் வெள்ளையா இருக்கானு..... அப்புறம் எல்லாம் சொத்தையா போயிராம....”

‘அப்படியா வெசயம் நல்ல வேல சொன்ன. ஏதுக்கும் மருந்த வாங்கியாந்து அடிக்கிறது நல்லது. வெய்யில் கொஞ்சம் சாஞ்சதும் டவுணுக்குப் போயிட்டு வாரேன்.’

“டவுணுக்குப் போறதாயிருந்தா எனக்கு ரெண்டு போத்த லாம்பெண்ணையும் வாங்கிட்டு வந்திரு”

“லாம்பெண்ணைதான் ரெண்டு கெழுமையா தட்டுப்பாடா யிருக்கே...வெவசாயக் கந்தோர்ல பர்மிட்டுக்குக் குடுக்கிறாங் களாம்... சரி சரி பாத்திட்டு வாரேன். இந்தா டுள்ள கொஞ்சம் தேத்தண்ணி ஊத்திருயா...அப்படியே சைக்கிஞருக்கு காத்தடிக் கிற பம்பையும் எடுத்துகிட்டு வா....!

* * *

வட்னியா நகரமே அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. கடை களை எல்லாம் அடைத்து விட்டனர். மக்கள் நாலா பக்கமும் சிதறி ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். யாருடைய வீடு என்றும் பார்க்கா மல் ஓடியவர்கள் தஞ்சம் கேட்டு நுழைந்து கொண்டனர். சைக்கினில் வந்தவர்கள் தங்களால் எவ்வளவு வேகமாக மிதித்து போக முடியுமோ, அவ்வளவு பலத்தையும் கொடுத்து மிதித் தோடினர்.

நாலா பக்கமும் வெடிச் சத்தம் காதுகளை துளைத்துக் கொண்டிருந்தன.

மன்னார் பாதையில் பயங்கரவாதிகள் வைத்த கண்ணி வெடியில், ஜீப்பில் சென்று கொண்டிருந்த போலீஸ்காரர்கள் ஆறுபேர் ஸ்தலத்திலேயே இறந்துவிட்டார்களாம்!

அவ்விடத்துக்கு விரைந்து சென்றனர் இரானுவத்தினர்! வெடிச்சத்தம் ஓயவில்லை!

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் புயலடித்து ஓய்ந்தது போல வணியா நகரம் அமைதியடைந்தது.

இறைதேடியின் கூடுகளுக்குப் போகும் பறவைகள்போல 'ஜிப்டுக்கள்' கேம்டுக்குள் நுழைந்துகொண்டன.

புற்றிச்சல்கள் போல ஆங்காங்கே ஆதரவு தேடி நின்றவர்கள் வெளியே வந்தனர். எப்படியும் வீடுகளுக்கு ஓடிவிடவேண்டும் என்ற ஆவலும் அவசரமும் அவர்களின் நடவடிக்கைகளில் தெரிந்தன.

எது எப்படி நடந்தாலும் உயிரோடு இருப்பதற்கு ஏதாவது சாப்பிட வேண்டாமா? எந்த சாமானைத் தொட்டாலும் யானை விலை, குதிரைவிலை ஏதாவது லாபமாக வாங்கலாம் என்று சனக்கூட்டம் சந்தை பக்கம் திரும்பியது.

சந்தைக்குப் போவது என்றால் விவசாயக் கந்தோரைத் தாண்டியே போகவேண்டும். விவசாயக் கந்தோர் மன்னார் ரோட்டில் தான் இருந்தது!

'என்ன எழவாவது கொடுத்து சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு நேரத்தோடு வீடுகளுக்குப் போய் விடவேண்டும்.' என்பதில் எல்லாரும், தீவிரமாக இருந்தனர்.

சந்தைப் பக்கம் திரும்பிய சனக்கூட்டம் திடீரென நின்றது. பாதை ஓரத்தில் சைக்கிள் ஒன்று கிடந்தது. போத்தல்கள் உடைந்து கிடந்தன. பத்து பதினெந்து பேர் சுற்றி நின்றனர். சாக்கடைக் கானுக்குள் ரெங்கன் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தான்!

முச்சி இருந்தது! நாலைந்து பேர் ரெங்கனை ஆஸ்பத்திக்கு எடுத்துச் சென்றனர்.

சோதனை செய்து பார்த்த போது இரண்டு துப்பாக்கி சன்னங்கள் இருந்தன. உயிருக்கு ஆபத்தில்லை என்றனர். முழங்காழுக்கு கீழே சூடு!

செய்தி காட்டுத்தீ போல எல்லா இடங்களுக்கும் பரவின. கண், காது முக்களுடன்!

யார் சட்டது! ஏன் சட்டார்கள் என்பது சட்டவர்களுக்கும் தெரியாது.

தவணில் நடந்து முடிந்த சம்பவங்களைச் சேள்விப்பட்டதும் லாம்பெண்ணையும் வெட்டுக்கரையானுக்கு மருந்தும் வாங்கச் சென்ற ரெங்கன் வீட்டுக்கு வராதனாலும் என்ன ஆயிற்றோ ஏது ஆயிற்றோ என்று பதறிப்போன வீட்டாருக்கு ரெங்கன் ஆஸ்பத்திரியில் என்று தெரிந்ததும் கும்யோ முறையோ என்று சுத்திக் கொண்டு ஆஸ்பத்தரிக்கு ஓடினர்.

ரெங்கனின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் ஆஸ்பத்திரியில் கண்ணோடு இருந்தனர். விடியும் வரை வீட்டுக்குப் போகமுடியவில்லை. அதிகாலை ஜந்து மனிவரை ஊரடங்குச் சட்டம்!

“இருத்த வம்புக்கும் போகாத அப்பராணி மனுசனை இப்பிடி சுட்டு போட்டுட்டாங்களே.....” எல்லா இடத்திலும் இதே கதையா இருந்தது.

ராமசாமிக்கு வயலிலே தான் நினைவா இருந்தது.

* * *

அதிகாலை ஜந்து மனிக்கு ஊரடங்கு சட்டம் முடிந்து விட்டிருந்தது.

“ரெங்கா-ரெங்கா எல்லாம் போச்சே” என்று சுத்திக் கொண்டே ஓடிவந்தான் ராமசாமி.

“என்னாச்சு ஏன் இப்படி பேயரஞ்சவன் மாதிரி ஓடிவார?”

“ஜயோ ஜயோ எல்லாம் போச்சே எல்லாம் போச்சே. ரெங்கா நேத்து ராத்திரி கொஞ்சம் பேரு தோக்குகள் தூக்கிக்கிட்டு வந்து பயங்காட்டி எங்களையெல்லாம் ஓடச் சொல்லிட்டு வயலுக்கெல்லாம் நெருப்பு வச்சிட்டானுங்க. நம்ம கிராமத்துல் ஒரு குடும்பம் பாக்கியில்ல... எல்லாம் குடிசைகளும் ஜயோ...”

“ஜயய்யோ காமாட்சி டுள்ளைக எல்லாம் எங்க இருக்காங்க ராமசாமி”

“எல்லா சனங்களும் ஸ்கூலுக்கு வந்திட்டாங்க. எட்டு நூறுக்கு மேல் அங்க தான் இருக்காங்க....” என்று கூறிய ராமசாமி மடார் மடார் என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டான்.

ரெங்கனையும் - மருந்தைக் கட்டிக்கொண்டு போகச் சொல்லி விட்டார்கள்.

கொஞ்சம் பேரை ‘ஜீப்பில்’ கொண்டுவந்து இறக்கி கொண்டிருந்தார்கள். பின்மாக! ரெங்கனுக்கு எங்கு போவது என்று புரியவில்லை ராமசாமியோடு பாடசாலையில் அகதிக ளோடு அகதிகளாயினர்.

“ராமசாமி...எத்தனை நாளைக்குத்தான் இங்க இருக்கிறது. கானி இருக்கிற பக்கமும் தலை காட்ட ஏலாது - போய்ப் பாத்துத்தான் என்ன டுண்ணியம். வெறுஞ் சாம்பலாத்தான் இருக்கும். நமக்குனு சொல்லிக்கிறதுக்கு என்ன இருக்கு ஒரு எழுவும் இல்ல... அதனால...”

“அதனால் சொல்லு...! நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டேன்!”

“என்ன முடிவு.....?”

“கொஞ்சபேர் இந்தியாவுக்கு போராங்க அவங்களோடு நாமளும் போயிறலாம்னு பாக்கிறேன்... நீ என்னா சொல்ற?”

“நான் என்னத்த ரெங்கா சொல்றது. ஒனக்கும் நடந்து போற மாதிரியா காலிருக்கு. அதுவும் ஈந்தியாவுக்கு போற துன்னா நெனச்ச ஓடனே போயிற ஏலுமா?”

“நெனச்ச ஓடனே போக ஏலாமையா அம்பது ஆயிரத்துக்கு மேல் அக்கரைக்குப் போய் சேந்திருக்கு இன்னைக்கு இல்லாட்டி நாளைக்கு ராவைக்கு போகலாமுனு யோசனை....!”

“சரி அக்கரைக்கு போயிட்டோமுனு வச்சிக்க... அப்புறம் என்ன பண்ணுறதாம்?”

“அப்புறம் செய்யிறத அப்பொறம் பாப்பம். இப்ப நாம எப்பிடி உயிர்த்தப்பி போறோங்கிறதுலதான் இருக்கு. அக்கரைக்கு போயிறுவம். எல்லாத்தையும் அந்த ஏழு மலையான் மேல் பாரத்த போட்டுட்டு.... பொறப்படுவோம....”

பயங்கர வன விளங்குகள் வாசம் செய்த காடுகளை அழித்து தேயிலை பயிரிட்டு இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு முதுகெழும்பாக இருந்துவிட்டு தேயிலை தோட்டங் களிலிருந்து விரட்டப் பட்டு வருணியா பகுதிக்கு வந்து காடுகளை களனியாக்கிய எத்தனையோ ராமசாமிகளும் ரெங்கன் களும் நாடற்று வீடற்று இந்த நாட்டின் உறவே வேண்டாம் என்று சொந்தங்களை எல்லாம் வேரறுத்துக் கொண்டு போக தீர்மானித்துவிட்டனர்.

எது எப்படி இருந்தாலும் தங்களுடைய உழைப்பை யெல்லாம் வேற்று நாட்டுமன்னில் வீணாடித்துவிட்டு அகதிகளாகவரும் தன் மக்களை பாரதத்தாய் அரவணைத்துக் கொள்வாள் என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இவர்களுக்கு.

ஆனால்.....

இலங்கையிலிருந்து வரும் இந்திய அகதிகளை குறைந்த சம்பளம் கொடுத்து குத்தகைக்கு வேலையில் அமர்த்திக் கொள்ள தீவிரமான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருப்பதும், அதற்கான பிரமாண்டமான பஞ்ச ஆலைகள் அமைக்கப்படுவதும் இவர்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

நிரந்தர ஒரு நிம்மதியை நாடி ஓடும் இவர்கள் மீண்டும் ஒரு பெரிய குத்தகைக்கு கொண்டு போய் வாழ்க்கையை தொடரவிருப்பதை தெரிந்திருந்தால் நடுக்கடலிலாவது நிரந்தர நிம்மதியை தேடியிருப்பார்களோ என்னவோ!

(1987ல் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை)

சாஷ்டி

நான்கு லயன்களுக்கும் மையமாக பெரிய பொட்டலில் அமெந்திருந்தது மாரியம்மன் கோவில். கோவிலுக்குப் பின் னால் அரசமரம் - பக்கத்தில் இரண்டு பெரிய சீமெந்து தூண்களுக்கிடையில் உயரத்தில் ஆலய மணி.

ஆலய மணியின் ஓசை அத்தனை லயன்களிலுள்ளவர்களுக்கும் கேட்கும், ஒரு காலத்தில்.

ஆனால்

ஆலய மணியை அபாய மணியாக்கி, அது அடித்தால் அனைவரும் கோவில் பொட்டலுக்கு வந்துவிட வேண்டும் என்பது இப்போதைய ஏற்பாடு.

பூசைநேரத்தில் மாத்திரம் கோவில் உள்ளே ஜயரின் கை மணிச் சத்தம் கேட்கும்.

தோட்டத்தில் முந்நாறுக்கும் மேற்பட்ட குடும்பங்கள். கோவிலைச் சுற்றி நான்கு லயன்களும், ஸ்டோர் பக்கத்தில் ஆறு லயன்களும் ஆற்றின் பக்கத்தில் முன்று லயன்களும் கோவில் லயம், ஸ்டோர் லயம், ஆத்து லயம் என பெயர் கொண்டிருந்தன.

கோவில் மணி அடித்தால் கோவில் லயத்திலிருந்து ஆத்து லயத்துக்கு அப்பாலும் சத்தம் கேட்கும்.

ஆற்றின் ஒரு கரையில் லயன்களும், மறுகரையில் தோட்டத்து ஸ்டாப்மார்களின் குவாட்டர்ஸ்களும் இருக்கின்றன.

புதிதாகக் கட்டப்பட்ட அக்குவாட்டர்ஸ்களில் கிளார்க்கர்மார், சுப்பவைசர்மார், மாஸ்டர் குடும்பங்களோடு தோட்டத்துக்குப் புதிதாக வந்த ஐயர் குடும்பமும் சேர்ந்து கொண்டது.

தோட்டத்து கோவில்களில் எப்போதும் பூசாரிமார்கள் தான் இருப்பார்கள். ஆனால் இந்த தோட்டத்துக்கு ஐயர் வந்தது ஒரு பெரிய கதை!

பெரிய கிளார்க்கர் சிதம்பரேஸ்வரசர்மா இந்த தோட்டத்துக்கு மாற்றலாசி வந்ததிலிருந்து தோட்டம் ஒரு மாற்றம்தான்.

கோவில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்ற பொன்மொழிக்கிணங்க வாழ்பவர் பெரிய கிளார்க்கர்.

வினாயகர் சதுர்த்தி, கந்த சஷ்டி, நல்லுார் கந்தசாமி கோவில் கொடியேற்றம், செல்லச்சந்திதி திருவிழா, கதிர்காமத் தீர்த்தம், சிவராத்திரி என்று இப்படி வருடத்தில் அரைவாசி நாட்களுக்குமேல் அவர் வீட்டில் விரதம்தான்.

தோட்டத்தில் கரகம் பாலித்தல், மாரியம்மன் திருவிழா போன்ற விசேஷ தினங்களில் மாத்திரம் அக்கோவிலில் பூசைகள் வைப்பது வழக்கம். இவைகளை மாற்றி, தினமும் பூசை நடக்க ஏற்பாடு செய்தது கிளார்க்கர்தான்!

முந்நாறுக்கும் மேற்பட்ட குடும்பங்கள் இத்தோட்டத்தில் இருந்தன. தினமும் ஒரு குடும்பத்துக்கு அர்ச்சனை என்று ஒழங்கு செய்தார். ஆக ஒரு குடும்பத்துக்கு வருடத்துக்கு ஒருமுறை என்ற விதத்தில் தினமும் பூசை நடைபெற்றது.

சிறிய கோவிலைப் பெரிதாக கட்டி அதற்கு கும்பாபிஷேக மும் செய்து வைத்து, கோவில் தர்மகர்த்தாவாக ஆனார் கிளார்க்கர்.

1977ல் நடந்ந வன்செயலில் பல குடும்பங்கள் கோவிலில் தஞ்சம் புகுந்ததால் பல மாதங்களாக கிரமமாக பூசை நடைபெறவில்லை.

வழமையாக கோவில் அரச்சனை செய்துவந்த பூசாரி தினசரி அரச்சனை செய்ய மாதச் சம்பளம் கேட்கத் தொடங்குயபோதுதான் கிளார்க்கருக்கு தம்பி முறையான சுந்தரேள் வர சர்மாவின் ஞாபகம் வந்தது.

வரவர யாழ்ப்பானத்தில் நிலைமைகள் மோசமாகிக் கொண்டு வந்ததின் காரணமாக, தம்பி குடும்பத்தையும் தோட்டத்துக்கு அழைத்து கோவில் ஜயராக்கிலிட்டார்.

மீண்டும் தோட்டத்தில் வன்செயல்கள் ஏற்படாமலிருக்கவும், அப்படியானதொரு செயல்கள் மீண்டும் தோன்றினால் ஆலயமணியை அடிக்க வேண்டும். மணி ஒசை கேட்டு எல்லோரும் கோவிலுக்கு வந்துவிட வேண்டும் என்றும் கோவில் கமிட்டி முடிவு செய்திருந்தது.

* * *

“தூத்தேரி எந்த நாசமாப்போன பாலயமோ நடுரோட்டுல செத்துகிடக்கு” எந்த தோட்டத்துக்கோ மகனுக்கு பெண் பார்க்க பயணமாகி வந்த பொட்டாத்தா, லயத்துக் கோடியில் கிடந்த அசிங்கத்தைப் பார்த்து சிலையை முழங்காலுக்கு மேல் தூக்கிக் கொண்டு பாய்ந்தாள்.

“என்ன பொட்டாத்தா காலங்காத்தாலேயே அரச்சனை” என்றான் பிரட்டுக்கு போக வந்த தலைவர் சிவக்கொழுந்து.

“நீ எல்லாம் என்னாத்துக்கு தலைவரா இருக்க, நாலுக்கூசு கூட கட்டிக்கொடுக்க முடியாம?”

“இருக்கிற கக்கூசல் போய் இருந்தா என்னா? ஆனாக போரவார எடத்துல அசிங்கம் பண்ணச் சொல்லி நானா சொல்லுறேன்?”

“ஆமா வயித்த வாய் வலிச்சா போய் இருந்துட்டு வர்ராதுக்கு தோட்டத்துல வீட்டுக்கு ஒரு கக்கூசா கட்டிக் குடுத்திருக்காங்க இந்த லயத்துக்கு இருக்கிறதே ஒரு கக்கூசதான் அதுலேயும் ஆனுக்கு - பொன்னுக்குனு பிரிச்சிருக்கு. அது நெறஞ்சி நெறஞ்சி மனுச கால் வைக்கவே ஜயரவாயிருக்கு. அதுல

போய் இருக்க ஏலுமா?"

நேத்துத்தான் வாசக்கூட்டி சண்னாம்டு கொண்டாந்து கொட்டியிருக்கான் குழிகொறய ரெண்டு நாளாகும் என்றான் சிவக்கொழுந்து.

"ஆமா நம்ப சனங்க இந்த எலங்க சீமைக்கு வந்து நூறு வருசத்துக்கும் மேலாச்சி ஒரு கக்கூசக்கூட ஒழுங்கா இன்னும் கட்டிக் குடுக்கல். தோட்டக் காட்டுங்கள் தொத்து நோய் பரவ்துனு மட்டும் பேப்ருல எழுதுறாங்களே தவிர இதுகளகவனிக்க யாரும் இல்லியே" அலுத்துக் கொண்டாள் பொட்டாத்தாள்.

"சரி சரி காலையிலேயே நீ போர வேலையைப் பாரு பொண்ணுப்பாக்க போற நேரத்துல என்னாத்துக்கு அந்த அசிங்க கதையெல்லாம் அந்தா பாரு தேரியிலே பஸ் வருது. இப்படியே குறுக்கில் ஏறங்கிரு நா வாறேன் பெரட்டுக்க நேரமாச்ச" சிவக்கொழுந்து விடைபெற்றான்.

முன்னுமுனுத்தவாறே குறுக்கில் இறங்கினாள் பொட்டாத்தாள்.

"பஸ் வந்திருச்ச. சுருக்கா வந்து தொல" என்று கத்திக் கொண்டிருந்தான் பொட்டாத்தாவின் டருஷன். கீழே ரோட்டி விருந்து.

* * *

வேலை விட்டு எல்லாரும் லயங்களுக்குவர, நேரம் ஆறை டும் தாண்டிவிட்டது.

இன்று தலைவர் சிவக்கொழுந்தின் அர்ச்சனை முறை. நேரத்தோடே பூசைக்குத் தேவையான சாமான்களோடு மனைவி பிள்ளைகளுமாக மாரியம்மன் கோவிலுக்குப் போய் விட்டனர்.

கோவில் பொட்டலில் லயத்துச் சிறுவர்கள் கிளித் 'தட்டு' விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஜயர் வரும்வரைதான் இவர்கள் விளையாடுவார்கள்.

ஜயரைக் குறுக்கில் கண்டால் போதும் எல்லாரும் ஓடி ஒளிந்து கொள்வார்கள்.

“யாரும் இங்கு வந்து விளையாடக்கூடாது. விளையாடினால் கோவில் பொட்டலை அசுத்தமாக்கி விடுகிறார்கள், என்றும் வாசக்கூட்டியும் பொட்டலை தினமும் ஒழுங்கா கூட்டி துப்பரவு செய்வதில்லை” என்றும் ஏற்கனவே துரையிடம் பிராது.

யாராவது விளையாடுவதைக் கண்டால் அடுத்த நாள் பிள்ளையின் அப்பாவை துரையிடம் கைகட்டி நிற்க வைத்து விடுவார் ஜயர்.

இதோ ஜயர் வந்து விட்டார்.

பொட்டவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் எல்லாரும் ஒன்றும் தெரியாதவர்கள் போல இருக்க, சிவக் கொழுந்து குடும்பத்தோடு சாமி கும்பிட ஆயத்தமானான்.

நெட் ஸ்கூல் பிள்ளைகள் வரிசையாக நின்று கொண்டனர். தேவாரம் படிக்க.

‘தடார்’ என்று யாரோ ஒருத்தன் சிதர் தேங்காய் நந்திக்கு முன்னாலிருந்த கருங்கல்லில் அடித்துவிட்டு தலைக்கு மேல் கையை உயர்த்தி வணங்கினான். கோவில் உள்ளே நின்ற சிறுவர்கள் வெளியே வந்து தேங்காய் துண்டுகளை பொறுக்கி கடித்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தனர்.

பிள்ளைகளை ஏதோ சொல்லி சபித்துக் கொண்டே ஜயர் மூலஸ்தானத்தக்குள் நுழைந்து விட்டார்.

“தலைவரன்னே தலைவரன்னே” என்று கத்திக் கொண்டே ஓடிவந்தான் ராமசாமி.

அவன் வந்த வேகத்தைக் கண்ட எல்லாருமே அசந்து போய்விட்டார்கள்.

“என்னா ராமசாமி என்னா நடந்துச்சி” என்றான் சிவக் கொழுந்து.

“மணிய அடிங்க மணிய அடிங்க டவுனுல இருந்து ஒரு

லொறியில் காடையன்க வந்து அய்யாமாருக பங்களாக்க ஞக்கு போய் அடிச்சி நொறுக்குறாங்க. கிளார்க்கரய்யாட்டு சம்சாரம் டுள்ளைய எல்லாம் குழ்யோ முறையோனு கத்திக் கிட்டு எட்டாம் நம்பர் தேயிலை மலைக்கு ஓடுறாங்க” என்றான் ராமசாமி.

ஆலய அபாய மணி அலறியது.

அபாய மணிச் சத்தத்தைக் கேட்டு எல்லோரும் கோவில் பக்கம் ஓடிவந்தார்கள்.

கோவில் மூலஸ்தானத்தில் இருந்த ஜயருக்கு விஷயத்தை சொன்னதும் துடித்துப் போனார்.

லயத்துச் சிறுவர்கள் பயந்து மூலஸ்தானத்துக்குள் டுகுந்து ஒளிந்துகொள்ள ஓடிவந்தார்கள்.

ஜயருக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. “யாரும் மூலஸ்தானத்திற்குள் வரப்படாது ஓடுங்கடா வெளியே எளிய பர நாய்களா” என்று ஒருவனின் முதுகில் அடித்து வெளியே தள்ளினார் ஜயர்.

வீட்டில் மனைவி பிள்ளைளுக்கு எந்த ஆபத்தும் வரக் கூடாது என்று மிக உருக்கத்தோடு வேண்டிக்கொண்டிருந்தார் அவர்.

ஆற்றுக்கு அக்கரையிலேயே குவாட்டர்ஸ்களையே சூறை யாடிவிட்டு போய் இருந்தார்கள் காடையர்கள், லயங்களுக்கு வராமல்.

லயங்களுக்கு யாரும் காடையர்கள் வராததால் கொஞ்சம் பேர் லயத்திலேயே இருந்துவிட்டனர்.

போட்ட அரிசி ஓலையிலும், நெஞ்சிலே நெருபடும் இருக்கையில் எப்படி ஓட முடியும்

எல்லாம் ஓய்ந்து முடிய இரவ; ஒன்பது மணியாகிவிட்டது.

கோவில் மூலஸ்தானத்தை முடிவிட்டு பதறியடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடினார் ஜயர்.

வீட்டில் ஒருவருமில்லை. வீட்டில் இருந்த எல்லாச் சாமான்களும் சூறையாடப்பட்டிருந்தன. ஜன்னல் சுதாவு அலுமாரிகள் யாவும் உடைந்து நொறுங்கிக் கிடந்தன.

“ஜயய்யோ ஜயய்யோ” என்று அலறியடித்துக் கொண்டு பக்கத்திலிருந்த தேயிலை மலைக்கு போய் “விசாலாட்சி விசாலாட்சி சுப்ரமணியா வேதாசலம்” என்று மனைவி பிள்ளைகளின் பெயர்களைச் சொல்லி கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார் ஜயர்.

காடையர்கள் ஜயர் வீட்டுக்கு மேலே இருந்த கூவாட்டர்ஸ் களை தாக்கும் போது தனது இரு குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்த கும் இருட்டில் ஓற்றை மரபாலத்தின் வழியாக வயத்திற்கு வந்துவிட்டாள் ஜயரின் மனைவி விசாலாட்சி.

யாருடைய வயக் காம்பிரா என்பது தெரியாமல் அடைக்கலம் புகுந்திருந்தார்கள் அவர்கள்.

அந்த பரபரப்பிலும் ‘புள்ளைக பயந்து நடுங்கிட்டு இருக்குது களே’ என்று தேனீர் ஊற்ற தண்ணீர் சுட வைத்தான் வாசக்கூட்டியின் மனைவி.

(15.11.1987 காங்கிரஸ்)

மொப்புக்காசு

பன்னிரண்டு மணிக்கு ஊதப்படவேண்டிய சங்கு. இரண்டு மணிக்கு ஊதப்பட்டது.

காலையிலிருந்து இரண்டு மணிவரை கொழுந்து பறித்து சோர்வடைந்தவர்கள், சங்கொலி கேட்டு சுறுசுறுப்பட்டன மலையை விட்டிறங்கி கொழுந்தை நிறுப்பதற்காக மடுவத்திற்கு சென்றனர்.

ஆண்கள் நேரத்தோடே பேர் போட்டுவிட்டு சென்று விட்டார்கள்.

கேதத்துக்கு எல்லாரும் போவதற்காக இன்று இரண்டு மணிக்கு வேலைவிட்டிருக்கிறது தோட்ட நிர்வாகம்.

மருதை கங்காணியின் மகன் ராசுக்கண்ணு இறந்து ஐந்து நாட்களாகி விட்டன. இன்று தான் பின்தை அடக்கம் செய்ய அனுமதித்திருந்தார்கள்.

ராசுக்கண்ணுக்கு இருபது வயசதான் ஆகிறது. அழகே உருவான அவனை இப்படி கண்டபடி வெட்டி சவப்பெட்டி யில் போட்டு காட்சிக்கு வைப்பார்கள் என்று யாருமே நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

சடலத்தை கண்டி பெரியாஸ்பத்தியிலிருந்து மாசாக் கொல்லை தோட்டத்துக்கு கொண்டுவர, மருதை கங்காணி

பட்டபாடு நாய்ப்பாத பாடு.

கொழுந்தை நிறுத்துவிட்டு வந்த பெண்கள் எல்லோரும். சாவீட்டில் நின்று பாட்டம், பாட்டமாக அழுதுவிட்டு, பெரிய பீவிக்குப் போனார்கள். குளித்துவிட்டுப்போக!

சாவீட்டுக்கு வந்தவர்கள் ராசுக்கண்ணுவின் அநியாய சாஸ் பற்றியே ஆளுக்கொரு மூலையில் இருந்து அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஆளுக்கொரு வேலையைப் பாருங்கப்பா..... எங்கடா பாபரு.... அவர கூப்பிட்டு கொஞ்சம் நெல்லு பொரிக்கச் சொல்லு... இந்தாபாரு ராச நீ போய் தலைவர கூட்டிக்கிட்டு வா...நேரமாச்சி...ராகுகாலம் வரமுந்தி வீட்டைவிட்டு வெளியே எடுத்திறநும்....” வயதுக்கு முத்தவர் ஒருவர் வேலைகளை ஏவிக்கொண்டிருந்தார்.

ஏற்கனவே ‘சின்டிகேட்டில் வாங்கிய சுறுசுறுப்புத் தண்ணி வேலைகளை தானாகவே செய்து கொண்டிருந்தது.

“நீர் மால எடுக்க ரெடியா இருக்காங்க..... எங்கப்பா தப்புக்காரன்க்கானா?”

‘ந்தா வந்துட்டேனுங்க.....’

“என்னப்பா அங்க இங்க வேடிக்கை பாத்துக்கிட்டு இருக்கீங்க....ஓங்கலூங்க வேலைய நீங்க பாத்து செய்ய வேண்டியது தானே. ஓன்னொன்னையும் சொல்லிக்கிட்டா இருப்பாங்க.....”

“தோட்டத்து ஆளுங்க கோடி கொண்டாறாங்களாம்... தப்பு கேட்டாரு தலைவரய்யா அதாங்க பேசிக்கிட்டு நின்னேன்”

‘நீர்மாலைய எடுத்திட்டு வந்து, அப்பொறம் போய் கூட்டி வாங்க... வேலைகள விறுவிறுனு முடிங்க....’

சிலபேர் ஆற்றுக்குப் போய் குளித்துவிட்டு, மாலையணிந்து, அங்கமெல்லாம் திருநீரணிந்து குடங்களிலும், செம்டுகளிலும் தண்ணீர் எடுத்து வந்தார்கள். செம்டுகளும் குடங்களும் மாலையணிந்திருந்தன. ‘நீர்மாலை’க்கடையாளமாக!

இருவர் இருமுனைகளிலும் ஒரு வேட்டியைப் பிடிக்க நடுவில் 'நீர்மாலை எடுத்தவர்கள்' வர தப்டுக்காரர்கள் முன்னே வந்தார்கள்.

அடுத்து, என்னெய் வைத்து வாய்க்காரிசி போடும் சடங்கு!

"இந்தாப்பா என்னெய் வக்கிறவங்க வரிசையா வாங்க"

"ஏம்பா இப்பிடி இடிச்சித் தள்ளிக்கிட்டு வாரீங்க..... பொம்பள ஆளுக மட்டும் வாங்க.. ஆம்பள ஆளுக குழிமேட்டுல போட்டுக்கிறலாம..... ஒதுங்கி நில்லுங்கப்பா" பாபருக்கு கோவம் வந்துவிட்டது.

அப்பிடியே வாம்மா இந்த என்னெய தொட்டு அண்ணேந் தலையில வைம்மா... அட பொறங்கையில வை..... அப்பிடித் தான்..... சொர்க்கங்சேர்.. கைலாசஞ்சேர்... அருணாசலஞ்சேர்... சொர்க்கங்சேர்.... கைலாசஞ்சேர்... அருணாசலஞ்சேர்... மம்ம... மளமளன்னு வாங்க....சொர்க்கங்சேர்.... கைலாசஞ்சேர்... அருணாசலஞ்சேர்... அப்பிடியே வாளியில கைய நனைச் சிக்கிங்க... யாரம்மா அது கையை ஒதற வேணாங்கிறேன்ல்ல..."

"வாய்க்காரிசி போடுறவுங்க வாங்க..." பின்த்தின் மேல் ஒரு வேட்டியை விரித்து அரிசியில் மஞ்சள் கலந்து ஒரு சட்டியில் வைத்திருந்தார் சின்னச்சாமி பாபர்.

கையிலிருந்த சில்லறைகளோடு அரிசையும் எடுத்து போட வேண்டும்...அவரும் சொர்க்கங்சேர்.. கைலாசஞ்சேர்... அருணா சலஞ்சேர்... சொல்லிக்கொண்டார்.

"எங்கடா ஓங்கப்பன் சில்லறையிருந்தா வாங்கிட்டு வா" என்று ஒரு வாண்டை அப்பனிடம் அனுப்பினாள் ஒருத்தி.

எல்லார் சட்டை சேப்பிலும் சில்லறை சத்தம் கேட்டது.

மதச்சம்பிரதாயச் சடங்குகள் முடிய பெட்டியை முடினார் கள்...ஓலை....என்று ஓப்பாரி.... ஓங்கி... ஓய்ந்தது. பின்தை தூக்கி விட்டார்கள்.

'லோடா வரிச்சி' ஓன்றை வெட்டி அதை முன்றாகப்பிளிந்து இடையில் விரிசலாகச் செய்து, வெள்ளைத்துணியொன்றை

அதில் போர்த்தி 'வெட்டியான்' ஆட்டம் ஆடி மயில்வாகனம் முன்னே செல்ல.... மரண ஊர்வலம் பின்னே சென்றது.

"மகனின் சாவுக்கு தானே காரணம். நானே அவனைக் கொலை செய்துவிட்டேன்" என்று மருதைக் கங்காணியின் அடிமனம் அவரை உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது...."

எப்படி யாரிடம் சொல்லி ஆறுதல் படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

பிரேதம் 'கொரக்காமலையில்' அடக்கம் செய்து தேயிலைக்கு புதிதாக உரம் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டது. எல்லோரும், தேயிலைப் பொட்டலில் கூடி 'கட்டமொய்' எழுதினார்கள்.

மொய்யாக வந்த காசை தப்டுக்காரன், டோபி, பாபர், குழிவெட்டியவன், கேதம் சொன்னவன் என்று பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டு மிகுதியை மருதை கங்காணியிடம் கொடுத்ததும் மெய்சிலிர்க்க அழுகிறார்..... யார் யாரோ ஆறுதல் சொல்லியும் அவரைத்தேற்ற முடியவில்லை. நடைப்பினமாக அவர் சென்றார்.

அவரின் மனம் பின்னோக்கிச் சென்று.... கடந்ததை அசை போட்டது.

* * *

ராசுக்கண்ணுக்கு ஜந்து வருடங்களுக்கு முன் 'காதுகுத்து' கல்யாணம் வைக்கப்போய் இப்படி அவனுக்கு 'கருமாதி' பண்ண வேண்டிவரும் என்று அவர் கனவிலும் நினைக்க வில்லை.

மருதை கங்காணி மாசாக்கொல்லை தோட்டத்துக்கு வந்து ஏறக்குறைய நாற்பது நாற்பத்தைந்து வருடங்களாகின்றன.

சாதாரன கூலியாளாக பேர்பதிஞ்சி, கத்திக்காரனாகி, இப்போது கங்காணியாக இருக்கும் மருதைக்கு ராசுக்கண்ணு ஒரே மகன்.

தோட்டத்தில் யார்வீட்டில் கல்யாணம் சடங்கு என்று

‘தேவைகள்’ நடந்தாலும் மருதை கங்காணிக்கு தனியான ‘கவனிப்புகள்’ நடக்கும். எந்தத் ‘தேவை’களுக்கும், பத்து, பதினெட்டு, இருபத்தைந்து என்று மொய்க்காசு எழுதாமல் வரமாட்டார் என்று தோட்டத்தில் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

அந்தத் தோட்டத்துத் ‘தேவை’களில் ‘மாமன் மொய்க்கு அடுத்தாற்போல் மருதை கங்காணியின் பெயர்தான் முதலில் இடம்பெற்றிருக்கும்.

போடும் மொய்க்காசுக்கு வட்டியும் முதலுமா திரும்பவும் பெறப்போகிறோம்’ என்ற விஷயம் மருதையைத்தவிற் வேறு யாருக்கும் தெரிய ஞாயமில்லை....

“எல்லார் வீட்டுத் தேவைக்கும் தவறாது வர்ரீங்களே...ஒங்க வீட்டுல எப்ப கலியான சாப்பாடு போடப்போற்றிங்க...”

“நாங்கெல்லாம் ஊருக்கு போகமுந்தி ஒரு கலியான சாப்பாடு போட்டுட்ஹங்கன்னா.... ரொம்ப... சந்தாஷ்மாயிருக்கும....” என்று தோட்டத்து ஆட்கள் ஒவ்வொன்று சொல்லும் போதெல்லாம் மருதைக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

குறிப்பிட்ட ஒரு வருடத்துக்குள்...அத்தோட்டத்தில் பாதிபேர் இந்தியாவுக்குப்போக எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“பசங்கெல்லாம் ஊருக்கு போகமுந்தி. போட்ட மொய்க்கா செல்லாத்தையும் எடுத்திறனும்” மருதை மனசுக்குள்ளே.... தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

மொய்க்காசுக்காகவே ஒரு ‘தேவை’யை அவர் வீட்டில் பண்ணவேண்டியதாயிற்று. அவரின் அவசரத் தேவைக்கு ராசுக்கண்ணு தான் பலிக்கடாவானான். அவனுக்கு ‘காது குத்துக் கல்யாணம்’ ஏற்பாடாகிற்று.

தாயின் துணையின்றி எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு தன்னை வளர்த்து ஆளாக்கியிருப்பார் என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான்.

எவ்வளவோ வேண்டாமென்று அவன் தடுத்தும்.

விடாப்பிடியாக நின்று மருதை கங்காணி வெற்றிகண்டார்.

ராசுக்கணனுக்கு சோடித்த காதுகுத்து கலியாணம் கையிலிருந்து போன 'மொய்யகாசு'களை ஓரளவு மீட்டுக் கொடுக்கத்தான் செய்தது.

"என்ன கங்காணி இந்த நாகரீக காலத்துலபோய் ஆம்பள டுள்ளளக்கு காதுகுத்தி வேடிக்கை பாக்கிறீங்க...." என்று யாராவது கேட்டால் போதும்!

"என்னதான் நாகரிகம் வந்தாலும் நம்ப பண்பாடு படி நடக்க வேண்டாமா? அதுசரி....தமிழன் காதுகுத்துறது ஏந் தெரியுமா?..... தமிழன் வீரப்பரம்பரையிலே வந்தவன். அவனுக்கு ஒடம்புல எங்கினையாவது காயம் இருக்கணும். அப்பதான் அவேன் வீரப்பரம்பரைன்னு மதிக்கப்படுவான். அதான் நான் இந்த காதுகுத்துக்கலியாணத்தையே வச்சேன...." என்று ஒரு பிரசங்கமே செய்து விடுவார்.

மொய்க்காசுக்காகத்தான் என்பதை பொய்யாக்க அப்படி ஒரு கதையை சோடித்து எதையும் மெய்யாக்கி விடுவதில் அவருக்கு நிகர் அவரே!

* * *

தோட்டத்தை நம்பி பிழைக்க முடியாத ஒரு நிலை. அப்படியான கடும்வெய்யில். தேயிலை காய்ந்து கருகின.

சிலபேர் இடம்பெயர்ந்தனர். "‘மேக்கை’ பக்கம்போனா தேவை” என்று பதுளை பண்டாரவளை நுவெரலியா பக்கம். தமதம் உறவினர்களை பிடித்து போனார்கள்.

‘திதாக யாரையும் ‘பெயர் பதிய’ முடியாத நிலை. உள்ளவர்களுக்கே வேலையில்லை. இவர்களுக்கு எங்கே போவது வேலைக்கு!

‘சீஷன்’ காலத்தில் ஐந்து மணிக்கு மலைக்குப்போய் எட்டு மணிக்கு நிறுத்தாலும் கொழுந்து எடுத்து மாலாது” அப்படியான தோட்டம்.

கொழுந்து காலத்தில் 'நாட்டாளுக' நெறயபேர் கைக்காசுக்கு வருவார்கள். இப்போ எல்லார்பாடும் இதே கதிதான்.

அப்படி கைக்காசுக்கு வந்தவன்தான் 'பொடிமாத்தியா' ராசுக்கண்ணு அவனோடு நன்பனானான்.

இருவரும் சம்பாதித்துவர வஷ்ணியா சென்றார்கள். சூடு அடித்தல், அறுவிவெட்டுதல் போன்ற வேலைகளை பழகிக் கொண்டனர். சில நேரங்களில் 'பொடி மாத்தியா' சோர்ந்து இருந்தாலும் அவனுடைய வேலையையும் சேர்த்தே செய்து விடுவான் ராசுக்கண்ணு. உழைக்கவே பிறந்த வர்க்கமில்லையா?

சித்திரைக்கு வஷ்ணியா வந்தவர்கள் ஆவணியில் தோட்டம் போக தீர்மானித்தனர்.

* * *

முன்று நான்கு மாத உழைப்பில் கையில் ஆயிரம், ரெண்டாயிரத்துடன், மனதில் ஆயிரம் எண்ணங்களையும் சுமந்து கொண்டு யாழ்தேவியில் இடம்பிடித்துக் கொண்டனர்.

நாட்டில் இனக்கலவரத்தின் உச்சக்கட்டம் அன்றதான்! எல்லா இடங்களிலும் கொலை, கொள்ளை, சூறை, ஊரடங்கு சட்டம் என அறிவிப்புகள் எல்லாம்!

என்னதான் நடந்தாலும் 'சிங்களம்' சரளமாகப் பேசும் ராசுக்கண்ணு பொடி மாத்தியாவின் துணையுடன் எப்பிடியும் வீடு போய் சேர்ந்துவிடலாம் என்பதில் அவனுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

யாழ்தேவி பயங்கர இரைச்சலுடன் மதவாச்சியைத் தாண்டி அநுராதபுரத்தை அடைந்தாள்.

நாற்பது ஐம்பது பேர் கொண்ட பட்டாளம் யாழ்தேவியினுள் பிரவேசித்தனர். கைகளில் கத்தி, வாள், இருமட்குக் கம்பிகளுடன்.

பயங்கரமான முறையில் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர். இருந்தும், பொடிமாத்தியாவுடன் சிங்களத்தில் பேசிய ராசுக்கண்ணு தான் தமிழனல்ல என்பதை வென்றுகொண்டிருந்தான். உயிர்காக்க!

துக்கத்தை சுமந்து அநுராதபுரத்தில் இருக்க மனமின்றி 'மெதுவாக' நகர்ந்து, 'மாஹோ' ஸ்டேசனில் இளைப்பாறினான் யாழ்தேவி!

கைகளில் டோர்ச் லைட்டுகளுடனும் கம்பு, கத்தி, பொல்லு களுடன் சிலபேர் ராசுக்கண்ணு இருந்த பெட்டியினுள் நுழைந்தனர்.

சிங்களத்தில் ராசுக்கண்ணுவடன் தர்க்கம்.

ராசுக்கண்ணுவின் காதை ஒருவன் பிடித்தான். "அடே கணவிதிலா.....தெமலு..." (காதுகுத்தியிருக்கான் தமிழன்) என்று சொன்னதுதான் தாமதம்.

தாறுமாறாக வெட்டுகள். அவனால் பேசமுடியவில்லை. நினைவிழந்து கீழே சரிந்தான்.

யாரோ டுண்ணியவான் ஒருவனின் உதவியுடன் குருணா கல் ஆஸ்பத்திரி... கண்டி என்று காரில் ஏடுத்துச் சென்றும் பொடிமாத்தியாவினால் நன்பனைக் காப்பாற்ற முடிய வில்லை....!

கனவு போல நிழலாடிய கடந்த கால நினைவுகள் மருதை கங்காணியை நினைவிழக்கச் செய்தன. தள்ளாடிய படி நடந்தார்.

(ஜூன் 1982 சுடர்)

காப்பள் எப்பாங்க?

அந்த பயங்கர சம்பவம் நடந்து முன்று நாட்களாகி விட்டன! இதுவரைக்கும் எந்தவிதமான பேச்சுவார்த்தைகளோ அல்லது அதுபற்றி யாரும் கவலைப்படுவதாகவோ தெரிய வில்லை.

முதல்நாள் இரண்டாம் நாள் முன்றாம் நாள் என்று தினமும் ஆட்கள் கோவிலுக்கு பயங்கர அனுபவங்களுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மாத்தளை மாரியம்மன் எல்லோருக்கும் அடைக்கலம் கொடுத்து இருக்கிறாள். நடந்து முடிந்த வன்செயல் காரணமாக சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள தோட்டங்களிலுள்ள சமார்பத்தாயிரம் பேருக்குமேல் அகதிகளாக வந்து சேர்ந்துவிட்டனர்.

தேர்த்திருவிழாவிற்கு கூட இப்படி சனங்கள் வந்ததில்லை.

அகதிகளோடு வந்து சேர்ந்த வீரயாவும் அவனது சகாக்களும் நகரக்கடைகளில் முடிந்தளவு பணம் வசூல் செய்து அகதிகளுக்கு உணவு வழங்குவதில் சுறுசுறுப்பாக இருந்தனர்.

பணம் படைத்தார்கள் தாராளமானங்கொண்டு முகம் சுழிக்காமல் உதவி குத்தாசைகளை செய்து வந்தனர். பல சமூக நல சங்கங்களும் சேர்ந்து கொண்டன.

புண்ணியவான்களின் உதவியால் முன்று நாட்களாக சாப்பாடு கிடைத்தது. எத்தனை நாளைக்கு எத்தனை பேருக்குத்தான் தருமம் பண்ணுவார்கள். பொது நலன்கருதி உதவி செய்த வாலிபர்களின் மூலம் அகதிகளை அரசாங்கத்துக்கு பாரம்கொடுத்துவிட்டனர்.

நாடெங்கிலும் நடந்த வன்செயல்களால் பல பாடசாலைகள், கோவில்கள் அகதிமுகாம்களாகிவிட்டன.

தோட்டத்து தலைவர்மார்கள் கண்டிக்கும் கொழும்புக்கும் தொழிற்சங்கங்களோடு தொடர்டு கொண்டு தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் அரசாங்கத்தோடு பேச்சு வார்த்தை நடத்தினர்..

அகதி முகாம்களை நடத்துவது அரசாங்கத்துக்கு பெரும் தலையிடியாகிவிட்டிருந்தது. பேச்சுவார்த்தைக்கு இனங்கியது.

நான்காவது நாள்!

தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் அரசாங்கத்தோடு பேசிவிட்டு அகதிமுகாம்களுக்கு வந்தார்கள். அவர்களுக்கென ஓர் அவசரமேட அமைத்து அதில் நின்று பேசினார் தலைவர்.

“பெரியோர்களே, சகோதர சகோதரிகளே, உங்கள் எல்லாருக்கும் இப்படியான ஒரு நிலைமை வருமுனு நாங்க எதிர் பார்க்கல். இந்த மாதிரி சம்பவம் இந்த வட்டார தோட்டங்களில் மட்டுமல்ல நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் நடந்திருக்கு. அதுக்கு நாங்க தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்போம். கவனமா கேட்டுக் கிருங்க.. ஒடச்ச லயன்கள், காம்பறாக்கல திருத்தத்தர சொல்றோம். களவுபோன சாமான்களுக்கு நஷ்டாடு வாங்கித் தருவோம். இனிமேல் இந்தமாதிரியான வன்செயல்கள் வராமல் தோட்டங்களுக்கு போலீஸ் பாதுகாப்பும் தர்ரதா அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கு... இதனால் நீங்க எல்லாரும் திரும்பவும் தோட்டங்களுக்குப் போய் நாளையிலிருந்து வேலை செய்யனும்.”

நான்கு நாட்கள் தொடர்ந்து வேலை செய்யாமல் இருந்தால் அரசாங்கத்துக்கு எவ்வளவு நஷ்டமுனு சொல்லியா தெரிய வேண்டும்.

அகதிமுகாம் சலசலத்தது.

கூட்டத்தில் ஒரு பெரியவர், “ஜயா நீங்க ஆயிரத்த சொல்லுங்க... இனிமே நாங்க தோட்டங்களுக்கு போகமாட்டோம். இந்த நாட்டுலேடும் இருக்க மாட்டோம்...நீங்க எங்களுக்கு வேற ஒன்னும் செய்ய வேண்டியதில்லை... எங்கள் இப்பிடியே கூட்டிக்கிட்டு போய் கப்பல்ல ஏத்துங்க...இல்லாட்டி ஏதாச்சம் நஞ்ச குடுத்து கொன்னிருங்க... ஆனா நாங்க இனி தோட்டத்துக்கு போகமாட்டோம்.” என்றார்.

அவர் சொல்வது சரி என்பது போல் எல்லாரும் “நாங்க இனி தோட்டங்களுக்குப் போகமாட்டோம்” என கோவித்தனர்.

“ஆமாங்க. பரம்பரை பரம்பரையா இந்த நாட்டுக்காகவே ஒழுச்சி ஒழுச்சி எத்தனையோ தலைமுறைக இந்த தேயிலைக்கே ஒரமா போயிட்டாங்க... நீங்க கூட அன்னைக்கு மேதின கூட்டத்துல பேசினீங்களே, இந்த நாட்டு பொருளாதாரத்துக்கு தோட்டத்து தொழிலாளி தான் ஆணிவேருன்னு.... இந்த நாட்டுல விசவாசம் இல்லாமலா ஒழுச்சிக்கிட்ட வாரோம்...எங்கள் எல்லாம் இப்பிடி அடிச்சி, லயன்கள் ஒடச்சி அகதிகளா ஆக்கின ஒடன, நீங்க வந்து தோட்டங்களுக்கு போங்க... வேலை செய்யங்கனு சொல்லுவீங்க.. நாங்களும் செக்குமாடுக கணக்கா ஒங்க பேச்சக் கேட்டு கேட்டு அலுத்துப் போச்சிங்க...” என்றார் ஒருவர்.

தலைவர் அசந்து போனார். பேசியவர் முன்னால் ஒரு தோட்டத்தில் தலைவராக இருந்தவர்தான். தான் மேதின கூட்டத்தில் பேசியதைக் குறிப்பிட்டு பேசியது அவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது, என்றாலும் இப்போது என்ன பேசவது என்று யோசித்தார்.

அகதிமுகாமின் சாப்பாட்டு விஷயத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வீரரயாவும் வாலிபர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

பெரியவர்களின் பேச்சில் வீரரயாவுக்கு எப்பவுமே நம் பிக்கை இருந்ததில்லை, “என்னா இங்க எல்லாரும் ஆளூளுக்கு பேசிக்கிட்டு இருக்கீங்க...வந்தவுங்கள் பேசவுங்க...” என்றான்.

அவர் தொடர்ந்தார், “நீங்க சொல்ரத பாத்தா இந்தியாவுக்கு போறதுனு தீர்மானம் பண்ணிட்டங்க போல இருக்கு” என்றார் தலைவர்.

“தீர்மானம் என்னாங்க. தீர்மானம். முடிவே பண்ணிட்டோம்... வேற என்னங்க பண்றது. எழுதிவத்தி ஏழுல ஒரு வன்செயல் வந்து படாதபாடுபட்டோம்... சரி வன்செயல்தான் முடிஞ்சிரிக்சேனுட்டு ஒங்க மாதிரி தலைவர்மாருக பேச்சுக் கேட்டு, போட்டது போட்டபடி விட்டுட்டு ஓடிவந்த லயத் துக்கே திரும்பவும் போனோம். அப்பொறம் என்னடான்னா... மதுரையில இடி இடிச்சா கும்பகோணத்துல மழைபெய்ற மாதிரி எங்கமாச்சும் ஒருத்தேன் அடிபட்டு சொத்தா எங்கள் போட்டு அடிக்கறானுங்க, ஒதைக்கிறானுங்க...”

“இப்பிடி வன்செயல், ரூ செயல், திரிசெயல்னு வந்து இப்பிடி அகதிகளாயிட்டோம். இனி போர் செயலும் வந்து ஒரேயடியா பொயிறாம் ஆண்டவன் செயல்னு நெனச்; அக்கரைக்கே போயிர்ரோமுங்க. நாங்க தான் இப்பிடி ஆக டோமே எங்க டுள்ளென்களாவது நிம்மதியா இருக்க வேண்டாங்களா?”

இவ்வளவு காலமும் பட்ட அனுபவங்களும் எதிர்காலம் பற்றிய அவரது கனவுகளும் அவர் பேச்சில் தென்பட்டன. அவரின் மனோபாவத்தை டிரிந்து கொண்ட தலைவர்....

“நீங்க ஏன் இப்படிப் பயப்பட்டுறீங்க...துணிஞ்சி நிக்கனும். எது வந்தாலும் வரட்டுமுனு...” என்றார்.

“நல்லா கேட்டங்க நீங்க... நாங்க ஒன்னும் அடிச்சிக்கிறதுக்கு பயப்பட்டலீங்க... கூட்டமா நாப்பது அம்பது பேர் கத்தியும் வானும் தோக்கும் தூக்கிட்டு வரையில நாங்க என்னா பண்ண முடியும். தோக்கா வச்சிருக்கோம் தூக்கி சுட... ஆகமிஞ்சினா மம்மட்டிகண்டியும், கவ்வாத்து கத்தியுந்தான்....” என்றார் மற்றொருவர்....

பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர், “துணிஞ்சி நிக்கனுமுனு சொன்னீங்களே... நாங்க ஒன்னும் கோழைங்க இல்லீங்க... இதுவரைக்கும் ஒரு ஈ எறுமட்க்குக்

கூட துரோகம் பண்ணியது கெடையாது. அப்பொறம் எப்டுமங்க... குத்துறதும் கொத்துறதும் கொலபண்ணுறதும் மோட சனங்கதான் இப்டுடி ஈவு ஏறக்கம் பாக்காம பச்சக் கொழுந்தையக்கூட கொன்னு குவிக்கிது. நாமலும் அப்பிடி செஞ்சா நமக்கும் அவங்களுக்கும் என்னாங்க வித்தியாசம். நம்ம வம்சத்துக்கே இருக்கிற பொறுமையில் எல்லாரும் இருக்கிறாங்க... சாது மெரண்டா காடு கொள்ளாதுங்க... எந்த நாட்டிலையும் இல்லாத அந்தி இந்த நாட்டுல இருக்குங்க.. 150 வருஷங்களுக்கு மேல வாழ்ந்து வர்ர எங்க பரம்பரைக்கு அந்திய எதிர்த்து பேசக்கூட உரிமையில்லீங்க..." என்றார்.

கூட்டமே அமைதியாக இருந்தது.

"நீங்க எல்லாரும் பேசுறதுல ஒன்னுந்தப்பில்ல. நாங்களும் எவ்வளவோ பொறுமையாத்தான் இருக்கோம். நா யாரையும் கோழையினு சொல்லல... அதுசரி நீங்க எல்லாரும் இந்தியாவுக்குப் போய் அங்கேயும் நிம்மதியா இருக்க முடியுமனு நெனைக்கிறீங்களா? என்று ஒரு போடு போட்டார் தலைவர்.

"என்னாங்க இப்பிடி கேட்டுப்டுமங்க...அந்தியா நம்ம தாய்ங்க..எப்பவோ பிரிஞ்சிபோன கொழுந்தைங்க தாயத்தேடிக் கிட்டு வரும்போது. தாய் சும்மா உட்டிருங்களா? என்னா செய்யிறதுங்க...ஹர்விட்டு ஊர் வந்து எங்க ஓழப்பையெல்லாம் இங்க வீணடிச்சிட்டு, இப்ப இப்பிடி வீசன கையும் வெறுங் கையுமா போற எங்கள அன்போடும். ஆறாத தொயரத்தோடும் அரவணைச்சிக்கிருமனு நெனச்சித்தாங்க தாய்கிட்டேயே போறதுனு தீர்மானிச்சிருக்கோம....." என்று கண்ணில் நீர் பெருக கூறினார் பெரியவர்.

இவ்வளவு நேரமும் பொறுமையோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்த வீரையா ஆவேசத்துடன் பொங்கியெழுந்தான்.

யாருடைய பேச்சையும் கேட்க அவனுக்கு பொறுமையில்லை.

"இந்தா பாருங்க..... நீங்க தாய்க்கிட்டேயும் போறதில்ல.

தகப்பேன்கிட்டையும் போற்றில்ல... இனிமே நீங்க எல்லாரும் நாங்க சொல்றமாதிரித்தான் கேக்கணும். 150 வருஷங்களுக்கு மேலாக இந்த நாட்டுல இருக்கிற எங்க சனத்துக்கு எங்க பரம்பரைக்கு இது தான் எங்க தாய்... இது தான் எங்க தாய்நாடு. இந்த நாட்டவட்டுட்டு நாங்க எங்கேயும் போக மாட்டோம்... வன்செயல்கள் நடந்தபோது... நாங்களும் பொறுமையிழந்து எங்க வாலிப வேகத்தை காட்டியிருந்தால் ஒரு சமுதாயமே அழிந்து போயிருக்கும். பொறுமைதான் எங்களுக்கு உரிமையை பெற்றுத்தரப் போகின்றது. சுவர் இருந்தால் தான் சித்திரம் வரையமுடியும். அதனால் தலைவர் சொல்றபடி நாங்க எல்லாரும் திரும்பவும் தோட்டத்துக்குப் போவோம். ஆனா ஓன்ன மட்டும் நல்லா நெனைச்சிக்கிருங்க... நாங்க இவ்வளவு காலமும் எதுக்கு கவ்வாத்துக்கத்திய தீட்டினோங்கிறது ஒங்களுக்குத் தெரியும்... இனி எதுக்காக தீட்டுவோம். அந்திக்கு அடிபணிய மாட்டோங்கிறது ஒங்கள போல உள்ள தலைவர்மார்களுக்கு தெரிஞ்சா சரி..." என்று முடித்தான் வீரையா....

வீரையாவின் ஆக்ரோஷமான பேச்சி மற்றவர் எவரையும் பேசவிடாமல் தடுத்துவிட்டது... தலைவர் அவன் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து, ஒங்களமாதிரி இளைஞர்கள் தான் இந்த சமுதாயத்துக்கு தேவை," என்றவாறு விடைபெற்றார்.

* * *

வீரையாவும் அவனது சாக்களும் முடிந்தவரை தொழிலாளர்களின் மனதைமாற்றி, யாரும் இந்தியாவுக்குப் போற்றில்லை, இந்த நாட்டிலேயே இருந்து உரிமைகளை பெற வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி கூறிவந்தனர்.

தோட்டத்தில் எது நடந்தாலும்... நடக்கவிருந்தாலும் அது வீரையாவின் முடிவில்தான் நடப்பதாக இருந்தது. இவனது நேரமையான உழைப்பும், பொதுநல் சேவையும், முன் மாதிரியான செயல்பாடுகளும் கண்டு பல நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் இவனோடு சேர்ந்து கொண்டு மலையக சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்துக்காக பாடுபட்டனர்.

வன்செயல் காரணமாக இந்தியாவுக்குப் போவது என முடிவு செய்த எத்தனையோ குடும்பங்கள் மனம்மாறின.

'நாம்' ஒற்றுமையாக இருந்தால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை மலையக மக்கள் மத்தியில் ஒரு விழிப்பு னர்வை ஏற்படுத்தியது.

அந்த விழிப்புணர்வின் வேராக வீரையா நின்றான். அவ ணைச்சுற்றி மலையகத்தின் 'படித்த' இளைஞர்கள் நின்றனர்.

தோட்டத்து மக்களுக்குத் தெரியாத பல விஷயங்களை இவர்கள் தெளிவுபடுத்தினர்.

இந்தியா - பாகிஸ்தான் ஒப்பந்தத்திலிருந்து ரஜிவ் - ஜே.ஆர் ஒப்பந்தம்வரை நம்மவர்களை கூருபோட்ட ஒப்பந்தங்கள் பற்றிக் கூறினார்கள்.

"பிரஜாஉரிமை பிரச்சினை இன்னும் தீராத ஒன்று. எந்தப்பிரச்சினை பற்றி நீங்கள் பேசப்போனாலும் பிரஜா உரிமை சர்டிபிகேட் கேட்கிறார்களே... உங்களிடம் இருக்கிறதா அந்த சர்டிபிகேட்" என்று கேட்டார்கள்.

'குடியுரிமையும் கல்வி உரிமையும் ஒரு சமுதாயத்தின் கணகள். இரண்டையும் பறித்து விட்டால் அந்த சமுதாயம் குருடாகிவிடும்.'

எந்த ஒரு நாட்டிலும் இல்லாதமுறைகளில் இங்கு பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. சகல வழிகளிலும் இந்திய வம்சாவளியினர் பிரஜாவுரிமை பெற்று விடக்கூடாது என்ற நோக்கில் அச்சட்டங்களும் சர்த்துகளும் மிகமிக சிக்கலாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. பேச்சளவில் சகலருக்கும் பிரஜாவுரிமை என்றதும் நாங்கள் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாலும்கூட ஆராய்ந்து பார்த்தால் சட்டத்துக்குள் நுழையும் போது பிரஜாவுரிமை பெறுவதென்பது சாத்தியமில்லாத ஒன்றாக மாறிவிடுகிறது."

ஒருபக்கம் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்படுவது இழுத்தடிக்கப்படுகின்றது. மறுபக்கம் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்கள் சகமா அனுபவிக்க முடியாதவாறு காரியங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது."

“கடந்த அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் நம்மக்களின் கணிசமான தொகையினரை தேசிய நீரோட்டத்தில் கலக்க விடாமல் தடுத்து வைத்திருக்கும் பிரஜாவரிமை பிரச்சினை இலங்கை மண்ணில் பிறந்த அனைவருக்கும் கிடைக்கும் வரை - அதற்காக நாம் போராட வேண்டும்” என்றெல்லாம் வீரயாவும் சகாக்களும் கூட்டம் போட்டு பேசினார்கள்.

இந்த மக்களுக்கு ஒரு அரசியல் விழிப்புணர்வு உட்டப்படுவது பரவலாகத் தெரியவந்தபோது பலமுனைகளிலிருந்தும் எதிர்ப்புகள் கிளம்பின.

அரசியல் மட்டத்திலும் தொழிற்சங்க மட்டத்திலும் இப்புதியவர்களை முளையிலேயே கிள்ளிலிடும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

* * *

தோட்டம் இருட்டில் முழுகிக்கிடந்தது.

லயத்தில் வீரயாவின் வீட்டில்மட்டும் பெட்ரோல்மாக்ஸ் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

வீரயாவும் நன்பர்களும் குடியுரிமைப் பிரச்சினை பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

ராஜீவ் - ஜே. ஆர் ஓப்பந்தத்தை தொடர்ந்துவந்த ஆறு அம்சக் கோரிக்கை பற்றியும் இந்த ஆறு அம்சக் கோரிக்கையின் ஆறாவது அம்சமான மலையக மக்களின் பிரஜாவரிமை பிரச்சின முக்கியத்துவம் பெறுவது பற்றியும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

நேரம் போனது தெரியவில்லை.

லயத்து வாசலில் ஜீப் சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்தனர்.

திடீரென வந்த போலிசார் வீரயாவை பெயர் கூறிக் கேட்டு கைது செய்தனர்.

சற்றி நின்றவர்கள் திகைத்துப் போய் செய்வதறியாது

நின்றனர். தாங்கள் எதற்காக இந்த நேரத்தில் கூடி இருக்கின்றோம் என்று விளங்கப்படுத்தினர்.

அவர்கள் பேச்சோ விளங்கங்களோ ஒன்றும் எடுபட வில்லை.

மறுநாள் பேப்பரில், “மலையகத்திலும் பயங்கரவாதம் தலைதுாக்குகிறது. லயக்காம்பராக்களில் மறைத்து வைக்கப் பட்டிருந்த ஏ47 ரச துப்பாக்கிகளுடனும், பயங்கரவாத துண்டுப்பிரசரங்களுடனும் வாலிபர் கைது” என கொட்டை எழுத்தில் வீரையாவின் படத்துடன் செய்தி பிரசரிக்கப் பட்டிருந்தது.

பேப்பரில் வந்த செய்தியை வீரையா கேள்விப்பட்டு துடித்துப் போனான்.

“விழிப்புணர்ச்சி கொண்ட மலையக இளைஞர் சமுதாயத்தை இவர்கள் எந்தக்காலத்திலும் எழும்பவிடாது செய்வர்” என்பதை டுரிந்து கொண்ட வீரையா இனியும் இந்த நாட்டில் இருப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று உணர்ந்தான்.

சிறையில் இருந்து வந்ததும் குடும்பத்தோடு இந்தயாவுக்கு போய்விடுவது என தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

வீரையாவுக்கு - விடுதலை எப்போது...? கப்பல் எப்போது...?

(1993 ல் கலைஞரி முத்தையாபிள்ளை ஞாபகர்த்த சிறுக்கதை போட்டியில் பரிசுபெற்ற கதை)

புண்டுள்

“பேஞ்சா ஒரேதாப்பேட்டும் காஞ்சா ஒரேதாக்காட்டும் இந்த மழையில் எங்க போயிட்டான் இவேன்?”

“பில்லறுக்க போறேனுட்டுத் தான் போனான் இன்னும் காணலியே”

காலையில் இருந்துதான் பொத்துக்கிட்டு ஊத்துதே வானம். இங்கின் வேலிகளுல் ஏதாவது பாத்து கொள்கில் வெட்டி போட்டிருக்கலாம். இவேன் எத்தனை மணிக்கு வாரது நாம எத்தனை மணிக்கு கோவிலுக்குப் போறது?

பெரிய கிளாக்கருக்கு எப்படா கோவிலுக்குப் போய் விட்டு வருவோம் என்றிருந்தது.

அப்டுத்தளையை விட மோசமாக இருந்தது குளிர்!

கோவிலுக்கு போய் விட்டு வந்துவிட்டால் உடம்பை சூடாக்கிக்கலாம் அதற்கான மருந்து எப்போதும் வீட்டில் இருக்கும்.

முடிய முடிய வாங்கி வந்து வைப்பது குருஸாக்கு பெரிய வேலையாகத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் பண்டாரவளைக்குப் போய் வாங்கி வரும் சாராயம் இரண்டு போத்தல்களும் வெள்ளிக்கிழமை வரை அய்யாவுக்கு தாக்குப் பிடிப்பது பெரிய விஷயந்தான்!

அவர் நினைத்தால் வாரத்துக்கு இரண்டை முன்றாக்கலாம்

அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமல்ல.

அம்மாவிடம் இரண்டுக்கு மட்டும்தான் கோட்டா கிடைத்தது. ரொம்பவும் சிரமத்தில் கோட்டாவையே கொடுக்காமல் தடுப்பு நடவடிக்கை எடுத்திருக்கலாம்.

அதைத் தடுக்கப் போய் குருஸைக் கூப்பிட்டு பணிய லயத்துக்கும் கீழே போய் லொக்குபண்டாவிடம் மட்டரகத்தை வாங்கி வந்து ஆடுவதை தடுக்க முடியாது என்பதற்காகவே இந்த கோட்டா முறை அனுமதி!

பண்டாரவளை டவுனுக்குப் போய் 'நல்லசரக்கு' வாங்கி வருவதில் அப்படி ஒன்றும் பொருளாதார சிக்கல் இவருக் கில்லை.

'செக்ரோவில்' ஒன்றை நான்காவும், ஏழாகவும் மாற்றுவதும் முன்றை எட்டாக்கி 'பாதி' வாங்கிக் கொள்வதும் பெரிய வேலையில்லை.

யாரும் கணக்கு கேட்டால் எட்டை முன்றாகவும் ஏழை ஒன்றாகவும் மாற்றிவிடும் மந்திரக்கோல் இவர் கையில்!

அய்யாவுக்கு போத்தல் வாங்குவது சனிக்கிழமை மட்டுந்தான் என்று ஆக்கிக்கொண்டான் குருஸ். கனிக்கிழமை நான்கு மணிக்கு இரண்டு போத்தல்களையும் வாங்கி கந்நதசாமி கடையில் வைத்துவிட்டு, ஐந்து மணி 'பூசை' கண்டு கொள்வான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை பூசையை சனிக்கிழமையே கண்டு கொள்வான் ஞாயிறு பூசையை கண்டு கொள்ள - கலந்து கொள்ள - முடியாதவர்களுக்கும் வெகு தூரத்தில் இருந்து உபவர்களுக்கும் சனிக்கிழமை பூசைகாணுவது ரொம்பவும் தியாக இருந்தது - குருஸாக்கும் தான்!

ஞாயிற்று கிளார்க்கர் அய்யா குடும்பமே பூசை கண்டு கொள்ள போகும்போது, அய்யா வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்வது குருஸ்தானே. இவன் எப்படி அவர்களோடு போய் பூசை காண முடியும்!

இவனை நம்பி இந்த வீட்டை விட்டு விட்டு எத்தனை

நாளைக்கும் லீவில் போய்விட்டு வரலாம். அவ்வளவு நம்பிக்கையும் நேர்மையும் உள்ளவன் குருஸ்.

வீட்டில் எந்த சாமான்களையும் கேட்காமல் தொடமாட்டான். “எந்த சாமானும் எனக்கெதுக்குங்க” என்று சொல்லி விடுவான்.

ஆனால் அய்யா குடும்பம் லீவில் போய் வரும்போது நல்ல ‘கருத்தக் கொழும்பான்’ மாம்பழம் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் போதும் அவனுக்குப் பரம திருப்தி!

நல்லோர் நிழலில் கடமை தவறாமல் பணிடிரிந்தால் நலமெய்தலாம் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கெப்போதும் உண்டு.

சொந்தம் பந்தம் என்று சொல்லிக் கொள்ள யாருமே இல்லாதபடியால் ‘கிளாக்கர் அய்யா’ எந்த தோட்டத்துக்கு மாற்றலாகி வந்தாலும் குருஸையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிடுவார்.

குருஸை நம்பித்தான் இரண்டு பசுமாடுகளும் வாங்கியிருந்தார் கிளார்க்கர். இரண்டையும் ‘ட்ள்ளா மாதிரி பார்த்துக் கொள்வான். எந்த மழையோ வெய்யிலோ மாட்டுக்குப் ட்ல்லருப்பது, குளிப்பாட்டுவது, பால் எடுப்பது எல்லாமே இவன் வேலைதான்.

கிளார்க்கர் அய்யாவின் இரண்டு, வயது வந்த மகள்மார் களுக்கும் குருளின் வேலைகளை வேடிக்கைப் பார்ப்பதே பொழுது போக்காகிவிடும்!

காலையிலே எழுந்து பட்டி கூட்டி, பால் எடுத்து, வேனுக்கு பால் ஊற்றிவிட்டு வரும் போது காலை ஏழு மணியாகிவிடும்.

அதன் பிறகு அய்யா, அம்மா, அக்காமார்கள் ஏவும் வேலைகளை செய்வதும் கடைச்சு ஓடுவதும், விறகு வெட்டுவதும், தோட்டத்தைக் கொத்துவதுமாய் ஓய்வே இருப்பதில்லை.

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை.

காலையிலேயே அக்கமார்ஞ்சைய உடுப்டுகளை வாங்கிவர

‘தோபி’ வீட்டுக்குப் போய் எடுத்து வந்து கொடுத்துவிட்டு, பில்லறுக்குப் போனவன் இன்னும் வரவில்லை.

பதினொரு மணிக்கு கோவிலுக்குப் போனால் பாவசங்கீர்த்தனம்’ பண்ணிக்கொள்ளலாம். பண்ணிரண்டு மணிக்குப் பூசை.

வீட்டிலுள்ள எல்லாருமே ‘பாவசங்கீர்த்தனம்’ பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

போன ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒருத்தரும் - பூசைக்குப் போகவில்லை. என்னென்ன பாவங்கள் செய்தாலும் சொல்வதில்லை. ஆனால் ‘பூசைக்கு போகமுடியவில்லை’ என்பதை மாத்திரம் தான் பெரிய பாவம் மாதிரி எல்லாரிடமும் சொல்லிக்கொள்வார்கள்.

எப்படியோ ஞாயிற்றுக்கிழமை அய்யா குடும்பமே கோவிலுக்கு போய்விடும் என்பதும், அய்யா நல்ல கடவுள் பக்தி என்பதும், பண்ணிரண்டு மணி பூசைக்குப் போனால், அனேகமாக அன்றைய தினம் ‘மொட்னிசோ’ பார்த்துவிட்டுத்தான் வருவார்கள் என்பதும் குருஸாக்கு மாத்திரம் அல்ல தோட்டமே தெரியும்.

போனவாரம் நல்ல படம் போடவில்லை. அதனால் மத்தியான பூசைக்குப் போகாமல் பின்னேரம் ஐந்துமணி பூசைக்குப் போகலாம் என்றிருந்தார்கள்.

ஆனால் நான்கு மணிக்கு தோட்டத்துக்குப் புதிதாக வந்த ‘டாக்டர்’, “உதயசீத்ததையும்”, “பாடும் வானம் பாடி” வீடியோ பீசையும் எடுத்துக்கொண்டு வருவார் என்று யார் நினைத்தார்கள்?

நான்கு மணிக்கு ‘டெக்கை’ போட்டவர்கள் இரண்டு படத்தையும் பார்த்த பிறகு தான் ‘டின்னரே’ ஆனது!

சில ஞாயிறுகளில் ‘ஓலிஓளி’ நிகழ்ச்சி ஹவியில் இருந்தால் திடீரென்று வயிற்றுவலியும், தலைவலியும் வந்துவிடும். பூசைகாணுவதைவிட இவர்களுக்கு ஓலிஓளி முக்கியம்.

பூசை காண முடியாவிட்டால் ‘பாவ சங்கீர்த்தனம்’ பண்ணிக்கொள்ளலாம் ‘ஓலிஓளி’ பார்க்கமுடியா விட்டால், போனால் போனதுதான் என்பார்கள் அவ்வளவு பக்தி டிவியில்.

இன்று ‘பந்தம்’ படம் பண்டாரவளையில் ஓடுகிறது. அதனால் கட்டாயம் மத்தியான பூசைக்குப் போய் கூகு வேண்டும்.

மனிபதினோன்றுக்கு பத்து!

மாட்டுப்பட்டி பக்கம் ‘பில்லு சாக்கு’ விழும் சத்தம் கேட்டது.

குருஸ் பில்லுசாக்கைப் போட்டுவிட்டு திரும்பவும் பில்லுக்கானுக்குப் போவது தெரிந்தது.

‘குருஸ்.....!’

“என்னங்கய்யா கோவிலுக்குப் பொறப்பட்டங்களா?”

“ஏங் இவ்வளவு நேரம்....?”

“இல்லீங்கய்யா...ரெண்டு சாக்கு பில்லு அறுத்திட்டு ‘மாத்தி மாத்தி’ துாக்கியாந்தேன். ஒரு சாக்கு பணியதேயில் வாங்கியில இருக்கு. டக்கினு துாக்கியாந்திரரேன்... நீங்க பயணம் வைங்க...”

இரவைக்கு சேர்த்து இரண்டு சாக்கு பில்லை அறுத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டான்.

இரண்டாவது சாக்கும் பட்டிக்குள் நுழைந்தது.

“குருஸ் அடுப்டல தண்ணி சுடுது தேத்தண்ணி போட்டுக் குடி... சாப்பிட்டு என்னா செய்யப்போற?

“அன்னைக்கு அம்மா சொன்னீங்க.... கோழி கொடாப்படு ஒன்னு அடிக்கச்சொல்லி. அத அடிக்கப் போறேன். சல்லடக்கம்பி, ஆணி எல்லாம் நேத்தே வாங்கியாந்து வச்சிருக்கேங்க...”

“ஏம்பா குருஸாம் நம்மலோட கோவிலுக்கு வந்தா என்னா”

எனக்கெவ்வளவு வேலை இருக்குதுங்க... நான் நேத்தே கோயிலுக்குப் போயிட்டு வந்திட்டேனுங்க...

நீ பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கிறது இல்லியா? அய்யாவின்

மகள் ஆவலோடு கேட்டாள்..

“வீட்டுவேல், பட்டிவேலைகள் பாக்கிறதுக்கே எனக்கு நேரம் சரியா இருக்குங்க”.

“அட பாவசங்கீர்த்தனம் கட்டாயம் பண்ணிக்கிறனும்பா தபசுக்காலம் தொடங்கிருச்சில்லே ஒனக்குத் தெரியுமா?” அம்மா கேட்டாள்.

“தெரியுங்க.... எனக்கு பாவம் செய்யிறதுக்கும் நேரம் வேணாங்களா? பாவம் செஞ்சாத்தானே பாவசங்கீர்த்தனமும் பண்ணனும..... இல்லீங்களா?

எல்லாரும் வாயடைத்துப் போனார்கள்.

(1.8.1987 காங்கிரஸ்)

ஒரு வீடு ஒரு வாழ்வு

விசாலாட்சி அம்மாள் கூடத்தில் வந்து உட்கார்ந்ததும் வேலைக்காரி ஐன்னல்களைத் திறந்து விட்டாள். ஜில்லென்று கடற்காற்று அறைக்குள் புகுந்தது!

ஐன்னலுக்கு அருகில் அமர்ந்து நீண்ட நெடுங்கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் அவருக்கு என்றுமே அலுப்பத் தட்டியது கிடையாது.

பரமசிவம்பிள்ளையின் கரம்பிடித்து, இந்த வீட்டில் குடித் தனம் நடத்த வந்த இந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் வெளியே போகாத நாட்களில் பத்திரிகைகளுடன் ஐன்னலுக்கு அருகில் வந்து அமர்ந்து விட்டாளானால் நேரம் போவதே தெரியாது! பரமசிவம்பிள்ளை கடையிலிருந்து வீடு திரும்ப இரவு ஒன்பது, பத்து மணியாகிவிடும். அதுவரை கூட அம்மாள் கூடத்தில் இருப்பாள்!

பரமசிவம்பிள்ளைக்கு நகரில் நகைக்கடை, மளிகைக்கடை, ஜவ்னிக்கடை என்று பல கடைகள். வியாபாரம் முழுமூரமாக இருக்கும். இக்கடைகளில் அநேகர் வேலைக்கிறார்க்கிறார்கள்.

லட்சம் லட்சமாக சம்பாதிக்கிறார். அதனால் அவர் குடும்பம் அமோகமாய் வாழ்கிறது!

எல்லாம் இந்த வீட்டின் ராசிதான் என்று பிள்ளை அடிக்கடி சொல்வார்!

ஒரு காலத்தில் சாப்பாட்டுக்கே கண்டப்பட்டவராம் அவர். உழைத்து முன்னுக்கு வந்தவர். விசாலாட்சியை மனமுடித்த போது ஒரு நகைக்கடையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாராம். விசாலாட்சி கொண்டுவந்த சீதனப்பனைத்தோடு தானும் பணம் போட்டு சிறியதாக இருந்த இந்த வீட்டை வாங்கினாராம். விசாலாட்சி வந்த வேளையோ இந்த வீட்டை வாங்கிய யோகமோ மளமளைவன்று பிள்ளையின் நிலை உயர்ந்து, இந்தவீடும், மாளிகை மாதிரி மாறிவிட்டது.

வீட்டு முகப்பில் இரு கார்கள் நிற்கும். மனைவி, மக்களின் பாவனைக்கென இவற்றை பிள்ளை விட்டிருந்தார். பிள்ளையின் சொந்தப் பாவனைகென ஒரு காருண்டு. மூன்று கார்களும் வீட்டு வாசலில் நின்றால் எல்லாரும் வீட்டிலிருக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்!

கவலையே இன்னவென்று தெரியாத பிள்ளைகள். அவர்கள் அனைவரும் வீட்டில் இருந்தால் அருகிலிருக்கும் கடலின் பேரிரைச்சல் கூட வீட்டுக்குள் நுழையாது! அத்தனை கும்மாள மாக வீடு அமர்க்களப்படும்.

முத்தவனுக்கு மனமாகிவிட்டது. எனினும் குழந்தை மாதிரி தான். அவனுக்கென்று வாய்த்த மனைவியும் இந்த வீட்டுக்கு வந்ததும் ஒரு குழந்தையாகி விட்டாள்.

இரண்டாவது மகன் நாகரீக மோகம் கொண்டவன். சில வேளைகளில் அவனை முதன் முறையாகப் பார்ப்பவர்கள், ‘என்ன உங்கள் முத்த பெண்ணா? என விசாலத்திடம் கேட்பார்கள். நீண்ட தலைமுடியும், பெல்பாட்டமும், ஷேர்ட்டும் அப்படி ஓர் எண்ணத்தை ஏற்படுத்தும்.

இளையவர்கள் இருவரும் பெண்கள். பெரிய இடத்துப் பெண்களாயிற்றே! ‘பெல்பாட்டம்’ ஏதேனும் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்களானால் சமயங்களில் யார் பிள்ளை, யார் பெண் எனத் தெரியாது விசாலாட்சியே தடுமாறிப் போவாள்.

பிள்ளைகள் யாரும் விசாலாட்சியின் தனிமையில் குறுக்கிடுவது கிடையாது! அப்பாவிடம் ‘காரியம்’ ஆக வேண்டுமானால்

மட்டும், அவர்கள் அம்மாவின் தயவை நாடி அவளை உபத்திர வப் படுத்திவிடுவது உண்டு.

நீலவானும், நெடுங்கடலும் சங்கமிக்கும் அடி வானத்தில் இரடும், பகலும் சங்கமமாகிக் கொண்டிருந்த ஒரு மாலைப் பொழுதில் எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்த விசாலாட்சி பிள்ளைகள் எல்லோரும் கூடத்திற்குள் வருவதைக் கண்டாள்.

‘கிஷ்ணிந்தா ட்ரியிலிருந்து இப்போ தான் வாரிங்களா? வாங்க! வாங்க! தீபாவளிக்கு ஒரு கிழமை தானே இருக்கு. டத்திர சிகாமணிகள் ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் இருக்கின்றனவே என யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். வந்து விட்டர்கள்!’ எனக் கூறி டுன்னகை தவழு அவர்களை வரவேற்றாள்.

‘ஆமாம்மா! இந்தத் தீபாவளிக்கு பட்டியல் தயாரிக்க கொஞ்சம் சங்கடமாகி விட்டது. எல்லாம் உங்கள் மருமகள் கலாட்டா! என்றான் முத்தவன்.

அவனை இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு முன்னால் வந்த அவன் மனைவி, மாமியாரிடம் தனக்கும் தன்ட்ரங்களுக்கும் தீபாவளிக்கு என்ன தேவை எனப்பட்டியல் போட்டுக் கொடுத்தாள்.

அடுத்தவன், ‘அம்மா, இந்த தீபாவளிக்கு எனக்கு ஒன்றுமே வேண்டாம்...’ என்றான்.

‘இதைச் சொல்லவா ஓடி வந்தே, போடாதள்ளி என அவனை இழுத்துப் பின்னால் தள்ளி விட்டு முத்த மகள் முன்னால் பாய முனைந்தாள்.

அவனா விடுவான்? அவளைப் பிடித்துத் தள்ளி விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

‘அம்மா, தீபாவளிக்கு எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்! ’

‘சரி போடா’

‘ஆனால்...’

‘என்னடா ஆனால்....?’

‘என் பிரண்ட்ஸைக்கெல்லாம் ஒரு பாட்டி கொடுக்கணும்! ’

முத்தவள், ‘அம்மா, எனக்கு தீபாவளிப் பிரசென்ட் ஒரு ஸ்கூட்டர்! அப்பாவிடம் சொல்லி எப்படியாவது வாங்கித் தாம்மா! ’

அடுத்தவள்! ‘நாங்கள் நாலுபிள்ளைகளாக இருக்கிறோம், நாலு துரதிஷ்ட நம்பராம், எனக்கு ஒரு ‘தம்பிப்பாப்பா’ வேணும்’

‘அடி...ச்சி போடி அங்கிட்டு! ’ விசாலாட்சியம்மாள் கையை ஓங்கினாள்!

‘அண்ணா நீயாகிலும் கருணைகாட்டு, எனக்கு ஒரு பாப்பா.....!

‘அடி...வெட்கங்கெட்டவளே! போடி அங்கிட்டு! ’

‘மாமி உங்களுக்கு டிரிய்தோ என்னவோ! எனக்குப் டிரிய்து, அவளுக்கு ஒரு பாப்பா வேணுமாம்! மாமாவிடம் சொல்லி ஒரு மாப்பிள்ளை பார்க்கச் சொல்லாங்க! ’

அதே வேளை டெலிபோன் மணி அடித்தது!

‘பார்த்தீங்களா மாமி சுப சகுனந்தான்! ’

‘அம்மா...! அப்பாதான் பேசறார் பேசங்க...என் ஸ்கூட்டர்....’

‘அம்மா பார்ட்டி... பிரண்ட்ஸ்’

‘என்ன விசாகு ஒரே கூப்பாடு...’

‘உங்கள் பிள்ளைகளின் தீபாவளி பட்டியல் விவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.’

* * *

வாசலில் கார்ச் சத்தம் கேட்டு, கதவைத்திறந்த வேலைக் காரி திடுக்கிட்டு நின்றாள். முதலாளி திடீரென இப்படி வந்து நிற்பாரென்று அவள் எதிர்பார்திருக்கமாட்டாள்!

அவரைப் பார்த்ததும், விசாலாட்சியும் பிள்ளைகளும் கூட

திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். ஏதோ நடக்கக்கூடாது நடந்து விட்ட மாதிரி, களைத்துப்போய் வந்து நின்றார் பிள்ளை.

‘என்னங்க? ஏன் ஒரு மாதிரியாக வந்து நிக்கிறீங்க’ என்ற மனைவியிடம்,

‘உஸ்... என்னிடம் எதுவும் கேட்காதே! போய் குடிக்க கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டுவா...! என்று சொல்லிவிட்டு நேரே தன்படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்து கட்டிலில் சரிந்தார் அவர். வேலைக்காரி தண்ணீர் கொண்டு வந்தாள். அதனைக் கண்டதும் பிள்ளைக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

‘கிளாசை அப்படி வச்சிட்டுப்போய் அவளை வரச்சொல்லு!

அவர் சொன்னதைக் கேட்டு விசாலாட்சியம்மாள் அறைக்குள் நுழைந்தாள்!

‘ஏன்றி நான் வயிறு எரிஞ்சி போய் வந்திருக்கிறேன். எனக்கு ஒரு கிளாஸ் தண்ணி கொண்டாந்து கொடுக்கக் கூட ஒரு வேலைக்காரி வேணும் இல்லியா’

அவள் வாய்டைத்துப் போய் நின்றாள்!

‘இந்தா பாரு விசாலாட்சி! இனிமே வேலைக்காரங்க வச்சிக்க எல்லாம் நமக்கு கட்டுப்படியாகாது’

‘நேற்று வரைக்கும் நாம் ஓகோன்னு வாழ்ந்தோம், இன்றைக்கு எல்லாம் போச்சு, எனக்கு இப்படி ஒரு காலம் வருமுன்னு நான் கனவு கூட காணல்!’

அவர் கண்கலங்கியதை அவள் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. இன்று, தன்முன்னே கண்ணீர் விட்டு அழும் அவரைக் கண்டதும் விசாலாட்சியின் இதயம் வெடித்துச் சிதறிவிடும் போலிருந்தது.

கெட்டு வாழலாம், வாழ்ந்து கெடக்கூடாது என்பதற்கு உதாரணம் காட்டுபவர் மாதிரி பிள்ளை மாறிவிட்டார். மனிதர் ஒரேயடியாக இடிந்து போய்க்காணப்பட்டார். அவர் வெளியே தலைகாட்டவில்லை. வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிக்கிடந்தார்! சில தினங்களில் எத்தனை பெரிய தலை கீழ் மாற்றங்கள்!

விசாலாட்சி ஐன்னலுக்கருகில் உட்கார்ந்து வீதியை வெறிக் கப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்களுக்கு நீலக் கடலும், நெடுவானமும் தோன்றவில்லை!

குப்பைத் தொட்டிகளும் குடிசைகளும், சட்டை இல்லாத வறுமையின் வாரிசுகளான சேரிக்குழந்தைகளும், சொறி நாய்களும், குழாய்தியில் தண்ணீருக்குச் சண்டை போடும் சாக்கடைக்குத் தள்ளப்பட்ட சமுகமும் காட்சியளித்தன.

ஆம்! இப்போது அவள் கடற்கரையோரமாக இருந்த அந்த மாளிகையில் இல்லை.

அந்த ராசியான வீட்டையும், கடைகளையும் கார்களையும், வேலைக்காரர்களையும், ஏன் எல்லா சுகபோகங்களையும் விற்று ஆகிவிட்டது. அவர் சொன்ன காரணம் இன்கம் டாக்ஸ் தகராறு என்பது!

எல்லாம் இந்த வாரத்திற்குள்.

இன்று தீபாவளி!

தீபாவளியை எவ்வளவோ குதுாகலமாக கொண்டாட வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டிருந்த பிள்ளைகள் 'வேலைதேடி' எங்கெங்கோ அலைந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

வறுமை தெரியாது வளர்ந்த இந்த பிள்ளைகள் இப்படி வேலைதேடி அலைவது பெற்றவருக்குப் பொறுக்கவில்லை. 'ஏங்க ஒங்களுக்குத்தான் எத்தனையோ பெரிய மனிதர்களைத் தெரியுமே யார்கிட்டயாவது சொல்லி இவர்களுக்கு ஒரு வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்களேன்!' என்றாள் கணவனிடம்.

'விசாலாட்சி! எத்தனையோ பேருக்கு வேலைகொடுத்த நான், இன்று ஏம் புள்ளைக்கு வேலை கொடுன்னு எப்படிப் போய் கேட்பேன். என்னாலே முடியாது என மறுத்து விட்டார்.

'முடியுமுன்னா எல்லாரும் தாங்களாகவே முயற்சித்து ஏதாவது செய்யட்டும்! நீ கூட ஏதாவது ஒரு வீட்டில் வேலை கேட்டு செஞ்சா நல்லது...! ஏன்னா நீ என் கண் முன்னால் ஒரு பிடி சோத்துக்கு பிள்ளைகள் கையை எதிர்பார்க்கிறதை

என்னால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது' என்றார் அவர். காலச்சக்கரம் வேகமாகச் சுழன்றது.

இதோ அடுத்த தீபாவளியும் வரப்போகிறது.

இந்த ஓராண்டு காலத்தில் அந்தக் குடும்பத்தில் என்னென்னவோ நடந்து விட்டது.

நாலு பிள்ளைகளும், எங்கெங்கோ வேலை தேடிக் கொண்டார்கள். மருமகளும், ஏதோ ஒரு டியுடரியில் படிப்பிக்கிறாள்.

எல்லாரும் நாலுகாசு சம்பாதிக்கிறார்கள். இதோ எல்லாரும் வரும் நேரமாகி விட்டது.

இளைய பெண் ஒரு பார்சலுடன் நுழைந்தாள். அவள் ஒரு டைப்பிஸ்டாக வேலை பார்க்கிறாள்!

'அப்பா, எனக்கு சம்பளமும் 'அட்வான்சு'ம் கிடைத்தது! உங்களுக்கு ஒரு வேஷ்டியும் அம்மாவுக்கு ஒரு சாரியும் வாங்கி வந்தேன்!' என்று பார்சலைப் பிரித்துக்காட்டினாள்.

பெற்றவர்கள் மனம் குளிர்ந்தது.

அடுத்து மருமகள் வந்தாள். அவள் வீட்டுக்குத் தேவையான மரக்கறிகளையும், பலசரக்குகளையும் வாங்கி வந்தாள்.

ஓ! எத்தனை குடும்பப் பொறுப்பு!

அடுத்து மற்றப்பெண் வந்தாள்!

அவள் தீபாவளி 'போனெஸ்' அப்படியே கொண்டு வந்து அப்பாவிடம் கொடுத்தாள்.

அடுத்து இரண்டு மகன்களும் வந்தார்கள். வெறுங்கையோடு!

'அம்மா! நானும், தம்பியும் ஒன்றுமே வாங்கி வரவில்லை. இரண்டு பேரும் சம்பளத்தையும், போனெஸும் வாங்கி ஒரு வீட்டுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுத்து விட்டோம்! நாம் ஏழு பேர் இந்த சின்ன வீட்டில் இருப்பது ரொம்ப கஷ்டமாக இருாது! நாளைக்கே புது வீட்டுக்குப் போயாக்கணும்! வத்தனையில்

வீடு பாத்திருக்கிறோம். முன்று அறைகளும், ஒரு சூசினியும் இருநுாறு ரூபாய் வாடகை.

அவன் பேசி முடிந்ததும் பின்னை நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். அவர் முகத்தில் ஒரு டுன்முறுவல் தவழ்ந்தது!

நமக்கு இந்த சின்ன வீடே போதும், வேற வீடு வேண்டாம்! வசதிகளையும், சுகங்களையும் எந்தக் காலத்திலும் அனுபவித்துக்கிட்டே இருக்க முடியாது. எந்த நிலையிலும் வாழப்பழகிக்கணும்!

‘நானும் உங்க அம்மாவும் வந்து, உங்க நிழலில் இருக்க விரும்பல! நான் பார்த்த இந்த சின்ன வீட்டுல நீங்க இருக்க விரும்பினா இருங்க, இல்லேன்னா நீங்க போங்க நான் வரல்ல’

‘அப்பா வராட்டி இருக்கட்டும். நீங்கவாங்க அம்மா நம்ம வேறு வீட்டுக்குப் போவோம்’

‘பாத்தியாடி....! செல்லாமா வளர்த்த ஓம்டுள்ள அப்பன பார்த்து பேசுது!’

பின்ன பேசாம் என்ன பண்ணும்... அதுக சம்பாரிக்கிறனால தானே நாம சாப்பிடுகிறோம்... நீங்களும் யாவாரம் செய்தீங்க.... ஒழுங்கா செஞ்சீங்களா? அதுவும் இல்ல... கடைசியில் நீங்களும் மாட்டிக்கிட்டங்க..... நாங்களும் ஒங்ககிட்ட மாட்டிக்கிட்டம். இப்ப டுள்ளைக் தலையெடுத்திருச்சு....அதுக சொல்றபடி நாம கேட்டா என்னா? பேசாம் அடம்பிடிக்காம சரின்னு சொல்லுங்க.

‘அடியே விசாகு! இங்க வாடி....! நம்ம டுள்ளைக் கூலம் பொழைச்சுகிறும்ம! இந்த தெரியம் எனக்கு வந்திருச்சு. இனியும் நான் ஏன் உண்மையை மறைக்கணும்! கேளுடி....!’

‘காலம் போற போக்குல சோஷலிஸம் சமதர்மமனு பெரிசா பேசப்பட்டு வர்ற இந்த நாட்களில் நாளைக்கே நம்ம பாடு சரிஞ்சு போச்சின்னு வச்சுக்க... இல்லை... நான் மோசம் போயிட்டேன்னு வைச்சிக்க. அப்ப நம்ம குடும்ப நிலை என்னா ஆகும்னு யோசிச்சு... பார்த்தேன். அது தான் இந்த நாடகம்....’

‘என்னாது...?’

‘நம்ம டுள்ளெள்களால் ஒழைச்சுச் சாப்பிட முடியுங்குற நம்பிக்கை எனக்கு வந்திருச்சது. நம்மடுள்ளக மட்டுமில்ல எவன் ஒருத்தன் தன்கையே தனக்குதவின்னு வாழ்றானோ அவன் முன்னுக்கு வந்துவிடுவான். நாம வேறு யாரையும் நம்பி வாழக்கூடாது.’

‘நான் இதுவரைக்கும் ஒங்கள் சோதிச்சது போதும்... வாங்க நம்ம வீட்டுக்குப் போவோம்...’

‘நம்ம வீட்டுக்கா...’

‘ஆமா.. நம்ம வீட்டுத்தான். நான் வீட்டையும் விற்கல.. கார்களையும் கொடுக்கல... கடைகளும் போகல..... எல்லாம் பத்திரமா இருக்கு. ஒங்களையெல்லாம் சோம்பேறிகளா ஆக்கி டாம மனுஷங்களாக்கனும்னு தான் இப்படி நாடகம். சரி வாங்க... இந்த தீபாவளியை நம்ம வீட்டுல கொண்டாடுவோம்.

பிள்ளையின் மனமும் வீடும் நிறைந்தது.

(1975 வீரகேசரி)

கந்தசாமி ஊரூப்குப் போக்ரான்

அவர்கள் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டுப் போய் ஒன்பது மாதங்கள் உருண்டோடிவிட்டன.

பெற்றோருடன் தானும் இந்தியா போய்ச் சேராமல் 'அடம்' பிடித்தது எவ்வளவு; தவறாய்ப் போய்விட்டது என்பதை உணர்ந்திருந்தாலும், எல்லோரும் ஒரேயடியாய் ஊருக்குப் போய்த்தான் எப்படிக் கஷ்டப்படுவது? முதலில் அம்மா அப்பா போகட்டும்; தானும் கொஞ்சம் சம்பாதித்துக் கொண்டு போனால் நல்லது என்றிருந்தான் கந்தசாமி.

இந்தியாவுக்குப் போகிறவர்கள் படும்பாட்டை குஞ்சபரி தோட்டத்திலிருந்து போனவர்களிடமிருந்து அடுத்தடுத்து வந்த செய்திக் கடிதங்கள் அவனைப் பிரமிக்க வைத்துவிட்டன.

கடந்த பதினெண்ந்து வருடங்களாக கொழும்பில் ஒரு கடையில் பணிடிறந்து வருகிறான். கொழும்பில், பத்திரிகைச் செய்திகளைப் படித்தும், அடிக்கடி இந்தியா போய் வருபவர்கள் சொல்லும் கதைகளைக் கேட்டும், ஒரேயடியாக இந்தியா செல்லும்போது தலைமன்னார் - இராமேஸ்வரத்தில் படும் கஷ்டங்களை அறிந்தும் அவன் மிகவும் நம்பிக்கை இழந்தவனாக இருந்தான்.

இந்தியாவுக்குப் போவதே அர்த்தமற்றது என்றிருந்தவனுக்கு இந்தியாவிலிருந்து அவனின் தந்தையார் எழுதியிருந்த நீண்ட உருக்கமான கடிதம் அவைன் அடியோடு மாற்றி பாசத்தின் பிடியில் சிக்க வைத்துவிட்டது.

கடிதத்தின் மேலுறையில் 'உசிலோன்' என்று எழுதி அதற்கு மஞ்சளும் பூசப்பட்டு இருந்தது. ஒருவேளை மங்களகரமான செய்தியாக இருக்கும் என்று யோசித்து கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தான் கந்தசாமி.

"கனம் சிரஞ்சீவி எனது இருகண்ணிலும் அதிக பிரியமுள்ள மகன் கந்தசாமிக்கு, அப்பா முனியாண்டி எழுதிக் கொள்வது என்னவென்றால், இங்கு யாபேரும் நல்ல சுகம். இதுபோல் அவ்விடம் உனது சுகத்துக்கும், நம் இனத்தார்கள் சுகத்துக்கும் மேட்டு லயத்து கந்தையா கங்காணி சுகத்தையும் பார்க்கவும் கேட்கவும் மிகவும் ஆவலாய் இருக்கின்றோம்.

மேலும் நாங்கள் ஊருக்கு வந்ததிலிருந்து உடம்புக்கு நல்ல குணமில்லை. ஆரம்பத்தில் மண்டபம் கேம்பிலிருந்து நெய் வேலிங்கிற ஊருக்கு எங்களை ஒரு லொறியில் கொண்டு வந்தார்கள். அங்கு சரியான உஷ்ணம், நெய்வேலியில் நிலக்கரி சுரங்கம் தோண்டுற வேலை. டுனர் வாழ்வுண்ணு சொல்லி இங்கு வந்து ஒரு நாளைக்கு பலபேர் சீதோஷ்ணம் சரியில்லாம் செத்துக்கிட்டிருக்கிறாங்க. நாம் பரம்பரை பரமபரையாக குளிரான இடத்தில் இருந்து வந்திட்டு இந்த சூட்டில இருக்க ஏலாதுண்ணுட்டு நீலகிரி பக்கமாக வந்துபாத்தோம். அங்கேயும் நெலமை உடம்புக்கு ஒத்துவரல்ல. ஒன் அம்மாவுக்கும் உடம்புக்குச் சரியில்லை. அதனால் போன மாசம் நம்ம ஊருக்கே வந்திட்டோம்.

கொண்டுவந்த டுரோவுடன்பண்ட் காச எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு, நீயும் எங்களோட இங்க வராமப் போனது நல்லதாய்ப் போச்சு. இப்ப நாங்க யாரு சிட்டப் போய் ஒதவி கேட்கிறது.

நமக்குனு இருந்த சவுக்குத் தோப்பையாவது போய்ப் பார்த்திருவழுமனு சொல்லி, தஞ்சாவூருக்கு வந்திட்டோம். இங்க வந்து பார்த்தான் தெரிய்து நம்ம அண்ணன் தம்பி

மாமென் மச்சான் எல்லாம் எவ்வளவு 'திருக்கிசு' காரங்கனு.

வருஷா வருஷம் நம்ம காணியில் சவுக்குப் போட்டு வித்துத் தின்னுகிட்டு இருந்தாங்க. அப்ப எல்லாம் ஊருக்கு வந்து சேருங்க, ஊருக்கு வந்து சேருங்கன்னு கடதாசிமேல் கடதாசி போட்டுகிட்டு இருந்தானுங்க, இப்ப எங்க கையில் காசு இல்ல ன்னு தெரிஞ்சவுடனே எங்கள் ஒருத்தன் வந்து பார்க்கிறாங் கில்ல. காணிக்கும் வருஷா வருஷம் “வாய்தா” கட்டாம நானுாறு ஜநாறுன்னு கேக்கிறானுங்க. நான் காசுக்கு எங்க போவேன்?

இங்க இருக்கிற முனிசீப்டி, மேஸ்திரிகனு எல்லாம் காசு வச்சிருந்தாத்தான் ஏதாச்சும் செய்யலாம்; அப்பிடியிப்டின்னு சொல்றானுங்க. எனக்கு அவங்களோட மல்லுக்கு நிற்க உடம்புல தெம்பு இல்ல. நீ ஒடனே பாஸ்போட் எடுத்துக்கிட்டு காசும் எடுத்துக்கிட்டு ஊருக்கு வந்து சேர். இல்லாட்டி நம்ம காணிக்கும் ஒலை வச்சிருவானுங்க.

நானும் ஒங்கம்மாவும் சாகமுந்தி ஓம் முகத்தை பார்த்திடனும். மகன் வரும்போது எனக்கு நல்ல சாராயமாப் பாத்து ரெண்டு போத்தல் எடுத்துக்கிட்டுவா.

இப்படிக்கு,

முனியாண்டி கங்காணி.”

கந்தசாமிக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமா வந்தது. “இவிங்கல சும்மா விடக் கூடாது. எப்பிடியும் நம்ப காணிய மீட்டாகனும்” என்ற யோசனையுடன் கண்டி ஆபீஸாக்குச் சென்றான்.

“பாஸ்போர்ட் கிடைத்த அடுத்த வாரமே ஊருக்கு வழவு தாக ” கடிதம் எழுதி அனுப்பினான்.

* * *

கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்கு வந்த கந்தசாமி நேரே இந்திய தூதரகத்துக்குப் போனான்.

பதுளை, பண்டாரவளை, அட்டன், மாத்தறைப் பகுதியிலி

ருந்து முதல் நாள் இரவே வந்து காத்து நின்றவர்கள் முன்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் கிழுவில் முன்வரிசைக்கு.

தோட்டங்களிலிருந்து வந்தவர்கள், இரவு பொழுதை பஸ் ஸ்டாண்டிலோ, ட்ரைகவண்டி நிலையத்திலோ படுத்திருந்து பணம் நகைகளை இழந்தவர்களும் உண்டு.

நேரடியாகத் தோட்டங்களுக்கு வந்து பாஸ்போர்ட்டுகளைக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற செய்திகள் எல்லாமே பத்திரிகைகளோடு ‘சரியாகியிருந்தன.

நோயோ நொண்டியோ எவ்வளவு தூர இடங்களிலிருந்தாலும் அவரவர் நேரடியாக வந்து முகத்தைக்காட்டி பாஸ்போட் பெறவேண்டும் இது சட்டம்.

போனமாதம் விண்ணப்பித்து இந்த மாதம், எந்தக்கிழுவிலும் நில்லாமல் கவுண்டரில் பாஸ்போட் கொண்டு வந்து கொடுப்பது - அது செல்வாக்கு.

‘என்ன எழவையாவது கொடுத்து பாஸ்போட் வாங்கினா போதும் என்று’ பியோனையோ கிளார்க்கரையோ கூப்பிட்டு ஜம்பதோ நுாறோ கொடுத்தால் அது இலஞ்சம்! கொலைக்குற்றம்.

பல தோட்டங்களிலுமிருந்து வந்திருந்த தொழிலாளர்களை டும் கண்டு பேசி மிகவும் தெரிந்தவர்கள் போல் சூசலம் விசாரித்துவிட்டு அவர்களின் நிலைமைகளையெண்ணி வேதனைப் பட்டவாறு ‘கவுண்டர்’ முன்னால் நின்றான் கந்தசாமி.

‘என்ன வேணும்?’ அதட்டுவது போலிருந்தது அவர் கேட்ட தோரணை.

‘பாஸ்போட்டுக்கு அப்ளிகேஷன் போட்டேன்’.

‘எப்ப இந்திய பிரஜாவரிமைக்கு விண்ணப்பிச்சீங்க?’

‘நான் பெரசா உரிமைக்கு எழுதலீங்க... பாஸ்போட்டுக்குத் தாங்க எழுதினேன்.

“பாஸ்போட்டுக்குத்தான் எப்ப மனுக்கொடுத்தீங்க. நம்பர் இருக்கா?”

“நான் அப்பா அம்மாவோட சேர்ந்துதானுங்க எழுதினேன். அவ்வங்க பாஸ்போட் எடுத்து இந்தியாவுக்கு போய் ஓம்பது மாசமாச்சிங்க....”

“நீங்க ஏன் அவ்வங்களோடு போகலவ...?”

“நான் கொஞ்சநாள் சென்டு போகலாமேன்னு இருந்திட்டேங்க...”

“சட்டப்படி நீங்க ஒன்னும் செய்யிறதில்லை. நீங்க நெனச்ச மாதிரி செய்யத்தான் பாப்பீங்க....!”

‘இப்ப நான் என்ன செய்யனுமுனு சொல்லுங்க...’

“உள்ளே போய் விசாரிங்க” என்றதும்

“அப்ப நீங்க?”

“நான் இங்கே பியோன்” என்றான்.

“அடேயப்பா... சிறிமா சாஸ்திரி ஓப்பந்தம் வந்தாலும் வந்துச்ச. சட்டம் எல்லார் வாயிலையும் பூந்து வெள்ளாடுது” என்று முனுமுனுத்தவாறே ஆபிஸ் உள்ளே சென்றான் கந்த சாமி.

வரிசையாகப் பலர் நின்றிருந்தார்கள். அவர்களோடு இவனும் சேர்ந்து நின்றான். நாடு தேசம் படிப்பு; இவைகளை மறந்து அதிகாரிகள் கேட்கும் கேள்விகள் அவனையும் திக்கு முக்காட வைக்கின்றன. பிறந்த சர்டிபிகேட், கலியாண சர்டிபிகேட், அறிமுக அட்டை இன்னும் என்னென்னவோ கேட்டு உயிரை வாங்குகிறார் அவர்.

“போன்முறை வந்தபோது படமும் பணமும் கொண்டு வரச்சொன்னீங்க. நானும் அதைத்தான் கொண்டாந்திருக்கேன். இப்ப தொரையோட துண்டும் கேட்கிறீங்க, முன்னாலேயே சொல்லியிருந்தா அதையும் வாங்கிக்கிட்டு வந்திருப்பேனுங்க களே?”

கந்தசாமிக்கு முன்னால் நிற்பவர் அதிகாரியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“சொன்னா சொன்னதைக் கொண்டு வா..... மத்த கதை பேசப்படாது” அதிகாரிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“ஐயா நான் பதுளையிலேயிருந்து வர்ரேனுங்க. இனி போய் வர்ரதுன்னுா லேசங்களா...”

“பாஸ்போட் சும்மா எடுக்க ஏலுமா? கஷ்டப்பட்டுத்தான் எடுக்கணும்”.

கந்தசாமிக்கு அவர் மேல் பரிதாபமாக இருந்தது.

“ஓன்னையெல்லாம் சம்பளம் குடுத்து வச்சிருக்கிறதே இவங்க விஷயத்தைக் கவனிக்கத்தான்” என்று பேச நினைத்த வன், “உனக்கென்ன வேண்டும்...” என்றதும் தடுமாறிப் போனான். பியோனிடம் கூறிய விவரங்களைக் கூறினான்.

“அப்பா அம்மாவுடன் சேர்த்துத்தானே அப்ளிகேஷன் போட்டது. இனி அந்த ‘பைலை’ எல்லாம் கிண்டி எடுக்க முடியாது. அந்த நம்பரை எழுதித் தோட்டத் துரையிடம் போய் ஒரு கடிதம் வாங்கி வர வேண்டும். அதாவது, நீ தோட்டத்தில் உள்ள ஆள்தான், உன் அம்மா அப்பா எல்லாம் அதே தோட்டத்தில் தான் இருந்தார்கள் என்று கடிதம் கொண்டு வா....”

“நான் இப்ப தோட்டத்தில் இல்லீங்களே. தொர துண்டு குடுக்க மாட்டதுங்களே. அதோட இப்ப எங்க தோட்டத்தை கருமென்றுக்கு எடுத்து தோட்டத்து ஓப்பிசை வேற தோட்டத் துக்கு மாத்தி புதுப்பிடுது தொரமாருக வந்து ஒரே கொழுப்பமா கெடக்குதுங்க... இப்ப போய் எப்பழங்க துண்டு வாங்குறது....?

“அப்பழன்னா ஒனக்கு பாஸ்போட் உடனடியாகக் கொடுக்க முடியாது. எப்படியும் லிஸ்ட்படி ரெண்டு வருஷம் ஆகும்.”

“ஐயா எங்க அப்பா ஊருல வருத்தமா கெடக்கிறாருங்க..... அவர நான் போய் ஒடனடியாக பார்க்கனுமுங்க...” என்று சொல்லி, அப்பா எழுதிய கடிதத் தைக் கொடுத்தான் கந்த சாமி.

கடிதத்தைப் பொறுமையோடு படித்த அதிகாரி, “எப்படி

யும் துரையிடம் ஒரு கடிதம் வாங்கி இந்தக் கடிதத்தையும் சேர்த்து எடுத்து வந்தால் தான் பாஸ்போட் கொடுக்கலாம்! 'பாஸ்போட் கொடுக்க எங்களுக்கும் ஒரு பலமான அத்தாட்சி வேணாமா?"

"சரிங்க..." என்றவன் மறுநாள் தலவாக் கொலைக்குப் பயணமானான்.

* * *

தலவாக்கொல்லை நகரமே விழாக்கோலம் பூண்டது போல் இருந்தது. தெருவெல்லாம் சோடினைகள். மாபெரும் தொழிற் சங்கக் கூட்டம். பிரபல தொழிற்சங்கத் தலைவர் மிகவும் ஆக்ரோஷமாக மேடையில் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

"இலட்சோப லட்சம் தொழிலாளர்களின் தலையெழுத்தை மாற்றுவதற்காக ஒரு பெண்ணுக்கும் ஓர் ஆணுக்கும் இடையில் நடந்த காகிதக் கையெழுத்து."

'தாய் நாட்டுக்கும் சேய் நாட்டுக்கும் இடையில் நடந்து முடிந்த ஒப்பந்தம்.'

இரு நாடுகளையும் சிநேக உறவுமுறைப்படுத்தும் இரகசியமான கையெழுத்து. பல குடும்பங்களையும் பிரித்து அவர்கள் தலையெழுத்தையே மாற்றி அமைத்துவிட்டது.

தாயையும் தகப்பனையும் பிரித்தது. தந்தையையும் மகளையும் பிரித்தது. உற்றார் உறவினர்களைப் பிரித்து உறவுமுறைகளையே துண்டித்தது. ஏன்? கணவன் - மனைவியையும் பிரித்து வேடிக்கை காட்டியது.

நூற்றைம்பது ஆண்டுகளாக - குளவிக் குண்டுபோல வாழ்ந்த குடும்பங்களைச் சின்னாபின்னப்படுத்திவிட்டது.

இரண்டு முன்று தலைமுறை வாழ்க்கையை நிரந்தரமற்றாக்கிவிட்டது. சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்....."

தலைவரின் பேச்சு தொடர்ந்தது. அவர் தன்னை நினைத்துப் பேசுவது போல் நினைத்தான் கந்தசாமி.

கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்காக, குஞ்சுபரி தோட்டத்திலிருந்தும் நிறையப்பேர் வந்திருந்தார்கள். தோட்டத்திலிருந்து வந்திருந்த தலைவர் கந்தசாமியைக் கண்டு கொண்டார்.

“வாங்க தம்பி எப்ப வந்தீங்க? ஊர்ரேலிருந்து ஐயா கடதாசி ஏதும் போட்டாரா? சொகமா? இருக்கிறீங்களா? வாங்க தம்பி ஒரு தேத்தன்னி குடிப்போம்” என்று அழைத்தார்.

“தலைவரய்யா ஒங்களப் பார்க்கத்தான் முக்கியமாக வந்தேன். நான் அவசரமா இந்தியா போகணும். அதுக்கு தொரைகிட்ட ஒரு கடதாசி எடுக்கணும்.” என்று முழு விவரத்தையும் கூறிவிட்டு அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு சாராயத் தவறணைக்குப் போய் வந்தான்.

“தொரைகிட்ட கடதாசி வாங்கிறது ஒன்றும் பெரிய வேலை இல்லீங்க தம்பி. நாளைக்கே முடிச்சுடலாம். ஆனா நீங்க நம்ம வீட்டுல ரெண்டு நாள் சரி இருந்திட்டு தான் போவ ணும்.” என்றார் தலைவர்.

தோட்டத்தில் இருந்தோம் என்பதற்காக, சொந்தக்காரரும் இல்லாத ஒருவர் இவ்வளவு அந்நியோன்யமாக வரவேற்று உபசரித்து அனுப்புவதை நினைத்து அவன் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான்.

அப்பா ஊருக்குப் போகும் போது தலைவர் வந்து பேங்கில் ‘டிராப்ட்’ எடுத்துக் கொடுத்து டிக்கெட் வாங்கி சாமான்களை நிறுத்து பிரயாண ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் செய்து கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல், தோட்டத்து ஆட்கள் ரயில்வே ஸ்டேசனில் குய்யோ முறையோன்னு அழுது பிரியாவிடை கொடுத்தனுப்பியதும், தலைவரின் அப்பா ஒரு சிறிய தட்டில் சூடும் ஒன்றைப் பற்றவைத்து அம்மா, அப்பா ஏறியிருந்த பெட்டிக்குக்காட்டி விபூதி போட்டு “மகராசனா போங்க” என்று வழியனுப்பிய காட்சியும் அவன் மனதில் நிழலாட, கண்களில் நீரைச் சேர்த்தன.

* * *

மறுநாள் தோட்டத்துரையிடம் கடிதம் வாங்குவதற்காக,

தலைவர் கந்தசாமியை அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

லயத்திலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்தில் இருந்தது துரையின் பங்களா.

பெரிய தோட்டமாகையால் முன்று டிவிஷன்கள், இரண்டு டிவிஷன்களுக்கு மத்தியில் அமைந்திருந்தது துரையின் பங்களா.

பங்களாட்க்குப் போகும் வழியில்தான் சுடுகாடு. சுடுகாட்டின் விளிம்பில் பெரிய ஒரு பலாமரம். பலாமரத்தின் அடியில் பூசை செய்யக்கூடிய விதத்தில் ஒரு கல். எப்பொழுதோ பூசை செய்யப்பட்டதற்கு அடையாளமாக, சந்தனம், குங்குமம் அக்கல்லில் பூசப்பட்டு அழிந்திருந்தன.

“தம்பி இந்த பெலா மரம் உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கா?” என்றார் தலைவர்.

என்னா தலைவரே, எங்க தாத்தா பொதகுழிய எனக்கு தெரியாதுங்களா?”

“ஒங்க தாத்தா பொதகுழியினு தெரியும். தாத்தா எப்படி செத்தாருன்னு தெரியுமா?” என்றார்.

தெரியாதுங்களே.”

“அது பெரிய கதை தம்பி. சொல்றேன் கேளுங்க. ஒங்க தாத்தா ஈந்தியாவிலிருந்து வர்ரப்போ அவருட்டு கூடப் பொறந்த தங்கச்சிய அங்கேயே ஏட்டுட்டு வந்தாராம். இந்த எலங்க சீமைக்கு வந்து ஏழைட்டுப் பத்து வருஷம் இருக்கும். அவரு தங்கச்சிக்குச் சரியான வருத்தமுனுட்டு கடதாசி போட்டிருந்தாங்க. அப்ப இவரு போய், இந்தியாட்க்கு போவ னுமிட்டு தொரகிட்ட ஒரு துண்டு வாங்கிட்டு பொறப்பட்டு போனவரு போனவருதான். மகாராசன் பொனமாத்தான் திரும்பி வந்தாராம்.”

வழியில் நெஞ்சடைப்படு வந்து செத்துட்டாங்களா?”

“இல்ல தம்பி. தலைமன்னாருல இவர கப்பல்ல ஏத்த மாட்டேனுட்டாங்களாம். ஏன்னா இவரு சிறுவாட்டு சல்லியா சேத்து வச்சிருந்த அம்பது ரூபாவ கொண்டு போவ ஏலா

னனுட்டாங்களாம். அதுக்கு பர்மிட் வேணும். இல்லாட்டி கொண்டு போக ஏலாதுன்னு சொல்லிட்டாங்க. இவரும் எவ்வளவோ கொஞ்சி பார்த்தும் ஏலாம, பணம் இல்லாம எப்டுடி தங்கச்சிய பாக்க போறதுன்னுட்டு, கோவத்துல அவிங்கள் அடிச்ச ஒருத்தனை, கையிலிருந்து மட்டக்கத்திாயல குத்தி கொண்ணுட்டாராம். அவிங்க எல்லாருமா சேர்ந்து இவர அடி அடின்னு அடிச்சி பொலிசல பாரங் கொடுத்திட்டா னுங்க. அங்க இவரு செத்து போயிட்டாருன்னு பொனத்தை இங்க கொண்டு வந்தாங்க தம்பி. அதுக்குப் பொறுகு தான் இங்கிருந்து இந்தியாவுக்கு போறவங்க ஒழுச்ச பணம் எம்டுட்டுப் போன்டு போவலாமுனு சட்டம் கொண்டாந்தாங்களாம்.”

“அப்டுமங்களா? சங்கதி” என்றவன், “தலைவரே அந்த பாருங்க மேறேட்டு மொடக்கில தொரவுட்டு கார் வருது வாங்க போவம்” என்றான்.

தலைவரின் சிபார்சின் பேரில் துரையும் ‘பிசகு’ பண்ணாமல் கந்தசாமிக்குக் கடிதம் ஒன்று கொடுத்தார். கடிதத்தைக் பெற்றுக்கொண்ட கந்தசாமி நேரே கண்டிக்குப் போய் இந்தியா துாதரகத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு, பாஸ்போட் கிடைத்தது போன்ற நிம்மதியில் கொழும்புக்கு பஸ் ஏறினான்.

பாஸ்போர்ட் வந்ததும் இந்தியா போக பணம் வேண்டுமே என்ற கேள்வி அவனுள் புழுவாய் நெளிந்தது. பதினெண்து வருஷமா மாடா ஒழைக்கிறேன். அப்படியா நம்ம முதலாளி நம்மள கைவிட்டுவொறு” என்று தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு பஸ்ஸில் துாங்கிப் போனான்.

* * *

பகல் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, கிளிக்கு பழத்தை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தார் முதலாளி.

முதலாளி நல்ல ‘முடில்’ இருப்பதை அறிந்த கந்தசாமி. மெதுவாக அவர் முன் தலையைச் சொறிந்துகொண்டு நின்றான்.

“என்னப்பா... படம் கிடம் பார்க்கப்போறியா.... போயிட்டு வா

வழமையாக இப்படி நின்றால் இதைத்தான் கேட்பான். அவரும் பணம் கொடுப்பார். மாதம் ஒன்றுக்கு, கூடினால் இரண்டு தடவை கோட்டா முறையில்.

“படம் பாக்க இல்லீங்க... ஊர்ல இருந்து அப்பா கடிதம் போட்டிருந்தாரு. அன்னைக்கு ஒங்க கிட்ட காட்டினேங்க. கண்டிக்குப் போய் ‘பாஸ்போட்’ விஷயம் எல்லாம் முடிச்சிட்டு வந்துட்டேங்க. அடுத்த கேழம பாஸ்போட் அனுப்புறேன்னு சொன்னாங்க. பாஸ்போட் வந்த ஒடனே ஊருக்குப் போகலாமுனு இருக்கேங்க...”

“சரி சந்தோஷமா போய் நல்லா இரு. அங்க போய் என்னா பண்ணப் போற. போனவங்க எல்லாம் எப்பிடி இருக்காங்கனு ஒனக்கு தெரியுமில்ல.”

“அங்க போய் ஒங்க தயவாலத்தான் ஒரு பெட்டிக் கடை போட்டு யாவாரம் பண்ணலாமுனு இருக்கேங்க. மொதல்ல எங்க ஆயி அப்பனைப் பாத்து காணியை ஏங் கைக்கு மாத்திட்டு தான் மத்த வேலைகளை செய்யலாமுனு இருக்கேன். அதுக்கும் வாய்தா கட்டாம கெடக்காம். பண்மதான் கூடுதலாகக் கொண்டு வரச் சொல்லி அப்பா எழுதியிருக்காரு.”

“பணம் எவ்வளவு வச்சிருக்க?”

“எனக்கிட்ட ஏதுங்க பணம். ஒங்ககிட்டதான் கேட்கணும்னு இருக்கேன்.”

“ம்ம்ம... பாஸ்போட் வரட்டும் பாப்போம்.”

அவர் பார்ப்போம் என்றால் போதும் மன சந்தோஷமாக செய்வார் என்பது கந்தசாமிக்குத் தெரியும்.

* * *

இந்திய தூதரகத்தோடு தொடர்பும் செலவாக்குமுள்ள வர்கள் மூலம், கந்தசாமியின் தொந்தரவு தாங்க இயலாமல் ‘டெலிபோன்’ பண்ணி விவரங்கள் சொன்னதால் எந்தசாமிபுண்ணியமோ, கந்தசாமிக்கு மறுவாரமே பதில்த தபாலில் அவனுடைய பாஸ்போட் வந்து சேர்ந்தது.

பாஸ்போட் வந்ததும் ஊருக்குப் போய்ச் சேரலாம் என்றி ருந்தவன் - அதற்காக உள்ள குடும்ப 'கார்ட்' பெறுவதற்காக திரும்பவும் கண்டிக்குப் போகவேண்டியிருந்தது.

திருமணமாகிக் குடும்பத்தோடு போனால்தான் புனர்வாழ் வச் சலுகைகள் கிடைக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தாலும், பலர் திருமணமாகாமலே 'குடும்ப கார்ட்' வாங்கியிருந்ததால் அவனும் "கொஞ்சம் செலவழித்து" அதையும் சுலபமாகப் பெற்றுக் கொண்டான்.

புனர்வாழ்வு; என்று அங்கிருந்து போனவர்கள் மண்டபம் கேம்ப் போனவுடன் கிடைக்கும் மூவாயிரத்தைக் கண்டபடி செலவழித்து 'சோக்கு' பண்ணிவிட்டு பிறகு அங்குள்ளவர்களிடம் கையேந்தி நிற்கிறார்கள் என்று அவனுடன் வேலை செய்யும் ஒருவர் இந்தியா போய் வந்து கூறியிருந்தார்.

புனர்வாழ்வில் பணமாக ஜயாயிரம் கொடுப்பார்கள். முதலில் மண்டபம் கேம்ப்பிலேயே மூவாயிரம் கிடைத்துவிடும். வாங்கிய மூவாயிரத்தைக் கொண்டு என்ன என்ன செய்யப்பட்டுள்ளது, அதாவது வியாபாரமாக இருந்தால் ஒரு கடையை ஆரம்பித்து இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மிகுதிப் பணம் இரண்டாயிரம் தருவார்கள். ஆனால் முதலில் மூவாயிரத்தையும் "அம்போ" என்று செலவழித்துவிட்டு மிகுதிப் பணம் இரண்டாயிரம் பெறுவதற்கு கலெக்டர் ஆபிளைக்கு அலைந்து அலைந்து அங்குள்ள பியோன் முதல் மேலதிகாரி வரை 'மாமூல்' கொடுத்து கடைசியில் ஆயிரேமா, ஐநூரோ பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொன்றையும் பிடுங்கித் தின்பதற்கு ஒரு கூட்டமே அங்கிருக்கிறது. அப்படி ஏதும் போய் நீமாட்டிக் கொள்ளாதே" என்று அவர் கூறியிருந்தார்.

இங்கிருந்து ஊருக்குப் போய்ச் சேரும் வரை மிகவும் கவனமாகவும், நிதானமாகவும் என்ன என்ன விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நன்றாக அறிந்து வைத்திருந்தான் கந்தசாமி.

முதலாளி கொடுத்த ஜயாயிரம் ரூபாயில் நாலாயிரம் ரூபாவை பர்மிட்டில் போட்டு விட்டு - மிகுதி ஆயிரத்தையும் போக்குவரத்துச் செலவுக்கென்று வைத்துக் கொண்டான்.

‘பர்மிட்’ பாசாகி வர எப்படியும் இரண்டு வாரங்களாவது ஆகும். அதற்கிடையில் தோட்டத்துக்குச் சென்று ‘பயணம்’ சொல்லிவிட்டு வர தலவாக்கொல்லை சென்றான்.

தோட்டத்தில் கந்தையா கங்காணியும் ஊருக்குப் போக எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்துவிட்டு பர்மிட்டுக்கும் எழுதி யிருந்தார். அவரோடு துணையாக கந்தசாமி போக முடிவு செய்தான்.

ஊருக்கு ரயிலேறும் திகதியைக் குறித்து கடிதம் எழுதுவதாகக் கூறிவிட்டு கொழும்புக்கு வந்தவனுக்கு ஓர் அதிர்ச்சிச் செய்தி காத்திருந்தது.

ஊருக்குப் போகும்போது கொண்டுபோகும், பணம், தங்கசாமான்கள், தளபாடங்கள் எல்லாவற்றையும் விவரமாக எழுதி, கொழும்பு மத்திய வங்கியில் அனுமதி பெற்றுக் கொள்வதே ‘பர்மிட்’டாகும்.

கந்தசாமி வேறு எந்தச் சாமான்களும் குறிப்பிடாமல் வெறுமனே ‘பணம் நாலாயிரத்துக்கு மாத்திரம் ‘பர்மிட்’ கேட்டு எழுதியிருந்தான்.

“பணம் நாலாயிரம்” எப்படி சம்பாதித்தது என்று கணக்குக் காட்டும்படி” மத்திய வங்கியிலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது.

முன்று தலைமுறையாகப் பிறந்து வாழ்ந்து உழைத்து வரும் அவர்களுடைய இந்த நாலாயித்துக்குக் கணக்குக் கேட்பதும், எப்படிச் சம்பாதித்தாய் எனக் காரணம் கேட்பதையும் நினைத்துப் பார்த்தால் எத்தனை தலைமுறை வாழ்ந்தாலும் உன்னால் எப்படி பணம் மிச்சம் பிடிக்க இயலும் என்று கேட்பது போல் இருக்கிறது.

வெட்கங் கெட்ட நாடு.

கோடி கோடியாய் வெளிநாட்டு வங்கியில் பணம் சேர்த்து வாழ்ந்து வருபவர்களிடம் கணக்குக் கேட்க நாதியில்லை.

எதையும் இவர்கள் கேட்க முடியாது. கேட்கும் உரிமை அவர்களுக்குத்தான் உண்டு.

முதலாளியிடம் கடிதத்தைக் காட்டினான் கந்தசாமி.

அவரது லெட்டர் ஏட்டில் கந்தசாமியின் சம்பள விவரங்களைப் போட்டு கடிதம் ஒன்றை டைப் செய்து கொடுத்தார் முதலாளி.

இரண்டு வாரத்தில் 'பர்மிட்' வந்து சேர்ந்தது. கந்தையா கங்காணிக்கும் 'பர்மிட் பாசாகி விட்டதாகக் கடிதம் வந்தது.

இனிப் பயணம்தான்.

பிறந்தது முதல் இந்நாட்டிலேயே இருந்துவிட்டு, அன்போடு பாசத்தோடு பழகியவர்களை விட்டுப் பிரியும் நேரம் வர வர கந்தசாமிக்கு இந்த உலகமே வெறுத்துக் கொண்டு வந்தது.

'தனக்காக இனி யார் வரப் போகிறார்கள்? முன்பின் தெரியாத ஊரில் சொந்தக்காரர்களே ஒதுக்கித் தள்ளும் ஊரில் எப்படி இனி சந்தோஷமாக வாழப் போகிறோம்' என்றெல்லாம் அவன் மனம் உறுத்தியது.

இலட்சோப லட்சம் பேர் போய்க் குடியேறி வாழும் போது, எனக்கு மட்டும் என்ன? முட்டை தூக்கியாவது என் குடும்பத் தைக் காப்பாற்ற மாட்டேனா? என்ற தெரியம் அவனில் உறுதியாக இருந்தது.

தேவையான சாமான்களை எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டான். அப்பா குறிப்பிட்டிருந்த இரண்டு போத்தல் சாராயம் அதில் முக்கியமாக இருந்தது. மற்றைய பொருட்கள் எல்லாவற்றையும். கடைசியில் ஒருவர் ஊரில் அவருடைய வீட்டில் கொடுக்கச் சொல்லி கொடுத்த சாமான்களையெல்லாம் பெரிய பெட்டி யொன்றிக்குள் அடைத்துக் கொண்டான். பெட்டி ஜம்பது ராத்தலுக்கு மேல் இரண்டு பங்கு அதிகமாக இருந்தபடியால் கோட்டையிலேயே போட்டருக்கும் நிறுப்பவருக்கும் நூறு ரூபா 'வாய்க்காரிசி' போடவேண்டியதாயிற்று.

கந்தசாமியை வழியனுப்ப கோட்டை ரயில் நிலையம் நிரம்பி வழிந்தது. அழுதழுது அவன் முகம் வீங்கியிருந்தது.

அவன் பிறந்து வளர்ந்த நாடு அவனுக்கு வழியனுப்புவது போல ரயில் சங்கொலி காதைத் துளைத்தது.

பதுளையிலிருந்து இந்தியாவுக்குப் போகிறவர்களுக்கென்றே கூடுதலாக இணைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு ரயில் பெட்டிகளி லும், சீசன் காலத்து கொழுந்து முட்டைகளை லொறிகளில், அடைப்பது போல அடைக்கப்பட்டு வந்த சனங்கள், பொல்கா வலையில் முச்சு விட்டு நின்றார்கள்.

இரண்டு பெட்டிகளும் கொழும்பிலிருந்து தலைமன்னார் பியர் செல்லும் ரயிலுடன் இணைக்கப்படும்.

ஜம்பது பேர் போனாலும் இரண்டு பெட்டிகள் ஜந்நுாறு பேர் போனாலும் இரண்டே பெட்டிகள்தான்!

கொழும்பிலிருந்து வந்த ரயில் பொல்காவலை சந்தியில் ஒரு மணித்தியாலயம் நிறுத்தப்படும்.

இரண்டு பெட்டிகளை இணைப்பதற்கும், இருப்பவர்கள் சாப்பிடுவதற்கும்.

பெட்டியினுள் நிற்கக்கூட முடியாதவர்கள் கீழே இறங்கிப் புகை வண்டி மேடையில் கொண்டு வந்த கட்டுச் சோாற்றைச் சாப்பிட்டனர்.

“ஜம்பது வருஷத்துக்கு முன்னாலே இப்படித்தான் எங்களைக் கூட்டி வந்து ஒரு மண்டபத்துல் வச்சு சோறு குடுத்தாங்க” ஒரு பெரியவர் முனுமுனுத்தார்.

அப்ப ஒங்களுக்கு எத்தனை வயசு பெரியவரே?”

“எனக்கா பத்து வயசு”

இப்ப திரும்பவும் ஊருக்கு போற்க. “ஊருக்குப் போய் என்ன செய்யப் போற்க பெரியவரே” பரிதாபத்தோடு கேட்டான் கந்தசாமி.

எங்கையாவது ஒரு தோட்டத்துல் போய் சேரலாமுனு பொனர் வாழ்வு எழுதிட்டு போறேன்.

பெரியவரோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது கந்தையா கங்காணியும் அங்கு வந்து கந்தசாமியைக் கண்டு கொண்டார்.

பேச்சத்துணையொக அவர்கள் இருந்த பெட்டிக்குள் கந்தசாமியும் நுழைந்து கொண்டான்.

ரயில் புறப்பட்டது. குருநாகல் ஸ்டேசன் தாண்டியதும் ரயிலில் திமிரென 'ஸ்டேட்டு'கள், அணைந்தன. ஒரே இருட்டு ஒருவர் முகம் மற்றவருக்குத் தெரியவில்லை.

சிலர் "டோர்ச் ஸ்டேட்டை" அடித்துக் கொண்டும் லாந்தர்களைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டும் தத்தம் உடைமைகளைக் கண்காணித்துக் கொண்டும் இருந்தனர்.

ஏற்கெனவே பல குடும்பங்களைத் தலைமன்னார் வரை சென்று கப்பலேற்றி பயணம் அனுப்பி வந்தவர்கள் தான் ஸ்டேட்டும் லாந்தரும் வைத்திருந்தார்கள்.

ரயிலேறு முன்பே இரண்டு முன்று நாட்கள் தூக்கமில்லாமல் இருந்தவர்கள் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டு முன்று ஸ்டேசன்களைத் தாண்டி 'மாகோ' ஸ்டேசனில் ரயில் நின்றது.

"ஐய்யோ ஏம்பெட்டிய காணவியே. ஏம்பெட்டிய காணவியே" என்று அழுதார் பெரியவர்.

பக்கத்தில் 'டோர்ச்சை' அடிக்க கந்தசாமி எட்டிப் பார்த்தான்.

யாரோ இரண்டு பேர் பெட்டியை வெளியே வீசி விட்டு இறங்கி ஓடுவதைக் கண்டதாக கூறினார்.

பொல்காவலையில் அவனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தவருடைய பெட்டியைத் தான் காணவில்லை.

அவருடைய பாஸ்போட்டும் பெட்டியில் இருந்தது.

இருந்த உடைமைகளையெல்லாம் இழந்து உயிரோட்யாவது ஊர் போய்ச் சேரலாம் என்றிருந்தவரின் பாஸ்போட்டும் பறிபோனது.

கந்தசாமிக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. ஏன் இப்படி மிருகத்தனமாக நடந்து அப்பாவி மக்களை அநியாயம் செய்கிறார்கள் என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. இந்த நாட்டின் மீதே ஒரு வெறித்தனமான வெறுப்பு தட்டியது.

ஓரு கப்பலுக்கும் மேலான பயணிகளை தலைமன்னார் பியரில் இறக்கி விட்டு நின்றது ரயில்.

பல முறை வந்து வழியனுப்பி அனுபவப்பட்டவர்கள் முன் நதாகவே கிழுவில் இடம் பிடித்துக் கொண்டனர்.

ரயிலிலிருந்து ஆட்கள் இறங்கு முன்னரே போர்ட்டர்கள், சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டனர். ஒவ்வொரு போர்ட்டரும் இரண்டு முன்று குடும்பங்களை வளைத்துக் கொண்டனர்.

இடிந்து போய் இருந்த பெரியவரை அழைத்துக் கொண்டு சமூக சேவை ஆயிளாக்கு சென்று, ரயிலில் பறிகொடுத்த விபரங்களை கூறினான் கந்தசாமி.

அடுத்த கப்பலில் பெரியவரை அனுப்பி வைப்பதாகக் கூறினார் சமூக சேவை அதிகாரி.

கந்தையா கங்காணி ஓரு போர்ட்டரோடு ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“ஓங்க ரெண்டு குடும்பத்துக்கும் மொத்தம் எத்தனை பெட்டி இருக்கு” போர்ட்டர்.

“நாலு பெட்டி”

ஜநுாறு ரூபா கொடுங்க. ஓரு பெட்டியையும் கஷ்டம்சில் ஒடைக்காம கொண்டு வந்து தாரேன்”

“என்னப்பா பெரிய அநியாயமாயிருக்கு. நாலு பெட்டிக்கு ஜநுாறுரூபாவா? ஓரு சல்லிக் காசு குடுக்கவேணா கங்காணி. நீங்க பேசாம வாங்க. என்னா நடக்குதுனு பாப்போம். ஆத்திரமாகக் கூறினான் கந்தசாமி.

“என்ன எழவோ குடுக்கிறத குடுத்திட்டு போய்ச் சேருவோம் தம்பி. இல்லாட்டி பெட்டிகளை இவிங்களே சொல்லி ஒடைப் பானுங்க”

“ஓங்களுக்கு ஒன்னும் தெரியாது. சாமான்களைத் தூக்கிறது க்கு அதான் நம்ம போர்ம்கொளையிலேயே போட்டர்மார் நம்பர் எல்லாம் எழுதி குடுக்கிறோமே. பெட்டிக்கு அஞ்ச ரூபா அரசாங்கம் குடுக்குது. நம்ம சனங்கள் ஏமாத்தி பெட-

டியை ஓடப்பேன் கிடைப்பேனு பயமுறுத்தி காச வாங்கிறா னுங்க” என்றான் கந்தசாமி.

“அப்பிடியா தம்பி வெண்டும்” அவர் பெருமுச்ச விட்டார்.

“இந்தாப்பா. நீ தூக்கி வர்ரதுக்காக நாலு பெட்டிக்கும் அம்பது ரூபா தாரேன் அவ்வளவுதான்”

கந்தசாமியிடம் ‘ஜம்பம்’ பலிக்காது என்று தெரிந்ததும், “நூறு ரூபா தாங்க என்றான் போர்ட்டர்.

“பெறகு, காச மிச்சப்பட்டா பாப்பம். என்று கியுவில் சேர்ந்தான்.

ஓரு கப்பலுக்கும் கூடுதலாக ஜனங்கள் இருந்ததால் முத லில் ஒரேயடியாக இந்தியா போகிறவர்களுக்கு எந்த விதமான சுங்கப் பரிசோதனைகளும் இல்லாமல், பெயர், பாஸ்போர்ட் விபரங்களை எழுதிக் கொண்டு கப்பலுக்கு ஆட்களை அனுப்பினார்கள் சுங்க அதிகாரிகள்.

இலங்கைப் பயண பாஸ்போட் மூலம் போகிறவர்களைப் பரிசோதித்து அனுப்பினர். கடைசியில் டிரிஸ்ட், கப்பலில் ஆகக் கூடுதலாக எண்ணுாறு பேர் ஏற்றலாம். இரு நூறுக்கும் மேல் இடமில்லாமல் நிறுத்தப்பட்டனர். இவர்களை இந்தக் கப்பல் இராமேஸ்வரத்தில் ஆட்களை இறக்கி விட்டு மறுநாள் வந்து ஏற்றிக் கொள்ளும்.

கந்தசாமியின் சூட்கேஸைத் திறந்து சூட பார்க்காமல் வெண்கட்டியால் ‘மார்க்’ பண்ணி அனுப்பி விட்டார்கள்.

கடைசியில் ஆட்கள் கப்பலில் ஏறியதும் சமுக சேவை ஆபிளில் இருந்த பெரியவர் இறந்து விட்டதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

கப்பல் புறப்பட்டது.

கப்பலிலேற்றி வழியனுப்ப வந்தவர்கள், கஸ்டம்ஸ் கேட்டைத் திறந்ததும் ஓட்டமா ஓடினார்கள்.

இந்த மன்னை விட்டுப் போகுமுன், கடைசியாக ஓரு முறை அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற

ஆசை - பாசம்!

வந்தவர்கள் கண்ணில் நீர்மல்க கையசைத்து விடை கொடுத்தார்கள்.

ஓரு நூற்றாண்டு காலம் உழைத்துக் கொடுத்துவிட்டு ஒன்றுமில்லாமல் திரும்பும் அவர்களை எந்த ‘இரவின்’ கப்பல் இலங்கைக்கு ஆட்களை கொண்டு வந்ததோ அதே கப்பல் ‘ராமானுஜம்’ என்ற பெயரோடு அவர்களை ஏற்றிச் சென்றது.

ஒன்றரை மணித்தியால் கடற் பிரயாணத்தின் பின் இக்கரை மறைய, அக்கரை இராமேஸ்வர கோவில் கோட்டுரம் தெரிகிறது.

* * *

தலை மன்னாரில் பிற்பகல் முன்று மணிக்குப் புறப்பட்ட கப்பல் மாலை ஆறு மணிக்கு இராமேஸ்வரம் போய்ச் சேர்ந்தது.

கரையிலிருந்து ஓரு மைல் தூரத்தில் கப்பல் நிறுத்தப்பட்டு அங்கிருந்து படகுகளில் ஆட்களை ஏற்றிச் செல்வார்கள்.

வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஏழேட்டுப் படகுகளில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆட்களைக் கப்பலிலிருந்து இறக்கி ஏற்றிக் கொண்டு நிற்க எஞ்சின் முன்னால் செல்ல ரயில் போலப் படகுகள் பின்னால் செல்லும்.

பாம்பன் பாலம் புயலால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு தனுச் கோடி துறைமுகத்தையே கடலரித்து கொண்டதன்பின் இராமேஸ்வரம் தான் இறங்குதுறை.

கடல் ஆழம் இல்லாததால் கரையோரத்துக்கே கப்பல் போக முடியாது.

ஏழேட்டுப் படகுகளில் எஞ்சின் பூட்டி ஆட்களை ஏற்றிச் செல்வதைவிட கடலைக் கொஞ்சம் ஆழமாக்கினால் கப்பல் கரைசேரும் என்ற விஷயம் இருபது வருடங்களாகியும் அவர்களின் பொருளாதார முளைக்கு இன்னும் எட்டவில்லை.

சாமான்கள் உள்ள பெட்டிகளை கப்பலிலிருந்து உருட்டி

விடுகிறார்கள்.

பெட்டியின் பூட்டுகள் உடைந்து கட்டப்பட்டிருந்த தேடாக் கயிற்றின் பலத்தில் பெட்டிகள் கப்பலிலிருந்து படகில் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

தேங்காய் என்னெய் டின்கள் உடைந்து பெட்டிகளில் வழிந்து கடலோடு சங்கமமாகின்றன. தேயிலைத் தூாள் கொட்டி கடலை தேந்ராக மாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

பெட்டிக்குச் சொந்தக்காரர்கள் பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எப்படியாவது ஊர் போய்ச் சேர்ந்தால் போதும் என்ற தவிப்பு அவர்களுக்கு.

பிரயாணிகள் இராமேஸ்வரம் கஸ்டம்ஸை அடையும்போது மணி இரவு எட்டரையைத் தாண்டியிருந்தது.

இலங்கை பாஸ்போட்டோ இந்தியா பாஸ்போட்டோ வெளி நாட்டுப் பொருட்கள் இந்தியாவுக்கு வரக்கூடாது என்பதில் தீவிரமாக இருந்தார்கள் கஸ்டம்ஸ் அதிகாரிகள்.

கந்தையா கங்காணியின் சாமான்களைப் பரிசோதித்த ஒரு வர் அவர் கொண்டு போயிருந்த முக்கிய சாமான்களுக்குத் தீர்வை கட்ட பணம் இல்லாதபடியால், சாமான்களைச் சர்க்காருக்கு சொந்தமாக்கிக் கொண்டிருந்தார் கஸ்டம்ஸ் அதிகாரி.

ஒரு நூற்றாண்டு காலம் உழைத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிய ஞாயமில்லை.

அடுத்து கந்தசாமி!

கையிலிருந்த சூட்கேஸை மேசை மேல் வைத்து பெட்டியைத் திறந்தான்.

பெட்டியிலிருந்த சாமான்களை ஓவ்வொன்றாக எடுத்து மேசையில் வைத்தார் கஸ்டம்ஸ் ஆபிஸர். சூட்கேஸின் அடியில் சாரமொன்றில் சுற்றி வைத்திருந்த இரண்டு போத்தல் சாராயத்தையும் கண்டு திடுக்கிட்டவராய் “இந்தியாவுக்கு சாராயம் கொண்டு வரக்கூடாது தெரியாது என்றார்.

“தெரியாதாவா”? சாராயம் டேங்டு போத்தல் கொண்டு

போவலாம். அதுக்கு தீர்வு; கெடையாதுனு சிலோன்ஸ் எல்லாப் பேப்பர்லேடும்தான் போட்டிருந்தாங்க. அதெல்லாம் தெரிஞ் சிக்கிறாமையா நான் இதையெல்லாம் ஒளிவு; மறைவு; இல்லாம் சூட்கேஸால் வைத்து வருவேங்களா? அதோட எங்க அப்பா ஆசையாயிருக்கினு ரெண்டு போத்தல் வாங்கிட்டு வான்னு வேற கடதாசி போட்டிருந்தாருங்க. அதாங்க கொண்டு போறேன்” என்றான் கந்தசாமி.

இரண்டு போத்தல்களையும் மேசை மேல் வைத்து விட்டு கொண்டு போக ஏலாது என்றார் கஸ்டம்ஸ் அதிகாரி.

“சட்டம்னா எல்லாருக்கும் ஓரேமாதிரி இருக்கனுமில் வையா?” என்றான் கந்தசாமி.

தனக்கு முன்னால் சென்ற கோட்டும் சூட்டும் அனிந்த ஒருவர் ‘பிளக் என்ட் வட்’ கொண்டு போவதை அந்த அதிகாரி ஒன்றும் சொல்லாமல் சோக்கால் மார்க் போட்டு அனுப்பியது அவனுக்கு இன்னும் ஆத்திரத்தை முட்டியது.

“சட்டத்தைப் பற்றி எனக்கு நீ ஒன்றும் டுரிய வைக்க வேண்டாம்” அதிகாரி கோபமாகிறார்.

தோட்டத்திலிருந்து வந்த நிறையப் பேர் சாராயம் கொண்டு வந்திருப்பது கந்தசாமிக்குத் தெரியும்.

“சரி ஒரு போத்தல நீங்க எடுத்துக்குங்க என்ன உட்டுருங்க”

“ஏய் வெள்யாடுறியா?” என்றவர் சைகை மூலம் பொலீஸ் காரனைக் கூப்பிட்டு இவனைக் கொண்டு போய் ‘லாக்கப்பில்’ போடு என்றார்.

என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும் என்று போத்தலைத் திறந்து மட மட வென்று குடித்தான் கற்தசாமி.

அரை போத்தல் சாராயம் அவனது அடி வயிற்றில் இறங்கியது. பொலீஸ் அவனருகில் வருமுன் போத்தலை மேசையின விளிம்பில் உடைத்தான். போத்தலின் அடிப்பகுதி உடைந்து மேல் துண்டு கூராகக் கையில் ஆவேசமாக நின்ற சுங்க அதிகாரியின் வயிற்றில் ஓரே குத்து.

“ஐயோ! என்று இரத்தம் பீரிட அவர் கீழே வீழ்ந்தவர் வீழ்ந்தவர்தான்.

கஸ்டம்ஸ் ஆபீஸ் அல்லோல கல்லோலப் பட்டது.

கியுவில் நின்றவர்களை மளமள வென்று எந்தப் பரிசோதனையும் இல்லாமல் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். அதிகாரிகள் மேலதிகாரியின் பணிப்பில்.

அதுவே கந்தசாமிக்கு திருப்தியாக இருந்தது. தன்னைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை.

பொலீஸார் கந்தசாமியைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

அரைப் போத்தல் சாராயம் கந்தசாமியை என்னவோ செய்தது.

சங்க அதிகாரியின் கொலை, காட்டுத்தீபோல பரவியது.

மறுநாள் இலங்கை இந்திய பத்திரிகைகளில் கந்தசாமிக்கு முதலிடமளிக்கப்பட்டிருந்தது. கொலை விஷயம் மத்திய அரசின் கவனத்துக்கும் கொண்டு போகப்பட்டது.

“இலங்கையிலிருந்து வரும் அகதிகளை மனிதத் தன்மையோடு கவனிக்க வேண்டும் என்றும் அவர்களும் நம் சகோதரர்கள்தான் என்றும்” பத்திரிகைகள் ஆசிரியர் தலையங்கம் தீட்டின.

கொலை நடந்தது எப்படி என்ற நிலை மாறி, ஏன்? என்ற தீவிர விசாரணை நடைபெற்றது.

பொலீஸ்காரர்களின் சித்திரவதையினால் கந்தசாமி மிகவும் பலவீனமுற்று ஒரு நாள் “தாத்தா தாத்தா” என்று சுருண்டு விழுந்தான்.

குஞ்சிபறித் தோட்ட பலா மரத்துத் தாத்தா கந்தசாமியைத் தன்னிடம் அழைத் துக் கொண்டார்.

(1986 தினகரன்)

கே. கோவிந்தராஜ்
எழுதிய

1. தேட்டத்து கதாநாயகர்கள்
(நடைச்சித்திரம்)

2. அனும்பு
(தெரலைக்காட்சி நாடகம்)

3. மலையோரம் வீசும் காற்று
(தெரலைக்காட்சி தொடர் நாடகம்)

4 பணிழுட்டம் விலகவில்லை
(வானினால் தொடர் நாடகம்)

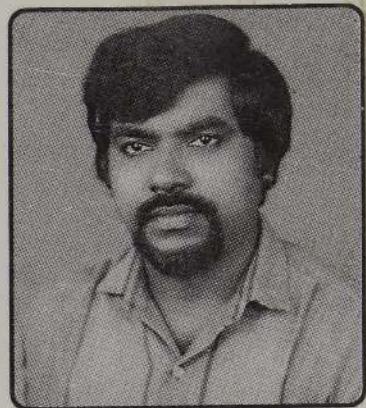
5. தேட்டத்து ராஜாக்கள்
(மேடை நாடகம்)

அங்கிய நால்கள் விரைவில் வெளிவரவினுக்கின்றன.

நூலாசிரியர் கே. கோவிந்தராஜ் பற்றி...

மலையக கலை இலக்கிய சமூக அம்சங்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடுகொண்டுள்ள கே. கோவிந்தராஜ் மாத்தளை அங்கும்புற (உக்கல) தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். கடந்த மூன்று தசாப்தகாலமாக தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இவர் மலையக மக்களின் துன் பம் துயரம் தோய்ந்த வாழ்வின் அவலங்களை எழுத்தில் சித்தரிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

கிருஷ்ணசாமி கோவிந்தராஜ் அல்லது கருப்பையா என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவர் 29.11.1949 ல் பிறந்தவர். இவரது இலக்கியப்பிரவேசம் தினபதி தினமொரு சிறுக்கை மூலம் 1968 ம் ஆண்டு ஆரம்பமாகி சிறுக்கை, குறுநாவல், கட்டுரை, தொலைக்காட்சிநாடகம், மேடைநாடகம், வானேலி நாடகம், நடைச்சித்திரம், கவிதை போன்ற இலக்கியத்தின் பலதுறைகளிலும் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டு வருபவர்.

சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் ‘குன்றிலிருந்து’ எனும் பகுதியை செய்தார். கதம்பம் சஞ்சிகையின் பிரதம துணையாசிரியராக இருந்து ‘மலைகளின் பின்னல்’ எனும் பகுதியை செய்தார். வானேலி ‘குன்றின்குரல்’ இவரது கட்டுரை, உரையாடல், நடைச்சித்திரம் போன்றவைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து ஒலிபரப்பியது.

1987 ல் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய சிறுக்கை போட்டியில் இவரது ‘குத்தகை’ என்றக்கைத்தகு பரிசுகிடைத்தது. 1993 ல் கலைஞரி முத்தையாபிள்ளை ஞாபகார்த்த சிறுக்கை போட்டியில் ‘கப்பல் எப்பங்க?’ என்ற கதைக்கு பரிசு கிடைத்தது.

இவர் எழுதிய தொலைக்காட்சி நாடகங்களான ‘மாப்பிள்ளை வந்தார்’ (1986-3 அங்கங்கள்) ‘அரும்பு’ (1988-ஒருஅங்கம்) ‘மலையோரம் வீசும் காற்று’ (1990-12 அங்கங்கள்) ‘புதுக்குடுமபம்’ (1992-ஒருஅங்கம்) ஆகியவை ரூபவாஹினியில் ஒளிபரப்பாகி அமோக வரவேற்பைப் பெற்றன. “மலையோரம் வீசும் காற்று” நாடகத்தின் உதவி டைரக்டராகவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

1994ம் ஆண்டு இந்து கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம் அகில இலங்கை ரீதியாக நடாத்திய “தமிழ்நாடகவிழா” மேடைநாடகப்போட்டியில் இவர் எழுதிய “தோட்டத்து ராஜாக்கள்” என்ற நாடகம் பரிசையும் பாரர்ட்டையும் பெற்றது.

இவரின் ‘பனிமுட்டம் விலகவில்லை’ என்ற நாடகம் இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தாபன கண்டி சேவையில் 32 வாரங்கள் ஒலிபரப்பாகியது.

‘கங்குலன்’, ‘பிரம்மன்’, ‘மலைவாசி’, ‘கிருஷ்ணகோவி’, ‘நடமாடி’ ‘போவியா’, ‘சன்ஜே’, ஆகிய புனைபெயர்களில் மறைந்திருப்பவரும் இவரே.

தற்போது அச்சகமொன்றில் முகாமையாளராக கடமையாற்றி வரும் இவர், மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் பொதுச்செயலாளரும் ஆவார்.

மாத்தளை கார்த்திகேசு